

# บทนำ

‘โอ...คุณพระคุณเจ้าช่วยลูกด้วย...ลูกเห็นมันอีกแล้ว!’

เนตรลิตางค์เบ่งตากว้างมองภาพตรงหน้าด้วยความพรั่นพรึงดังเช่นทุกครั้งที่เกิดเหตุการณ์นี้ โชคดีที่ร่างเล็กบางรากับตุ๊กตากระเบื่องยังนั่งอยู่ริมหน้าต่างรถทัวร์ซึ่งมีป้ายชื่อคณะจิตรกรรมฯ ของมหาวิทยาลัยรัฐบาลชื่อดังติดอยู่ หญิงสาวจึงไม่ล้มพังพาลลงไปกับพื้นให้อับอาย

หญิงสาวคิดถึงบิดาและพี่ชายที่เป็นตำรวจจับใจ หากเชื่อคำเตือนของทั้งสองไม่ให้นำร่วมกิจกรรมรับน้องซึ่งจัดขึ้นที่หาดทุ่งวัวแล่น ชายทะเลในจังหวัดชุมพร เธอคงไม่ต้องเผชิญหน้ากับสิ่งที่ไม่อยากเห็น ความที่เป็นน้องเล็กของบ้านซึ่งมีแต่คนคอยปกป้อง เนตรลิตางค์จึงยืนยันกรานที่จะมางานรับน้องให้ได้ เพื่อพิสูจน์ให้พ่อและพี่ชายเห็นว่านักศึกษาปีหนึ่งอย่างเธอโตพอที่จะดูแลตัวเองได้

เธอคิดผิด...พี่ณัฐเตือนแล้วว่าวันพระจันทร์เต็มดวงแบบนี้อันตรายสำหรับสายตาของเธอ

ภาพของผู้ชายร่างสูงใหญ่ห่มผ้าโจงสีแดง ยืนปักหลักอยู่ตรงศาลเพียงตาที่ทำด้วยไม้เก่าๆ หน้าตั้นไทรนั้นโง่ละ เป็นข้อพิสูจน์

ใช่แล้ว...เนตรลิตางค์มองเห็นผี!

มันเริ่มตั้งแต่เธอเพิ่งเกิดเสียด้วยซ้ำ พ่อกับแม่เล่าว่าเธอร้องไห้ทุกคืน พวกท่านจึงคิดว่าลูกน้อยมีอาการ ‘โคลิก’<sup>๑</sup> แม่เด็กหญิงเติบโตจนรู้ความ อากา-  
รนั้นก็ยังไม่หาย บางครั้งหนูน้อยก็ร้องไห้โยเยอย่างหวาดกลัวทั้งที่ไม่มีอะไร และ  
บางทีก็คุยเจื้อยแจ้วเป็นเรื่องเป็นราวอยู่ลำพัง ซ้ำยังเล่าเรื่องแปลกประหลาด  
เกี่ยวกับคนซึ่งไม่ควรอยู่ ณ ที่นั้น ทั้งสองจึงได้รู้ต่อมาว่าบุตรสาวมองเห็นวิญญาณ  
โดยเฉพาะช่วงพระจันทร์เต็มดวงหรือวันพระจะเห็นชัดเจนเป็นพิเศษ ชนิดที่  
ญาติในหนึ่งสยงขอขวัญทุกเรื่องในโลกรวมกันยังขัดซ้าย

...เช่นเดียวกับวิญญาณหน้าตาเกรี้ยวกราดที่เธอเห็นในขณะนี้

เนตรลิตางค์หุบตาปี ดวงหน้าเอนดูเหยงอย่างหวาดกลัว เธอยกมือ  
ลั่นเทาปิดตาไว้อีกชั้น ขมุขขมิบปากสวดมนต์แบบที่เคยทำ ความประหลาดใจทำให้  
หญิงสาวสับสนไปเสียหมด

ท่ามกลางความสะเทือนขวัญ มือเย็นเฉียบของใครคนหนึ่งจับข้อมือบางไว้  
“ว้าย! กลัวแล้ว กลัวแล้วจ้ะ” เธอหวีดร้องด้วยความตกใจ

“ลงจากรถกันเถอะ”

คนผู้นั้นเอ่ยแผ่วเบา หญิงสาวลอบมองผ่านช่องนิ้วอย่างกลัวๆ กล้าๆ  
จึงเห็นว่าเป็นการรณา เพื่อนสาวที่นั่งด้านข้าง นับเป็นครั้งแรกตั้งแต่เข้าเรียนใน  
คณะก็ว่าได้ที่ได้ยินเสียงเจ้าห่อถ่อนพูดมากกว่าหนึ่งคำ

“เธอเองหรือ” เจ้าของร่างน้อยถามตะกุกตะกักและเสยผมม้าย่างเก๋อกิน  
โชคดีที่ทุกคนลงจากรถไปแล้ว ไม่เช่นนั้นหญิงสาวคงเป็นตัวตลกให้ใครต่อใคร  
หัวเราะเยาะความเดิมเบื้อตามเคย

การรณาเพียงแต่พยักหน้า หุบปากสนิทเหมือนปกติ ใบหน้าเคร่งขรึมอยู่  
เป็นนิสัยของเพื่อนร่วมคณะในยามนี้กลับแฝงความกังวลใจไว้ไม่ต่างกัน

เนตรลิตางค์รวบรวมความกล้า จวยสัมผัสกระทั่งหมดโดยไม่หันออกไป  
นอกหน้าต่างรถทัวร์อีกแล้วลูกตาม ความตื่นตันทันกับการรับน้องจางหายไป

<sup>๑</sup> โคลิก (Colic) หมายถึงการที่เด็กร้องกวนเป็นเวลา ส่วนใหญ่ร้องในช่วงเวลา ๖ โมงเย็น  
ถึง ๔ ทุ่ม ขณะที่เวลาอื่นเด็กปกติดี อากา-รนี้อาจเกิดขึ้นในเด็กอายุ ๒-๔ สัปดาห์ และหายไป  
เมื่ออายุได้ ๓ เดือน ส่วนสาเหตุที่แท้จริงยังไม่ทราบแน่ชัด

นับตั้งแต่เห็นภาพชายหนุ่มโจงกระเบนซึ่งเธอคาดว่าคงเป็นเจ้าของที่

ตรงข้างรถ เธอเห็นเพื่อนสาวอีกสามยืนอยู่ ทั้งที่นักศึกษาส่วนใหญ่ ล้วงหน้าไปยังลานกว้างซึ่งจะทำให้ทากิจกรรม ไม่ไกลจากที่ว่างเป็นบ้านพักหลังใหญ่ริมทะเลซึ่งมีอยู่สองหลัง ถัดไปอีกด้านคือปาสนรคริมเพิ่มความรู้สึกวังเวงทั้งที่เป็นเวลาใกล้เที่ยง ยิ่งเสริมด้วยภาพของชายร่างใหญ่หนุ่มโจงกระเบนแดงที่หญิงสาวมั่นใจว่ายังตระหง่านอยู่หน้าदनไทรด้วยแล้ว เนตรลิตางค์ยิ่งขุ่นลุก

หญิงสาวบังคับตนเองให้ตรึงสายตาไว้ที่พื้น กระพุ่มมือไหว้ศาลเจ้าด้วยความตั้งใจ เพื่อขออนุญาตพักอาศัยและขอขมาลาโทษ เธอเพิ่งเห็นว่ากรรมารวมทั้งเพื่อนทั้งสามซึ่งยืนอยู่ก่อนต่างยกมือไหว้แทบพร้อมเพรียงกันอย่างไม่น่าเชื่อ

สิ่งต่างๆ น่าจะดีขึ้น ทว่าหลังเก็บสัมภาระและนั่งพักผ่อนในบ้านพักรอการรับน้องซึ่งจะเริ่มขึ้นในอีกไม่ช้า ภาพของเจ้าที่ยังรบกวนจิตใจของหญิงสาวอยู่นั่นเอง

ร่างเล็กบางนั่งพับเพียบครุ่นคิดอยู่บนเบาะซึ่งปูเรียงไว้บนลิบ พลังลูบหน้าแข้งที่เป็นรอยข้ามาหมาดๆ หลังจากมัวแต่หลับหูหลับตาเดินจนสะดุดขึ้นบันได เพราะไม่อยากเห็นภาพอะไรในบ้านวังเวงที่เธอต้องนอนค้างให้เสียขวัญไปมากกว่านี้

เนตรลิตางค์รู้ดีว่าทุกแห่งหนมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์และวิญญาณ เธอจึงอดสงสัยไม่ได้ว่ารุ่นพี่ซึ่งเป็นโตไฟจัดงานรับน้องจะเชื่อเหมือนเธอหรือไม่ พวกเขาจะเตรียมดอกไม้รูปเทียนไปไหว้เจ้าที่เจ้าทางเพื่อขออนุญาตท่านให้การรับน้องในวันนี้ผ่านพ้นไปอย่างราบรื่นหรือเปล่า เพราะสีหน้าท่าทางของท่านเจ้าที่ที่เธอเห็นติดจะเข้มงวดมากทีเดียว

ความคิดของหญิงสาวสะดุดลง เมื่อได้ยินแว่วๆ ว่าเพื่อนร่วมรุ่นสองคนซึ่งยืนอยู่ตรงหน้าต่าง พุดอะไรสักอย่างเกี่ยวกับเจ้าที่ เธอจึงตั้งใจฟัง

“ไปบอกเจ้าที่ก่อน เอาข้าวกล่อของฉันไปไหว้เอง” สาวโย่งสุดหัวที่ชื่อสุคนธรสบอกหลังตบย่ำของตัวเองดังๆ

“ไปสิ” ญาติสาวโบฮีเลียนตอบรับ

ตอนนั้นเองที่กรรมาร หรือแก้ม คุณหนูไฮโซผู้มากับเสื้อผ้าแบรด์เนม

ตั้งแต่หัวจดเท้า หันมาทางเธอ

“เราไปไหว้เจ้าที่กับพวกเขาดีไหม”

“ดีเหมือนกัน ไปสิ” ตึกตากระเบื่องน้อยพยักหน้าทันที โดยไม่ลืมหวน  
กรรมาซึ่งเดินตามมาอย่างเงียบเขียบ

ครั้นสุคนธรสและภานิหนึ่งลงหน้าศาลเพียงตาใกล้ต้นไทรใหญ่ซึ่งมี  
ผ้าแพรเจ็ดสีผูกไว้โดยรอบ ทั้งสามจึงคุกเข่าตาม

เนตรสีดางค์กวาดตามองไปรอบๆ ถอนหายใจอย่างโล่งอกเมื่อไม่เห็น  
ชายผู้นั้นยืนอยู่ดังที่หัวน้เกรง เธอจ้องเพื่อนสาวร่างโย่งซึ่งวางข้าวกล่องตรงศาล  
ไม้เก่าๆ ก่อนจตุรปูพร้อมยกมืออธิษฐานทำปากขมุขมิบ ทุกคนในที่นั้นจึงรีบ  
ทำตามอย่างไม่ว้อช้า

ดวงหน้าเรียวเงยขึ้นจ้ะหะเดียวกับที่สุคนธรสผุดลุกจากพื้นด้วยท่าทาง  
คล่องแคล่ว

“อ้าว พวกเธอ...”

“ฉันอยากมาไหว้ด้วยนะ” หญิงสาวยิ้มหวานอย่างประจบเมื่อถูกจับได้ว่า  
แอบตามมา

“ฉันก็เหมือนกัน” กรรรมภากล่าวเสริม กรรมาเองก็พยักหน้าเล็กน้อย ตาม  
เคย

สังหรณ์บางอย่างบอกว่าเพื่อนทั้งสี่แตกต่างจากคนอื่นซึ่งหญิงสาวเคยเจอ  
อย่างน้อยพวกเธอทั้งหมดก็มีความเชื่อเรื่องเจ้าที่เจ้าทางเหมือนกัน ซึ่งหาได้  
ยากยิ่งสำหรับเด็กรุ่นใหม่ เธอยิ้มจนตาหยี พลงยื่นกล่องข้าวให้สุคนธรส

“ฉันจะแบ่งข้าวให้เธอนะ”

“โอ๊ย ไม่ต้องหรอก แค่นี้จิบจ้อย” สาวหัวโปกมือปฏิสเสธ แต่เพื่อนทุกคน  
ต่างกุกักจอบแบ่งส่วนของตนเองใส่ฝากล่องเปล่าจนพูนเป็นภูเขากองย่อม

ข้าวผัดร่วมสาบานในยามนั้นอร่อยยิ่งกว่าอาหารมื้อใดที่สาวตัวเล็กเคย  
รับประทานร่วมกับเพื่อนในคณะคนอื่นเสียอีก เรื่องของศาลเพียงตาถูกลืมเลือน  
ไปในที่สุด มีเพียงรอยยิ้มและเสียงหัวเราะของหญิงสาวทำคนกับมิตรภาพซึ่งเริ่ม  
ผลิบาน

รอยยิ้มของเนตรลิตางค์เลื่อนหายไปนยามค่ำ

คนตัวเล็กนั่งอยู่บนผ้าทอมือผืนใหญ่ของคุณหนูแบรด์เนม ผู้มีน้ำใจ  
แบ่งปันให้เพื่อนใหม่ทั้งสี่ได้นั่งทำกิจกรรมอย่างสบาย นักศึกษาคนอื่นจับจอง  
พื้นที่ล้อมรอบกองไฟจนเต็มหาดและสนุกสนานกับการร้องเพลงคลอเสียงกีตาร์  
กับกลอง

เธอหาได้เต็มคำในเสียงเพลงอันเร้าใจไม่ ทั้งไม่มีเกาใจจะเล่นเกมหรือชม  
การแสดงที่รุ่นพี่เตรียมมาด้วยซ้ำ ยิ่งก่อนดึก ความเครียดของหญิงสาวเพิ่มขึ้น  
เท่าทวี ตรงข้ามกับบรรยากาศสนุกสนานเพราะความสนิทสนมระหว่างรุ่นพี่รุ่นน้อง  
ที่พอกพูน ผสมกับฤทธิ์เครื่องดื่มน้ำเมาอันแรงซึ่งทำสาวพร้อมใจปฏิเสธโดยไม่ลังเล

ดวงตากลมโตเหลือบมองรุ่นพี่และเพื่อนผู้ชายที่แหกปากร้องเพลงด้วย  
เสียงอ้อแอ้ ก่อนตึกตาสาวจะก้มหน้าดูต ใช้นิ้วพันปลายผมยาวสลวยซึ่งรวบเป็น  
หางม้าด้วยความกระวนกระวาย

เธอเห็นอีกแล้ว...ผู้ชายหนุ่มโง่กระเบนคนนั้น เขายืนทำหน้าถมึงทั้งอยู่  
ที่ศาลเพียงดาวากับไกรธไครมานับร้อยปี

อ๊าย! นั่นไงละ เขาระทืบเท้าด้วย

เนตรลิตางค์หลับตาปี ก่นด่าตนเองที่เปลืองหยหน้าดูจนเห็นภาพเขย่าขวัญ  
อีกจนได้ เธอก้มหน้า ใช้นิ้วปิดตา สวดมนต์ถึงพ่อแก้วแม่แก้ว รู้สึกโดยไม่ต้อง  
ลืมหัดว่าเพื่อนซึ่งนั่งเบียดชิดก็มีอาการกระสับกระส่ายไม่แพ้กัน

ร่างบอบบางสะดุ้งโหยงเมื่อสาวหัวที่สุดในกลุ่มโผล่ขึ้น

“พวกเธอเป็นอะไรกัน นั่งเหลียวหน้าเหลียวหลังมานานแล้วนะ”

“ฉันบอกไม่ถูก” เนตรลิตางค์ตอบเสียงอ่อยๆ เขยิบไปนั่งข้างหลังญาณิน  
โดยอัตโนมัติ ไม่ลืมปิดหน้าปิดตาไว้เช่นเดิม ไม่กล้าบอกความจริงเพราะบิดา  
มารดาสั่งักหนาไม่ให้เล่าเรื่องสัมผัสพิเศษนี้กับใคร ครั้งสุดท้ายที่เธอไม่เชื่อและ  
พูดเรื่องนี้กับเพื่อนตอนเรียนประถมสี่ เจ้าหล่อนก็ถูกทุกคนมองว่าเป็นตัวประหลาด  
ทันที

“หรือเธอกลัวผี” สุคนธรสาคัดค้าน “ไม่ต้องกลัวหรอก จันมียันต์ เอานี้”

สาวผมขอยล้งเข้าไปในยามใบแกง หยิบกระดาดาสีเหลืองพิมพ์ลาย

เพาเวอร์พัพก็ร้อออกมาสามสี่แผ่น ก่อนจะทำปากชมพูขมิบ แล้วเป่าเพียงราวกับแม่หม่อมจอมขมังเวท

“อะไรเนี่ย” กรรมซึ่งเสียบขีรามาตลอดตามอย่างที่ตั้งใจ “ยันต์เพาเวอร์พัพหรือไง”

“เออ คักดีลึทึะว๊าย ของแบบนี้อยู่ที่เวทมนตร์และคาถาที่ใช้ พระอาจารย์ปู่ของฉันสอนมากับมือ รับรองพลร้อยเปอร์เซ็นต์ และมันไม่เกี่ยวกับกระดาศฉันชอบเพาเวอร์พัพ บลอสซัม แล้วจะทำไม ยันต์ฉันเขียนด้วยหมึกกล่องหน มันซุกอยู่ข้างในนั่นแหละ แต่ไม่อยากเขียนลบลายสวยๆ ของกระดาศ” สุคนธรสคุษโว ไม่ลืมหำขับ “พับใส่ไว้ในกระเปาะ รับรองคืนนี้ไม่มีใครกล้ายุ่งแน่”

“โอ้” คุณหนูเบรนต์เนมอุทานตาโต แล้วยื่นมือไปรับมาพับติดไว้ในก๊ีบติดผมยี่ห้อกุซซี่ “ไว้ตรงนี้นะละดี มันจะได้ไม่กล้าเข้ามายุ่งกับฉัน”

เนตรลิตางค์และเพื่อนคนอื่นต่างเก็บยันต์แม่หมอลงในกระเป่าเสื้อ ก่อนหญิงสาวจะนั่งเสียบกริบ ซ่อนหน้าเหมือนเช่นเดิม

ทันใดนั้น กรรมที่นั่งติดกันก็สะดุ้งสุดตัว เธอยกมือขึ้นปิดหูด้วยสีหน้าเจ็บปวด สาวตาพิพยจึงงยหน้าโดยไม่ทันคิด ก่อนจะอำปากกว้างกับภาพซึ่งทำให้ปอดกระส่างจนเครื่องในแทบออกมาดิ้นกระเด่วพร้อมกัน

ร่างของผู้ชายหนุ่มโง่กระเบนแดงคนนั้นขยายใหญ่จนเกือบเท่าต้นตาล เขายืนคร่อมร่างของรุ่นพี่พงษ์ศักดิ์ที่กำลังร้องเพลงเสียงอ้อแอ้ หารู้ไม่ว่าใบหน้าดูดันของมนุษย์ซึ่งยืนอยู่เหนือร่างตนเต็มไปด้วยความเกรี้ยวกราด

เท่านั้นก็พอแล้ว เนตรลิตางค์รีบหลับตาปี ใช้มือปิดหน้า ก้มศีรษะพุบลงไปกับเข่าทันที เธอได้ยินเสียงของญาณินถามขึ้นอย่างร้อนรน

“เกิดอะไรขึ้น เธอเป็นอะไรไป ไม่สบายหรือเปล่า จะกลับไปนอนพักไหม”

หญิงสาวไม่ตอบ แต่เมื่อกรรมภาตะเมือที่หลังของตน ทำให้เนตรลิตางค์เผลอลืมตามองภาพนั้นอีกครั้ง

ร่างใหญ่ยักษ์หันขวับมาทางพวกตนอย่างโกรธเกรี้ยว ยกนิ้วชี้หน้า และอำปากทวาดด้วยถ้อยคำซึ่งหญิงสาวดีใจที่ไม่ได้ยิน เพราะแค่นี้ก็ชั่วฎกระเจิงไปหมดแล้ว

“ว๊าย!” เสียงอุทานของตุ๊กตากระเบื้องน้อยกับเพื่อนอีกสองคนดังขึ้น

หญิงสาวรีบหลับตาแน่นจนหน้าเกร็งไปหมด เธอหลบวูบหลังญาณิน และเริ่มร้องไห้กระซิกด้วยความหวาดกลัว เช่นเดียวกับภรรยาที่ยกมือขึ้นปิดหูแน่น

“ฉันไม่รู้ว่าคุณเธอเห็นอะไร แต่เขาบอกฉันว่าพวกเราไปหลบหลู่เขา” ญาณินกระซิบบอก

“หลบหลู่ยังไรละ” เนตรสีตางค์กลืนน้ำลายเอือก ถามทั้งที่ยังหลับตา

“ไม่รู้สิ เขายืนคำหัวรุ่นพีที่กำลังเต็นอยู่กลางวงนะ” ญาณินเอ่ยแผ่วเบาให้ได้ยินกันเพียงห้าคน

คำพูดของเพื่อนใหม่ทำให้สาวซึกกลัวลืมตามอง เธอรวบรวมความกล้าบอกในสิ่งซึ่งไม่เคยเล่าให้ใครฟังมาก่อนด้วยเสียงตะกุกตะกักแทบไม่เป็นประโยค

“จะ...จะ...ฉัน...กะ...ก็...เห็น”

“ฉันก็เห็นเหมือนกัน เขาสูงเท่าตึกสี่ชั้นแน่ แล้วขึ้นมาที่พวกเราด้วย” ภรรยาเสริมอีกคน เช่นเดียวกับภรรยาซึ่งเอ่ยประโยคยาวที่สุดหลังเอามือปิดหูอยู่นาน

“ฉันได้ยินเขาคำรามเสียงดังและกำลังโกรธมาก”

“อิตานั้นไปทำอะไรไว้ละเนี่ย เขาถึงได้โกรธขนาดนั้น” สุนทรสท่าจมูกพุดพิด ก่อนถอนหายใจอย่างระอา

“ไม่รู้สิ เขามามากด้วย” ญาณินกระซิบตอบ แล้วหยุดชะงัก ทำให้เนตรสีตางค์หันไปดูจึงเห็นว่าเพื่อนหลายคนในคณะที่นั่งอยู่ใกล้เคียงต่างมองทำสาวด้วยสายตาแปลกๆ ทั้งหมดจึงผินยิ้มตอบไป พวกเขาไม่เห็นวิญญาณเจ้าที่ทำหน้าถมึงที่ยืนคำอยู่กลางวงอย่างที่เธอเห็นนี่นา

“เอาใจดี ไปบอกเขาใหม่” ภรรยากระซิบกระซาบด้วยความระมัดระวังมากขึ้น “เขาทำอะไรไว้ก็ให้ไปขอขมา”

“เขาไม่เชื่อหรอก” สุนทรส่ายไหล่ ก่อนผินหน้าไปทางรุ่นพี่พงษ์ศักดิ์อย่างเบื่อหน่าย “ของแบบนี้ไม่เจอกับตัวไม่มีวันรู้สึก”

“ถ้ามันจะทำยังไงดีละ เขาโกรธมากนะ” วงหน้าอ่อนเยาว์เงยขึ้นเพียงเล็กน้อยเพื่อแอบมองผ่านรอยแยกของนิ้ว และก้มหน้าลงทันทีที่เอ่ยจบ

“เธอเห็น...” ญาณินกระซิบ

ตุ๊กตาสาวพยักหน้า มองลอดช่องให้เห็นแค่เพื่อนใหม่ที่ต่างก็ผงกศีรษะ

พร้อมเพรียง

“ฉันได้ยินเสียงเขา มั่นรุนแรงน่ากลัว” กรรณย่าเสียงลั่น

“เขาพูดว่าอะไร” โบฮีเมียนสาวถาม

“เขาพูดว่าพวกเอ็งลบหลู่กู” กรรณาตอบเบาๆ “มันเป็นคำพูดซ้ำๆ เหมือนสะท้อนไปมาในห้องแคบๆ ฉันไม่เข้าใจที่เขาพูดทั้งหมดหรอก”

“แล้วเมื่อไหร่ที่เธอบอกว่าเขาพูดว่าเรลบหลู่เขา ก็แสดงว่าเธอได้ยินเหมือนกันนะสิ” สุนทรสหันไปชักแม่สาวโบฮีเมียนอย่างนึ๋นขึ้นได้

“เอ่อ ถ้าอยู่ในสมาธิละก็ใช่ แต่ถ้าไม่ ก็ไม่ได้ยิน อีอย่าง ฉันก็ไม่ได้ยินทุกอย่างหรอกนะ เพราะคลื่นเสียงของมนุษย์กับภูตมันคนละความถี่กัน จะได้ยินก็ต่อเมื่อจูนกันติดบ้าง” ญาณินอธิบาย

“งั้นจูนใหม่สิ ถามว่าเขาต้องการอะไร” กรรณภาเสนอ เนตรลิตางค์เองก็อยากรู้ เธอลงทุนเปิดตา จ้องญาณินอย่างมีความหวัง

“ไม่เอา!” สาวโบฮีเมียนสายหน้าดิก “ฉันกลัว”

“โอ้เอ๋ย แล้วจะรู้เรื่องกันไหมนี่” สุนทรสเกาหัวยิกจนผมซอยสั้นฟูฟ่อง เธอตัดสินใจหยิบกระดาดเซเวอ์ฟขึ้นมาอีกแผ่น แล้วกลับตาทับปากห้องอาคม เป้าพรวดๆ ไปสามครั้ง และเขียนหมายเลขโทรศัพท์ลงไปที่ท่ามกลางสายตางงันของเพื่อนๆ “ไม่ได้ด้วยเลห์ก็ต้องเอาด้วยกลลวะ”

เพลงที่บรรเลงอยู่จบลงพอดี พงษ์ศักดิ์หยุดเต้นแล้วเดินโซเซออกจากวง สุนทรสวิ่งเข้าไปหาชายหนุ่ม เพื่อนคนอื่นจึงต้องตามไปทั้งที่ไม่เข้าใจ แต่สาวโย่งขายาวนำไปไกลแล้ว คนขาสั้นแถมปอดแตกจนตัวลั่นพ๊บๆ อย่างเนตรลิตางค์จึงได้แต่หอบแฮกพลาถมองเพื่อนด้วยความฉงน

เธอแหม่นิ้วออกเพียงเล็กน้อย ทนเห็นสุนทรสยื่นกระดาดให้ชายหนุ่มพร้อมกับยิ้มหวานเจี๊ยบซัดกับบุคลิก ก่อนจะซึ่บซึ่บมีมายังกลุ่มของตน ทำให้พงษ์ศักดิ์หันมาทำตาเยิ้มให้ทั้งที่เมาแฉ่จนตัวโง่แงน หลังจากยกคิวหัวตาทิ้งท้ายอย่างน่าขนลุก พงษ์ศักดิ์ก็เดินโซเซหายไปในหลังดั้นไทร สุนทรสซึ่งทำหน้าที่เลอจิงวิ่งปรี๊ดกลับมารายงาน

“เขาไปฉีตรงข้างศาลเพียงตา เจ้าของถึงได้โกรธขนาดนี้”

“แล้วจะทำยังไงดี บอกให้เขาไปขอขมาไหม” สาวตัวเล็กถามทั้งที่ปิดตาแน่น

“ตอนนี้มา พูดไม่รู้เรื่องหรอก ต้องรอพรุ่งนี้แหละ ได้ยันต์ไปคงพอจะ  
ช่วยได้ พรุ่งนี้ค่อยว่ากัน” สุคนธรสรูป ทุกคนจึงพยักหน้ารับด้วยความหนักใจ

กลางดึกคืนนั้น เนตรลิขิตงัดกุญแจมาไขประตูห้องลับสุดความสามารถ  
ทุกครั้งที่เปิดเปลือกตา สีหน้าเดือดดาลของเจ้าที่และร่างใหญ่ทะมึนก็ตามมา  
หลอกหลอนอยู่รำไป กระณานที่นอนใกล้กันคงทรمانไม่ต่างจากเธอ เพื่อนสาว  
คว่ำหูฟังของชาวนด้อะเบตมาเสียบหูเพื่อกลบเสียงชู้คำรามตั้งแต่เข้าห้อง ส่วน  
อีกสามสาวก็พลิกตัวบนที่นอนอย่างกระสับกระส่าย สุดท้ายสุคนธรสจึงเป็น  
คนแรกที่กระเด็นตัวจากเบาะ แล้วเดินไปหาญาติตรงด้านในสุดของห้อง

“นอนไม่หลับ”

“ใครจะหลับลง” เนตรลิขิตงัดเบาะข้างสาวผมซอยหลังตัดสีนํ้าใจเล็ก  
นอนให้ล้มเหตุการณ์

“นั่นสิ” กรรมภาเองก็ตามมาพร้อมกับกระณานซึ่งเดินมาเงิบๆ โดยมีหูฟัง  
ชาวนด้อะเบตเสียบติดหูอยู่

ทำสาวเริ่มพูดคุยถึงเรื่องของรุ่นพี่พงษ์ศักดิ์กับเจ้าที่ จนกระทั่งเพื่อนร่วม  
ห้องอีกห้าคนหิวหมอนออกไปจับกลุ่มสนทนาในห้องอื่น ทั้งหมดจึงประชุมได้  
อย่างสะดวกใจ

“ฉันคิดว่าพวกเธอคงจะคิดเหมือนกัน ฉันคงไม่ต้องอธิบายอะไร” สุคนธรส  
วกเข้าประเด็น

ทุกคนพยักหน้ารับ มองหน้ากันด้วยความเข้าใจ เป็นครั้งแรกที่เนตรลิขิต  
อุ่นใจ เชื่อว่าเธอพบผู้คนที่เหมาะสมกับตัวเอง...ผู้คนที่จะไม่มองว่าเธอเป็นตัวประหลาด  
หญิงสาวจึงกล่าวหาความจริง

“ฉันมองเห็นผี ฉันเห็นมาตั้งแต่เด็กๆ มันไม่ได้เป็นทุกวัน แต่จะเห็นชัดขึ้น  
ตอนใกล้พระจันทร์เต็มดวง”

“ฉันก็เหมือนกัน” เพื่อนอีกสี่คนแย่งกันตอบ แล้วกระณานที่ถอดหูฟังมา  
พักหนึ่งก็ชิงพูดเป็นคนแรก

“ฉันได้ยินเสียงประหลาดมาตั้งแต่เด็กๆ แล้วเหมือนกัน ฟังรู้เรื่องบ้าง  
ไม่รู้เรื่องบ้าง บางทีก็เป็นคำพูดที่เป็นประโยค บางทีมันก็เป็นคำๆ ขาดกระท่อน-

กระแทน หรือบางทีมันก็ไม่ใช่เสียงพูด แต่เป็นเสียงเหมือนคลื่นวิทยุ ตอนหลังฉันถึงได้รู้ว่ามันจะเปลี่ยนแปลงไปตามวิญญานที่เจอ และอิทธิพลของดวงจันทร์ ยิ่งใกล้วันพระจันทร์เต็มดวงเมื่อไหร่ ฉันก็จะได้ยินชัดและเป็นประโยชน์มากยิ่งขึ้น”

“ฉันเห็นและได้ยินบ้างเหมือนกัน แต่ต้องเป็นตอนที่ฉันมีจิตใจที่สงบมากพอ หรือที่คนเรียกว่านั่งสมาธินั่นแหละ ตอนเด็กๆ ฉันจะเห็นตอนเช้านอน ช่วงเคลิ้มๆ ก่อนหลับสนิท จะมีวิญญานมาขอส่วนบุญเยอะแยะเลย และยิ่งใกล้วันพระจันทร์เต็มดวงละก็ แทบไม่ต้องหลับต้องนอน เข้าคิวกันมาขอเลยละ” ญาณินเล่าเรื่องของตนบ้าง

“ของฉันมองเห็นภาพที่เคยเกิดขึ้นกับคนนั้นด้วยการสัมผัส” กรรณภายกมือทั้งสองขึ้นมาเหมือนจะย้ำ “ฉันเห็นเจ้าที่ผ่านสายตาของเนตร ฉันก็เป็นแบบนี้มาตั้งแต่เด็กๆ แล้วเหมือนกัน และมันจะชัดขึ้นเรื่อยๆ เมื่อพระจันทร์ใกล้เต็มดวง”

เนตรลิตางคุ้กับเพื่อนคนอื่นมองหน้ากันด้วยความทึ่ง ก่อนจะหันไปทางแม่หมอเจ้าอาคมด้วยสายตาเต็มไปด้วยคำถาม

“ฉันได้กลิ่น” สุคนธรรสทำหน้าเบื่อหน่าย ครั้นคนฟังยี้มละไม่ เจ้าตัวจึงเบ้าปากแบบงอนๆ “เออ ฉันรู้ว่ามันตลก อยากจะหัวเราะก็หัวเราะไป”

“ไม่ใช่อย่างนั้น” ญาณินรีบแก้ความเข้าใจผิด “ฉันคิดว่าเราทุกคนต่างก็เจอสิ่งประหลาดเหมือนกัน กัน สิ่งที่เกิดขึ้นกับแต่ละคนก็ดูน่าขนลุกในสายตาของคนอื่นทั้งนั้น เราไม่คิดว่ามันตลกหรือกนะรล”

“เออ” สุคนธรรสผงกศีรษะ ก่อนล้วงหยิบหน้ากากอนามัยออกมาจากย่ามสีเจ็บ “นี่ลงอาคมไว้เหมือนกัน ปกติฉันจะใส่ติดตัวตลอด ยิ่งใกล้พระจันทร์เต็มดวงพลังก็ยิ่งแรง แต่มากที่นี้ขึ้นใส่ คนจะได้หัวเราะตาย เอาไว้ในกรณีฉุกเฉินเท่านั้น”

เนตรลิตางคุ้ตาโตเมื่อได้ยิน เธอเองก็เห็นวิญญานชัดเจนในช่วงพระจันทร์เต็มดวงเช่นกัน ก่อนจะเอ่ยอะไร ญาณินก็พิมพ์อย่างหัวนเกรง

“วันนี้พระจันทร์เต็มดวง พวกเราทุกคน...”

“ใช่ วันพระจันทร์เต็มดวงฉันจะมีพลังรับคลื่นได้แรงมาก” กรรณายืนยัน

เช่นกัน

“ใช่ๆ” ที่เหลือพยักหน้าหงึกๆ

“ดูเหมือนพวกเราจะมီးอะไรคล้ายๆ กันนะ” ญาณินสรุป

“จริงด้วย ถ้างั้นฉันก็ไม่ใช้คนประหลาดอีกแล้ว” กรรมาภพหัวเราะโล่งใจ พลังหยิบถุงมือสีชมพูออกจากกระเป๋า “ฉันต้องสวมไว้ตลอด ไม่อย่างนั้นฉันจะเห็นอะไรต่อมิมะไรมั่วไปหมด”

“ฉันก็ต้องใส่หูฟังชานด้อะเบตส์ไว้ตลอดเหมือนกัน” กรรมาภพเครื่องเล่นซีดีแบบพกพาให้ดู

“ฉันแค่บอกตัวเองไม่ให้เผลองีบหลับก็พอ ไม่อย่างนั้นจะเจอในสิ่งที่ไม่ต้องการ แต่จิตฉันก็นิ่งมาก นิ่งที่ไหนก็ทำสมาธิได้ที่นั่น ยิ่งคืนวันเพ็ญก็ยิ่งเข้าสมาธิได้ง่ายมากๆ” ญาณินเล่า ก่อนหันไปหาสุคนธรรสที่ยิ้มกว้าง

“ฉันก็ได้กลิ่นแรงเหมือนกัน มันไม่ใช่กลิ่นซากศพหรอกนะ วิญญาณแต่ละตัวจะมีกลิ่นต่างกัน และจะเปลี่ยนไปตามอารมณ์ อย่างเจ้าที่เมื่อครู่ กลิ่นความแค้นแรงมาก”

“จ้ะรี แล้วตอนนี้เธอยังได้กลิ่นอะไรอีกไหม” กรรมาภพถาม

“ไม่ได้แล้ว” สุคนธรรสสายตึระะ “ฉันคิดว่าเจ้าที่เจ้าทางคงจะทำอะไรที่ป้องกันได้ก็เลยกลับไป ฉันทยกมือไหว้ บอกท่านแล้วว่าพรุ่งนี้จะไปขอขมา ท่านคงจะโอเคละมั้ง”

“อ้อ ขอให้เป็นอย่างนั้นเถอะ” เนตรสีตางค์พึมพำด้วยความคาดหวัง เธอยืดตัวขึ้นมองผ่านกรอบหน้าต่างไปยังหาดทรายอย่างกลัวๆ กลัๆ ก่อนถอนหายใจโล่งอกเมื่อเห็นเพียงกลุ่มผู้ชายนั่งตม้เหล่า บ้างก็นอนแผ่หลังอยู่ข้างกองไฟ

“เห็นอะไรไหม” ญาณินซักด้วยความใคร่รู้

“ไม่มี คงจะสงบอย่างที่เราบอกแล้วละ” ร่างเล็กบางลดตัวลงนั่งบนที่นอนอย่างใจชื้นขึ้น

“ค่อยโล่งใจหน่อย” กรรมาภพปาก

หญิงสาวมองหน้าเพื่อนแต่ละคนด้วยความรู้สึกตื่นตันยากจะบรรยาย ละม้ายมีดวงอาทิตย์สว่างไสวสีดวงช่วยขจัดความมืดมิดอันโดดเดี่ยวซึ่งคุกคามมาแต่จำความได้

สายตาทั้งคู่สลับกันจ้องมองกันและกันอีกครั้งหนึ่ง ก่อนที่คนทั้งห้าจะยิ้มกว้างให้แก่กัน

“ฉันดีใจที่ฉันไม่ใช่ตัวประหลาดในสายตาของพวกเขา” ญาณินเอ่ยด้วยเสียงกลั้วหัวเราะ

“ฉันก็ดีใจมาก” เจ้าของร่างน้อยรีบจับมือสาวโบฮีเมียนเขย่าแรงๆ ด้วยความปลื้มใจ “ที่มีใครสักคนเหมือนฉัน”

“ฉันก็ดีด้วย” กรรณียิ้มละไม เธอวางมือทับลงบนมือของเนตรสีตางค์ตามด้วยกรรมาซึ่งยิ้มจนตาหยี และสุคนธรสเป็นคนสุดท้าย

“ฉันดีใจที่พวกเราเป็นพวกประหลาดเหมือนกัน เหมือนเจอเพื่อนตายยังไงก็ไม่รู้”

คำพูดติดตลกของสาวโย่งเรียกเสียงหัวเราะจากทุกคน ตึกตาสาวปาดน้ำตาซึ่งเอ่อตันด้วยความตื่นตัน ในที่สุดเธอก็พบเพื่อนจริงๆ กับเขาสักที เพื่อนซึ่งมีความพิเศษคล้ายกันและจะเข้าใจกันและกันอย่างที่คนอื่นไม่เคยเป็น นับแต่นั้นหญิงสาวจะไม่โดดเดี่ยวอีกต่อไป

“ฉันดีใจ... ไม่นึกเลยว่าการมารับน้องคราวนี้ฉันจะได้เจอเพื่อนที่มีอะไรเหมือนกัน” ญาณินยกนิ้วขึ้นกริดน้ำตา ถ้อยคำนั้นตรงกับใจของเนตรสีตางค์จนต้องปล่อยโฮออกมาอย่างอดไม่ได้

“ฉันก็ดีใจ”

เพื่อตอบรับความยินดีของตึกตากระเบี้องบอบบาง สีสาวพลัดกันกอดร่างน้อยไว้ หัวเราะด้วยความปิติที่การรับน้องครั้งนี้ทำให้พวกเขาได้รู้จักกับมิตรแท้ในที่สุด

ห้าสาวต็มดื่งกับการค้นพบเพื่อนแท้ซึ่งเข้าใจกันและกันไปอีกเนิ่นนาน ต่างคนต่างแลกเปลี่ยนเรื่องราวของตนอยู่จนดึก เพราะผู้ร่วมห้องคนอื่นไม่กลับมาอีก

ขณะที่ทุกคนกำลังตั้งใจฟังประสบการณ์สัมผัสพิเศษของกรรณา คนเล่าก็ลุกพรุดขึ้น สายตาสีคู้จ้องมองตามด้วยความตกใจ

“เขามาอีกแล้ว” สาวหุทิพย์ละล้าละลักบอก “เสียงของเขาดังมากเลย

ดังว่าตอนหัวค่ำเสียอีก”

ไหนดๆ ก็มีเพื่อนร่วมขบวนการ คนตาดีจึงรวบรวมความกล้าซึ่งมีน้อยนิด ยืนขึ้น แต่คงเข้าไป เพราะสุคนธรสเร่งรัด

“เธอดูสิว่าเธออยู่ไหน ไม่ต้องกลัวหรอก ฉันมีของดีเพียบ”

เนตรลิตางค์ก็หันใจมองผ่านหน้าต่างไปด้านนอกทั้งที่ชาลันพับๆ เธอ อ้าปากค้างเมื่อเห็นร่างสูงเหมือนต้นตาลยืนตระหง่านอยู่กลางทะเล และชี้ไปยัง กลุ่มผู้ชายซึ่งนอนกันอยู่กลางหาดทราย จังหวะเดียวกับที่ได้ยินเสียงกรรรมภา อูทานออกมา

“นั่น พี่ป๋อง เขาเดินลงไปแล้ว”

“เจ้าที่เรียกเขาออกไป เร็วเข้าพวกเรา เราจะต้องรีบไปห้าม” ตึกตากระเบือ่ง น้อยรายงานสิ่งที่เห็นอย่างร้อนใจ

สุคนธรสไวที่สุด เธอคว้าอุปกรณ์ประจำตัวแล้วกระโจนพรวดลงไปจาก บ้าน โดยมีเพื่อนอีกสี่คนวิ่งตามไปติดๆ ต่างคนต่างตะโกนเสียงดังลั่นหาด

“อย่า พี่ป๋องอย่าไป!”

ชายหนุ่มยังเดินดุ่มลุยน้ำลงไปราวกับละเมอ และลืกลงไปเรื่อยๆ

เนตรลิตางค์ลื้มความกลัวหมดสิ้น เธอจับจ้องร่างใหญ่ยักษ์ซึ่งยื่นเท้าสะเอว มองพงษ์ศักดิ์อย่างเพี่ยมเกรียม ก่อนจะเงยหน้าหัวเราะด้วยความสะใจ พร้อมกับ ที่กรรณายกมือขึ้นปิดหูด้วยฝ่ามือจับปัด

“เขายืนอยู่กลางน้ำ กำลังกดพี่ป๋องลงน้ำแล้ว” เนตรลิตางค์พูดเสียงลั่น ดวงตายังเบิ่งค้างอยู่กับภาพชวนขวัญผวา

เสียงเอะอะของหญิงสาวทั้งห้าปลุกกลุ่มพี่ซึ่งนอนตรงหาดให้ตกใจตื่น พวกเขารีบปราดมาสวมทับ แล้วตะโกนเรียกเพื่อนให้กลับขึ้นมา ขณะที่พงษ์ศักดิ์ ยังตื่นพราดๆ ในน้ำ โดยที่ไม่มีใครกล้าออกไปช่วย

“เธอเห็นอะไร” ญาณินกระซิบถาม

“ชะ...ชะ...ชายหนุ่มผ้าโจงสีแดง...ตัวใหญ่ราวกับต้นตาล” ร่างน้อยลั่นพับๆ น้ำตารื้นขอบตาเมื่อคิดว่ากำลังจะเห็นคนจมน้ำตายไปต่อหน้าต่อตาโดยที่ตน ช่วยอะไรไม่ได้เลย “เขา...เขา...กำลังเหยียบพี่ป๋องจมน้ำ”

“ไอ้ย จิบหายแล้ว ทำไมเวลารับถึงหาข่าวของไม่เจอสักทีนะ!” สุคนธรส

สบตงัน เธอเหว้าของออกจากย่ำจนหมด ค้นหาสิ่งที่ต้องการอย่างรีบเร่ง ก่อนคว่ำสายสิญจน์ขึ้นมา แล้ววิ่งกระโจนลงทะเล ว่ายน้ำไปหาหุ่นพีที่กำลังจะจมมิดหมดด้วยความหับไว เมื่อไปถึงก็รีบดึงเส้นด้ายพันรอบตัวเขาไว้หับสิครอบ แต่จู่ๆ ร่างของสุคนธรรสก็จมหายไปต่อหน้าต่อตา

“เขาโกรธที่รสเข้าไปขัดขวาง” กรรณาทำหน้าเหมือนจะร้องไห้

“เขาเหี้ยมรสไปอีกคนแล้ว” เนตรสิตางค์ตะเบ็งเสียงด้วยความพริ่นพริ้ง น้ำตาของหญิงสาวหยดเฉพาะลงบนมือโดยไม่รู้ตัว เธอเป็นห่วงเพื่อนจับใจโทษตนเองที่ว่ายน้ำไม่เป็น แถมยังชี้ขาดเกินจะเสี่ยงอีกต่างหาก

ตอนที่ตุ้กตาสาวเชื่อว่าอาจเสียเพื่อนรักซึ่งเพิ่งพบมาหมาดๆ ไปแล้ว ร่างสูงใหญ่ของเจ้าที่ก็พลิ่นหายวับ ส่วนสุคนธรรสก็โผล่ขึ้นมาจากผิวน้ำ

เจ้าของร่างน้อยใช้หลังมือปาดน้ำตาลวกๆ เธอเห็นพงษ์ศักดิ์ยังดิ้นทุรนทุรายก่อนแน่นิ่งไป สาวท้าวจึงรีบพยุงอย่างทุลักทุเล พร้อมกับตะโกนสั่งคนบนหาดด้วยเสียงหงุดหงิด

“มาช่วยด้วยสิโว้ย!”

“ไปช่วยเธอหน่อยสิ” กรรณภากริตร้อง ร่นพีชายสี่คนจึงได้สติและรีบว่ายลงไปช่วยสุคนธรรสลากพงษ์ศักดิ์ขึ้นมานอนบนชายฝั่งเพื่อรับการปฐมพยาบาล

เนตรสิตางค์กับเพื่อนกรูไปหาสาวโย่ง ทันได้เห็นแม่หมอนหันหน้าไปทางทะเล แล้วประณมมือ

“อย่าเอาเขาไปเลยนะเจ้าคะ พรุ่งนี้หนูจะให้เขาขอขมาลาโทษค่ะ”

สิ้นคำลมก็พัดกรูจนร่างบอบบางต้องห่อตัวแน่น ไม่อาจตอบได้ว่าเพราะความหนาวหรือความกลัวกันแน่ หญิงสาวเห็นสายตาของรุ่นพี่กับเพื่อนทุกคู่หันไปมองคนพูดด้วยใบหน้าซีดเผือด สาวร่างโย่งเพียงแต่ยกไหล่

“พี่ปลอบหลู่เจ้าที่ ทำนต้องการชีวิตของเขา ก็เท่านั้น” เธอชี้ไปยังต้นไทรข้างบ้าน

เหตุการณ์นับจากนั้นยังเต็มไปด้วยความวุ่นวายไม่สิ้นสุด พงษ์ศักดิ์ถูกนำตัวส่งโรงพยาบาลด้วยความช่วยเหลือของเจ้าหน้าที่มูลนิธิท้องถิ่น การรับน้องถูกยกเลิกนับตั้งแต่คืนนั้น รถทัวร์มารับนักศึกษากลับบ้านตั้งแต่เช้า พร้อมกับเสียงโงะจั่นเรื่องผีเจ้าที่ซึ่งพงษ์ศักดิ์ไปลวงเกินไว้ และโด่งดังพอๆ กับสุคนธรรส

ผู้กลายเป็นตัวประหลาดในสายตาทุกคนทั้งที่เธอน่าจะเป็นวีรสตรีเสียมากกว่า

หญิงสาวห้าคนจับจ้องพงษ์ศักดิ์อยู่ห่างๆ ชายหนุ่มซื้อของมาขอขมาลาโทษศาลเพียงตาทันทีที่ออกจากโรงพยาบาล ชำยลงทุนเปลี่ยนผ้าแพรเจ็ดสีใหม่ทั้งหมดอีกด้วย

เนตรลิขิตางค์ผินหน้ามองแม่หม่อซึ่งยืนเย็บเยียบเหมือนกำลังปิดกั้นตนเองจากสายตาและคำวิจารณ์ของคนทั่วไป เธอเห็นใจเพื่อนสุดหัวใจไม่น้อยที่ถูกมองอย่างแปลกแยกทั้งที่สุคนธรรสช่วยชีวิตพงษ์ศักดิ์โดยไม่คิดถึงตนเอง

กรรมมาเป็นคนแรกซึ่งวางมือบนไหล่ของสาวตัวสูง แล้วถามเสียงอ่อนโยน “ไม่เป็นไรนะ”

“อือ” สุคนธรรสพยักหน้ารับ ก่อนเหลือบมายังคนถามและเพื่อนอีกสามคนซึ่งต่างก็สงายิ้มให้กำลังใจ “ขอบใจทุกคนมากนะ”

เนตรลิขิตางค์ยิ้มรับด้วยความเข้าใจ รู้ดีว่าเพื่อนๆ ก็คิดเหมือนกัน การร่วมชะตากรรมในเหตุการณ์สะเทือนขวัญครั้งนี้ได้ผูกพันพวกเธอทั้งห้าเข้าด้วยกันอย่างแน่นแฟ้น

และนั่นคือจุดเริ่มต้นของมิตรภาพอันมั่นคงที่ไม่มีวันเสื่อมคลาย แม้เมื่อห้าสาวจะต้องเผชิญเหตุการณ์ชวนอกสั่นขวัญแขวนร่วมกันอีกกี่ครั้งก็ตาม...

# ๑

เสียงระเบิดร้าวรากับปืนกล ตามด้วยเสียงโครมครามเหมือนข้าวของ  
หล่นกระจาย ดังสนั่นกลบความเงียบสงบของวันฟ้าครีมน้ไปจนหมดสิ้น ความ  
โกลาหลบังเกิดขึ้นทั่วบ้านสองชั้นหลังย่อม หญิงสาวสี่คนวิ่งกรูเข้ามาในห้องครัว  
อันเป็นต้นเสียง ก่อนสุคนธรรสผู้กระโจนมาถึงเป็นคนแรกจะเบรกล้อเหยียดหน้าประตูลูก  
แล้วอุทานลั่นแข่งกับเสียงสายฝนซึ่งเริ่มโปรยปรายกระหน่ำหลังคา

“เฮ้ย!”

“โอ๊ย! หยุดทำไมละยายรส ฉันเจ็บนะ” ญาณินซึ่งตามมาเป็นคนที่สอง  
บ่นอุบ เธอถูบปลายจมูกที่เจ็บปวดเพราะชนร่างสูงโปร่งเข้าอย่างจัง ครั้นเห็นว่า  
เพื่อนจอมหัวท้อกำลังมองอะไร ดวงตาคมสวยจึงเบิกโพลง

“พวกเธอเห็นเหมือนที่ฉันเห็นเปล่า” กรรรมภาในชุดเดรสสีชมพูช็อกกิ้งฟังก์  
กระซิบถามจากปลายแถวด้วยความหวาดหวั่น

“เห็น...” กรรณณาผู้เคร่งขรึมกลืนน้ำลายดังเอือก ดวงตาสีคู่จ้องเขม็งไปยัง  
จุดเดียว

ร่างขาวโพลนยืนอยู่หลังเคาน์เตอร์ทำครัวท่ามกลางแสงอาทิตย์เพียง  
น้อยนิดซึ่งลอดหน้าต่างกระจกสีเข้ามา สายฟ้าแลบปลาทองส่องให้เห็นเรือนกาย

ผมเกร็งและรอยเลือดสีแดงฉานที่เปโระอยู่ทั่วตัว รวมทั้งเคาน์เตอร์กับผนัง กระเบื้อง เสียงฟ้าผ่าดังเปรี้ยงทำให้หญิงสาวทั้งสี่สะดุ้ง ก่อนทุกสิ่งจะมีดสลัวนเห็นเพียงควันเหม็นคลุ้งลอยโขมงอยู่รอบร่างนั้นราวกับภาพของผีร้ายในหนังสือของขวัญ

“ไหนว่าสายสัญญาณของเธอศักดิ์สิทธิ์นักหนาไรรส ทำไมผีถึงเข้ามาในนี้ได้” กรรมาทอว่าแผ่วเบาราวกับเกรงภูตพรายตนนั้นจะได้ยิน เพราะเป็นที่รู้กันว่ารอบบ้านของญาติอันเป็นที่ตั้งของ ‘บริษัทชิคซ์เซนส์’ รับกำจัดผีทั่วราชอาณาจักรซึ่งเพื่อนซี้ทั้งห้าร่วมกันก่อตั้ง คือเขตปลอดภูตผี ไม่เคยมีวิญญาณตนใดข้ามผ่านความศักดิ์สิทธิ์ของสายสัญญาณเสกอาคมที่แม่หมอสุคนธรสทำพิธีไว้มาก่อนจนกระทั่งวันนี้

“ฉันท้อคาถาอย่างดีแล้วนะ แต่ผีบ้าอะไรวะเหม็นไหม้ซะมด” สุคนธรสเบ้หน้าตอบด้วยเสียงไม่ดังไปกว่ากัน จ้องผิตนนั้นด้วยความหวาดระแวง

“ฉันก็ได้กลิ่นเหมือนกัน แล้วก็เห็นด้วย ทั้งที่ฉันควรจะได้ยินอย่างเดียวไม่ใช่เหรอ” กรรมาทุดเสียงอื้อเพราะใช้มืออุดจมูกปิดกลิ่นควันเหม็นคลุ้ง

“ฉันเองก็ไม่เคยเห็นผีจิงๆ แบบนี้ถ้าไม่อยู่ในฉาน มีแต่ยายเนตรคนเดียวที่นั่นที่มองเห็นผี” ญาติคนกระซิบตอบพร้อมโบกมือปิดควันซึ่งลอยเข้ามา ก่อนตาโตอย่างนึกได้ “ยายเนตร...ยายเนตรไปไหน?”

ระหว่างที่สี่สาวหันมองกันเลิกลักด้วยความห่วงใยเพื่อนอยู่นั้น พวกเธอก็สะดุ้งโหยง กระโดดผลุงไปคนละทิศละทางเมื่อเห็นเงาดำโผล่ขึ้นจากหลังเคาน์เตอร์

“เนตร!” เสียงตะโกนดังพร้อมกันจนเจ้าของชื้อต้องยกมือที่ถือผ้าเช็ดตัวปิดหู

“เรียกซะดังเหียว” เจ้าของวงหน้าจิ้มลิ้มราวกับตึกตากระเบื้องว่าเสียงอ่อนเธอลดมือลง เอียงคอมองด้วยความงุนงง “เป็นอะไรกันจ๊ะ ทำไมทำหน้าอย่างกับเห็นผีแบบนั้นล่ะ”

ถามออกไปแล้วหญิงสาวก็ยิ่งประหลาดใจ เพราะเพื่อนรักหน้าซีดปากสั่นกว่าเก่า ก่อนที่สุคนธรสขาลุยจะชี้นิ้วซึ่งลั่นเล็กน้อยออกมาด้านหน้า

“ใจเย็นๆ นะเนตร พวกฉันเห็นผีจริงๆ นะแหละ ยืนอยู่ข้างเธอใจ”

ดวงตากลมสว้ยอันโดดเด่นเบิกกว้าง เธอหันขวับตามปลายนิ้วเรียวโดยอัตโนมัติจนผมยาวสว้ยซึ่งรัดเป็นหางม้ายู่ด้านหลังแกว่งไกว ยังไม่ทันทำความเข้าใจ ผิดทนนั้นก็ลากเสียงยานคางออกมาก

“ไม่ใช่ผีคำ...ป้าเอง”

“ป้าอ!” คนทั้งสี่ตะเบ็งเสียงด้วยความแปลกใจ อ้าปากหวออย่างคาดไม่ถึง

“ก็ป้าอนะสิจ๊ะ พวกเธอคิดว่าผีได้ยังไง” สาวตัวบางทักท้วง เธอวางผ้าชีวรีสกปรกลงบนเคาน์เตอร์ แล้วส่งกระดาษทิชชูให้คนข้างเคียงเช็ด วงหน้าของอรรรรณแม่บ้านสาวใหญ่้วยหำลึบซึ่งทุกคนคุ้นเคยจึงปรากฏโฉมที่ละน้อย

กรรณารีบกดสวิตช์เปิดไฟจนห้องครัวสว่างไสว ทุกคนจึงค่อยยิ้มออกเมื่อเห็นชัดเจน

“ป้าอจริงๆ ด้วย” คุณหนูไฮโซถอนหายใจโล่งอก

“ก็ป้าอนะสิคำ อยู่ด้วยกันมาตั้งนาน พวกคุณๆ คิดว่าป้าเป็นผีซะได้” อรรรรณตัดพ้อด้วยความน้อยใจ สาวโบฮีเมียนซึ่งคุณแม่บ้านเห็นมาแต่ตัวเท่าเมี่ยงจึงกุลิกุจมาช่วยเซ็ดหน้าตาให้อย่างเอาใจ

“โถๆ แต่ช้าแต่ อย่าน้อยใจไปเลยนะคะป้าอ ก็ใครให้ป้ากับยายเนตรอยู่กันมีดๆ โดยไม่เปิดไฟล่ะคะ แล้วนี่เล่นอะไรกันหรอถึงได้ละอะไปหมดแบบนี้”

คำถามของญาณินคงโดนใจคนฟังไม่น้อย เพราะสามสาวที่เหลือต่างกรอดมองไปรอบห้องอย่างข้องใจ ห้องครัวที่สะอาดอยู่เป็นนิตย์เนื่องจากเป็นเซตหวงห้ามของอรรรรณและเนตรสีต่างคู่เพียงสองคน แปรสภาพเป็นสมรภูมิรบอันดุเดือดไปด้วยผงแบ่งทำขนมสีชุ่นเชรอะกับน้ำซอสสีแดงสดซึ่งกระเซ็นไปทั่วจนตุ๋คล้ายรอยเลือด

ที่โดดเด่นสุดคือเตาอบซึ่งเปิดค้างไว้ เผยให้เห็นถาดอบขนาดใหญ่อันละอะจนยากจะระบุว่าภายในคืออะไร ชำร่ายไปกว่านั้นเศษอาหารยังกระจัดกระจายไปทั่วเตาและน่าจะเป็นต้นเหตุของควันซึ่งคลุ้งออกมา

สายตาอันเยิ้มไปด้วยคำถามกลับมาจ้องอยู่ที่หญิงสูงวัย แม่บ้านสาวโสดสะบัดเสียงหงุดหงิด

“ฮิ! เล่นเล่นอะไรกันคะ ถ้ามคุณหนูเนตรกันเองก็แล้วกัน” คนพูดค้อนปะหลับปะเหลือก ก่อนตัดบททันทีว่า “ไม่เอาแล้ว ยังคิดยั้งเข้าใจ คุณๆ ออกไปก่อนเถอะค่ะ พาคณหนูเนตรไปด้วย ปล่อยให้ป่าทำความสะอาดครว้สุดที่รักตามลำพังดีกว่า”

ท่าทางมีนตึงอย่างไม่เคยเป็นมาก่อนของพันธมิตรร่วมครว้ทำให้ผู้ถูกเอ่ยชื่อหน้าเสียว เธอรีบห้ามคนที่ตั้งท่าจะเช็ดถูทุกสิ่งด้วยตนเองทั้งที่ร่างกายสกปรกไม่ต่างจากห้องนั้นเลย

“ให้เนตรทำเองเถอะค่ะ เป็นความผิดของเนตร ป่าออกไปอาบน้ำและพักผ่อนให้สบายใจเถอะนะคะ”

“คุณหนูเนตรนั้นแหละค่ะออกไป ป่าจัดการเอง” อรรวรณปฏิเสธรอย่างหมางเหมินพร้อมกับใช้ผ้าสะอาดถูตามตัวแรงๆ ด้วยความขุ่นใจ

“อย่าเลยคะ เนตรทำดีกว่า” หญิงสาวรีบปราดไปช่วย แต่กลับเหยียบเศษอาหารบนพื้นจนลื่นไปชนหญิงสูงวัยหยาบหลังไปอีกคน

ความอดทนของคุณแม่บ้านชาดฝั่ง หลังจากยืนขึ้นได้ด้วยความช่วยเหลือของอีกสี่สาว เธอก็ยื่นคำขาดตัดรอนพันธมิตรร่วมครว้ซึ่งกลายเป็นอดีต และนั่นก็เพียงพอแล้วที่จะทำให้แม่ตุ๊กตาทกระเบื้องน้อยถูกเพื่อนๆ ลากออกมาด้วยใบหน้าจ๋อยสนิท

ทันทีที่เนตรลิตางค์ทำความสะอาดร่างกายในห้องน้ำเสร็จ และเข้ามานั่งในห้องประชุมขนาดย่อมซึ่งใช้เป็นห้องนัดหมายการกับสตูดิโอสร้างสรรค์งานศิลปะยามไม่มีลูกค้า การชักใช้จึงเริ่มต้นขึ้น

“เกิดอะไรขึ้นหรือยายน้องหนู เธอทำอะไร ป่ามาถึงโอรธจัดขนาดนั้น” สาวโบฮีเมียนเอ่ยถามน้องนุชสุดท้องของกลุ่ม แม้ว่าทั้งห้าจะเกิดวันเดือนปีเดียวกันคือวันพระใหญ่ ขึ้นสิบห้าค่ำเดือนหก หรือวันวิสาขบูชา แต่เนตรลิตางค์เกิดหลังสุดในเวลากลางคืน ขณะที่ ญาณิน กรรณา สุคนธรส และกรรมภาเกิดตอนกลางวันเรียงลำดับกันมา ทุกคนจึงถือว่าเนตรลิตางค์เป็นน้องเล็กซึ่งต้องคอยประคบประหงมดูแล ประกอบกับบิดาและพี่ชายของเธอหวงลูกคนสุดท้องยิ่งกว่าไขในหิน การปกป้องของเพื่อนๆ จึงยิ่งทวีคูณ

“คือว่า...” ไขในหินของทุกคนยิ้มนิดเจื่อน

“คืออะไรจะเนตร อ้าอิงอยู่นั้นแหละ” กรรมภาซึ่งนั่งติดกันเร่รัดด้วยความใคร่รู้ถึงขนาดยอมเลิกกรีดนิ้วขึ้นชมเล็บสี่สวยที่เพิ่งไปต่อมาใหม่เลยทีเดียว

“คือว่า...นานๆ ที่เราจะได้กลับมารวมตัวกันแบบนี้ ฉันก็เลยตั้งใจทำอาหารสูตรใหม่ล่าสุดให้พวกเธอกินเป็นการฉลอง แต่มันพลาดไปนิด...นิดเดียวจริงๆ” คุณหนูตัวน้อยจิบน้ำขึ้นมาให้เข้ากับเสียงที่บีบเล็กเพื่อตอกย้ำ

“นิดมากเลยนะยะ ครั้วระเบิดขนาดนี้ คราวนี้สูตรอะไรละ” สุคนธรสซึ่งนั่งขนบอีกข้างประชด ก่อนเงยไปเพราะถูกเพื่อนที่เหลือถึงตาดู

“ลาซานญาปลาบพริกแกงแดงภูเขาไฟระเบิด กับเค้กมะเหือเทศสีดาสอดไส้สารพัดถั่วนะจ๊ะ ถ้าพวกเธอชอบฉันจะได้ใส่ไว้ในรายการอาหารพิเศษฉลองงานแต่งงานของฉินกับคุณติงห์ใจ” เจ้าของสูตรยี่ดอกภูมิใจจนลืมใส่ใจสีหน้าของเจ้าของงานแต่งที่ดูปุเลียงๆ เต็มที เพราะมัวแต่คิดว่าหากทำสำเร็จอาหารจานที่ว่าอาจเป็นใบเบิกทางสำหรับอนาคตแม่ครัวเลี้ยงชื่อดังที่เฟื่องเริ่มจากงานมงคลของฟ้าใหญ่ในกลุ่มกับแฟนหนุ่มซึ่งพบรักกันระหว่างช่วยอัญเชิญผีคุณหลวงผู้มีศักดิ์เป็นตาของติงห์ไปผุดไปเกิด และอาจตามด้วยงานของกรรมา สุคนธรส และกรรมภาที่มีแว้วว่าคงอีกไม่ไกล

“แล้วไอ้ที่มันไหม้อยู่ในเตานะคืออะไร ภูเขาไฟระเบิดอะไร” สาวห้าวคนเดิมโพล่งถามอย่างอดไม่ได้ ดับฝันสวยหรูของอนาคตเซฟมีเอหนึ่งไปทันที

“ก็ทำนองนั้นแหละ” เนตรสีตางค์ยิ้มแห้ง แล้วรีบอธิบายถึงจินตนาการอันบรรเจิดของแม่ครัวรุ่นใหม่ที่หัวใจศิลปิน “จริงๆ มันไม่ควรระเบิดหรอกถ้าฉันไม่เปลี่ยนสูตรในวันที่สุดท้ายด้วยการใส่เกล็ดลงไป ฉันคิดว่าเปลือกเกล็ดน่าจะทำให้ลาซานญาหอมแล้วก็ดูเหมือนหินร้อนที่ปะทุออกจากปล่องภูเขาไฟพร้อมกับลาวาน้ำซอสแกงแดงไง แต่ว่าฉันรีบไปหน่อย กลัวทำเสร็จไม่ทันก่อนแฟนพวกเธอมา เลยลืมหกิดเปลือกเกล็ดให้เป็นรู มันก็เลยระเบิด”

“แต่มันน่าจะระเบิดอยู่แค่นั้นแหละ เกิดอะไรขึ้นกับป้าอและห้องครั้ละ” กรรมาที่อยู่ตรงข้ามติดกับญาติินถามต่อ แม้มือจะม้วนสายไฟพอดด้วยท่าทางคล่องแคล่ว ดวงตากลับจ้องเบ่งอย่างต้องการคำตอบ วงหน้าตักตางจึงสลดลงเสยผมหน้าม้าไปมาจนยุ่งเหยิงดังเช่นทุกครั้งที่เจ้าตัวอึดอัดหรือไม่สบายใจ

“ฉันกำลังตกใจกับเสียงเกล็ดระเบิด ป้าอก็วิ่งมาพอดี ฉันเลยปล่อย

ปล่อยขามแข่งกับขามน้ำมะเขือเทศหลุดจากมือ แล้วจู่ๆ โกลเดนก็พุ่งมาจากไหนไม่รู้ บัดนั้นใส่ป่าออกไปเต็มๆ นะสิ” หญิงสาวหมายถึง ‘โกลเดนเบบี’ หรือกุมารทองซึ่งพระอาจารย์บุญแห่งวัดพุทธาวนาราม จังหวัดอยุธยา ผู้มีศักดิ์เป็นปู่ของสุคนธรสได้ชุบเลี้ยงไว้ หลังจากท่านมรณภาพ กุมารน้อยจึงอยู่ในความดูแลของหลวงลุงสุวิทย์ซึ่งเป็นเจ้าอาวาสองค์ต่อมา ภายหลังแม่หมอสาวได้ขอยืมเด็กชายมาช่วยทำงาน โกลเดนเบบีจึงคอยป่วนเปื้อนอยู่ในบริษัทและหาเรื่องป่วนอรรณพอยู่ทุกวันไม่เคยขาด

“ไอ้ ตายจริง มิน่าป่าออกไปไกลมาก ว่าแต่เจ้าโกลเดนตัวแสบหายไปไหนแล้วละเนี่ย” ญาติในทันทีหันขวางอย่างเช่นเขี้ยว

“เออใช่ เตี้ยวนี้หายหัวตลอด กลับมาละแม่จะลงโทษซะให้เจ็ดเลย” สุคนธรสคาดโทษด้วยความขัดเคืองไม่แพ้กัน

“อย่าไปโทษโกลเดนเลยจ๊ะ เขาซุกซ่อนตามประสาเด็ก ถ้าฉันระมัดระวังกว่านี้เหตุการณ์นี้คงไม่เกิดขึ้นหรอก สมแล้วที่ป่าอจะโกรธและคงไม่รักฉันเหมือนเดิมอีกแล้ว” สาวตัวเล็กหน้าม้อยเหมือนนยagr่องให้เต็มแก้ม แต่ไหนแต่ไรอรรณพไม่เคยหงุดหงิดใส่เธอมาก่อน ไม่ว่าแม่บ้านสาวใหญ่จะเคยเกิดอาการหวงครวญามเพื่อนคนอื่นล้วงล้ำเขตต้องห้ามซึ่งนางเป็นเจ้าที่ครอบครองแต่เนตรลิตางค์เป็นข้อยกเว้น มาววันนี้หญิงสาวทำให้คุณแม่บ้านโกรธจัดถึงขั้นออกปากไล่ เธอจึงเสียใจระคนรู้สึกผิด

“อย่าคิดมากเกินไป เตี้ยวป่าอก็หายโกรธ ป้าเขารักแจะตาย” แม่หมอซึ่งมักพูดจาห่ามๆ อยู่เป็นนิสัยตบป้าเพื่อนอย่างปลอบใจ เช่นเดียวกับกรรมภาที่โอบเอวบางไว้

“จริงด้วย บางทีฉันยังคิดเลยว่าป่าอรักเธอมากกว่าฉัน ทั้งที่ป่าเลี้ยงฉันมาตั้งแต่เด็ก” เจ้าของบ้านสาวโหม่ตัวมากุมมือน้อยอย่างให้กำลังใจกรรมภาที่เช่นกัน

“ฉันมันเลินเล่อเอง รีบร้อนจนลืมนึกถึงเปลือกเกาลัดก่อนใส่เตาอบทั้งที่แม่สอนมากับมือ เพราะฉันไม่ได้ความแบบนี้เอง ฉันถึงเป็นแม่ครัวมือหนึ่งไม่ได้ซะที”

เนตรลิตางค์ถอนหายใจด้วยความหม่นเศร้า ก่นด่าตนเองที่อุตส่าห์เป็นถึงลูกสาวเจ้าของร้านอาหารขึ้นชื่อ แต่กลับเพอะพะจนระเบิดครัวละกระเจาย

ทั้งที่การทำอาหารควรเป็นเรื่องง่ายซึ่งจะทำให้หญิงสาวประสบความสำเร็จได้มากกว่างานอื่น

ตั้งแต่เลิกงานโต นอกจากสอบเข้าคณะจิตรกรรมฯ ที่ใฝ่ฝันได้แล้ว เธอไม่เคยทำอะไรสำเร็จด้วยตนเองสักอย่าง มีแต่พึ่งครอบครัวกับเพื่อนรักซึ่งต่างก็ปฏิบัติต่อหญิงสาวราวกับเป็นเด็กเล็กอยู่ตลอดเวลา หรือบางที...พวกเขาอาจคิดถูก...เธอคงเป็นเด็กซึ่งช่วยเหลือตนเองไม่ได้เหมือนที่ทุกคนมองจริงๆ เพราะเพียงแค่ทำกับข้าวไม่กี่จานก็ยังไม่สำเร็จ

ความคิดวกไปวนมาของสาวตัวบางทำให้ดวงหน้ารูปไข่ที่มีแก้มป่องเล็กน้อยเหมือนเด็ก หม่นหมองยิ่งกว่าเก่า จนคนที่มองคงสังเกตได้

“เฮน่า มันผ่านไปแล้ว คราวหลังอย่าลืมอีกก็แล้วกัน” กรรณย์มึนลอบ

“กรรณพุดถูก มันผ่านไปแล้วนะจะ คิดมากไปก็ทำอะไรไม่ได้หรอก อาหารที่เธอก็ทำก็...อร่อยดี...อีกหน่อยเนตรต้องเป็นแม่ครัวมือหนึ่งที่เก่งไม่แพ้คุณแม่แน่ๆ” กรรณภาหันไปพยักพยอกกับพรรคพวกเหมือนต้องการลูกคู่รับรอง

“ใช่ แกทำอาหารอร่อย ถ้าไม่ดัดแปลงสูตรจนพิสดา...โอ้ย!” แม่หมอสาวหัวอุทานราวกับเจ็บปวด เนตรสีตางค์ขมวดคิ้วมองเพื่อน หางตาเหมือนเห็นความเคลื่อนไหวอยู่ใต้โต๊ะกาแฟ แต่ยังไม่ทันเอ่ยอะไร ญานินก็โผล่ขึ้นมา

“อย่าไปสนใจยายรสนเลย เธอทำอาหารอร่อยจริงๆ แหะเลเนตร ดูอย่างพวกเราตหน้าหรือก้วยต่งก้วยเตียสูตรคุณแม่เธอสิ รสเด็ดอย่าบอกใครเชียว”

“แล้วอาหารสูตรของเนตรเองล่ะจะ อร่อยรึเปล่า” ว่าที่แม่ครัวเอกหน้าขึ้นขึ้นเล็กน้อย ความมั่นใจในเสน่ห์ปลายจวักเริ่มกลับคืนมา

“เอ่อ...ก็...” พี่ใหญ่ของกลุ่มอ้าอึ้ง คนรอฟังจึงหน้าสลดลงอีกครั้ง

“ต้องไม่อร่อยแน่เลย” เนตรสีตางค์ถือนหายใจ เธอเหลือบตาดูจานกระเบื้องซึ่งเมื่อเช้าบรรจุอาหารจานเด็ดของเธอจนพูน บัดนี้เหลือเพียงผักแกะสลักที่ใช้แต่งจานเท่านั้น ใบหน้าเศร้าหมองพลันสว่างไสวด้วยรอยยิ้มตื่นเต้น “ขนมปังหน้าแกงส้มขาของจัน พวกเราทานหมดเกลี้ยงเลยเธอ”

“เอ่อ...ใช่... ใช่แล้ว พวกเราทานจนหมดเลย” กรรณตอบแทน โดยมีผองเพื่อนพยักหน้าหงึกๆ ยืนยัน

“ดีใจจังเลย” เนตรสีตางค์ยิ้มยิ้มจนแก้มป่อง ก่อนย่นหัวคิ้วเมื่อเห็น

ความเคลื่อนไหวจากนอกหน้าต่างซึ่งบัดนี้มีผู้คนพลุกพล่านจนเริ่มเห็นฟ้าใส

“จับหายแล้ว!” สุนทรสถูทานลั่น ก่อนผุดลุกขึ้นรวดเร็วจนคนข้างเคียงตกใจ กรรรมภาเองก็ดูลุกลี้ลุกกลนไม่ต่างกัน

“อะไรเธอรัส” สาวโบฮีเมียนและภรรยามลียตาม ก่อนคนหลังจะกระโจนพรวดไปปิดม่านหน้าต่างโดยมีเจ้าของร่างโย่งปราดมาช่วยอีกแรง

“มีอะไรกันเธอพวกเธอ นั่นเจ้าตึกก็ข้างบ้านไม่ใช่เธอจ๊ะ” เนตรลิตางค์ชะเง้อมองด้วยความข้องใจ แต่ม่านถูกดึงปิดจนไม่เห็นสุนัขตัวน้อยที่ชอบเล็ดลอดเข้ามาในบ้านอีกต่อไป

“ไม่มีอะไรหรอกเนตร ไอ้ตึกก็มันก็นั่นแหละ สงสัยจะชุดดินมุดรื้อเข้ามาเหมือนเคย ไม่ได้การแล้ว ฉันต้องไปบอกบ้านโน้นให้เขาดูหมาดีๆ เดี่ยวมันมาพังสวนฉันและหมด” ญาติินทำท่าฮึดฮัดไม่พอใจ

“อย่าโกรธไปเลยนะจ๊ะ มันก็แค่หมาชนๆ ตัวหนึ่งเท่านั้นเอง มันไม่ได้ตั้งใจหรอก” นื่องน้อยของกลุ่มปลอบเสียงอ่อนโยนเพราะกลัวเพื่อนรักจะไม่มีเรื่องกับข้างบ้าน แม้จะเปล่งใจเล็กน้อยกับปฏิกิริยาของทุกคนในวินาที โดยเฉพาะพี่ใหญ่ผู้เยือกเย็นและไม่เคยแสดงความชิงชังสุนัขตัวใดมาก่อน

“เฮลละเพื่อนๆ ไหนๆ เราก็เข้ามาอยู่พร้อมหน้าแล้ว จินว่าเราพักเรื่องหมามาคุยเรื่องงานกันดีกว่า เสร็จแล้วจะได้รีบโทร. สั่งอาหาร เพราะเดี๋ยวพวกหนูๆ มาจะหิวกัน” ภรรยามเปลี่ยนเรื่องจับใจด้วยเสียงเป็นการเป็นงาน

สำหรับเพื่อนรักที่คบหากันมาถึงแปดปี เนตรลิตางค์สังเกตเห็นดวงตาเปล่งประกายความสุขของคนพูด เช่นเดียวกับนัยน์ตาทหวานฉ่ำของญาติิน รวมทั้งสุนทรสถูซึ่งมีท่าทางกระตือรือร้นขึ้นมาทันที เธอจึงอดอิจฉาคนมีความรักไม่ได้

“ฉันก็ต้องรีบกลับไปหาจุนจีเหมือนกัน ป่านนี้คงถ่ายละครใกล้เสร็จแล้วละ”

นี่ก็อีกคน...กรรรมภาทำตาชวนฝันยามเอ่ยถึงซูเปอร์สตาร์ลูกครึ่งไทย-เกาหลี ที่สาวแบรนต์เนมช่วยไขปริศนาวิญญูญาณคุณยาซึ่งติดตามพระเอกหนุ่มจนสำเร็จและเพิ่งตกลงเป็นแฟนกันมาได้ไม่นานนี้เอง

เฮ้อ! ทำไมใครๆ ก็มีความรักกันหมดนะ เหลือเธอกับป้าออยู่เพียงสอง

คนที่ยังโสด ขนาดวันวาเลนไทน์ซึ่งเพื่อนรักทั้งหลายได้หวานฉ่ำกับแฟนหนุ่ม เธอยังต้องฉลองกับครอบครัวและกองทัพวิญญาณบนเขาค้อแทน

...ไม่เอานะ เธอไม่อยากเป็นสาวหินทีกแบบป้าอ้อ ไม่เอาจริงๆ!

“เป็นอะไรไปยายน้องหนู” สุนทรสสะกิดจนร่างน้อยสะดุ้ง แล้วยิ้มเหี้ย

“เปล่าจ๊ะ ไม่เป็นไร คุณเรื่องงานกันเถอะ” เนตรลิตางค์ยี้ดตัวขึ้นอย่างเตรียมพร้อม เช่นเดียวกับอีกสี่หุ้นส่วนที่ร่วมกันก่อตั้งบริษัทซิกซ์เซนส์มาด้วยกัน

สี่ปีก่อน หลังเรียนจบปริญญาตรี ห้าสาวต่างแยกย้ายไปทำงานและเรียนต่อ เนตรลิตางค์เองก็ช่วยมารดาดูแลกิจการร้านอาหาร จนกระทั่งเพื่อนฟ้องลงความเห็นว่ามีที่ใดเหมาะสมกับพวกเธอเท่ากับอยู่ด้วยกันอีกแล้ว ทุกคนจึงพร้อมใจออกจากงานและร่วมกันเปิดบริษัทกำจัดผีตามคำชวนของญาติผู้ใหญ่ไม่เคยบรรเจิดอยู่เป็นนิตย์

ตลอดสองปีแรกที่ก่อตั้งบริษัท งานปราบผีมีเข้ามาเพียงประปรายเท่านั้น ถ้าไม่มีรายได้พิเศษจากการเปิดบูธดูดวงไฟทาไรต์ที่ตลาดกลางคืนชื่อดังและการขายผลิตภัณฑ์ของขลังนานาชนิดซึ่งสุนทรสเป็นผู้ปลุกเสก รวมทั้งขายผลงานศิลปะของพวกเธอ บริษัทเล็กๆ แห่งนี้คงต้องปิดตัวไปนานแล้ว

ทั้งหมดเกือบจะถอดใจ จนกระทั่งตั้งแต่ปลายปีที่ผ่านมานี้ งานใหญ่ถึงสี่งานก็ประดังเข้ามาในเวลาไล่เลี่ยกันโดยไม่คาดฝัน เพื่อนทั้งสี่ต่างแยกย้ายกันรับผิดชอบไปคนละเคส เหลือเพียงน้องเล็กเท่านั้นที่ไม่เคยเป็นเจ้าของเคสใด เธอจึงคอยอยู่เฝ้าออฟฟิศและเป็นการเสริมช่วยเหลือทุกคน โดยมีข้อตกลงร่วมกันว่าจะประชุมเป็นระยะเพื่อรายงานเคสของแต่ละคนให้ผู้ถือหุ้นทราบทั่วกัน แต่หลังจากเสร็จงานของจูนจี ซูเปอร์สตาร์ลูกครึ่งไทย-เกาหลีเป็นต้นมา ลูกคำก็เข้ามาใช้บริการของบริษัทซิกซ์เซนส์ค่อนข้างมาก ไม่ว่าจะเป็นนักการเมืองหรือพวกไฮโซ เนื่องจากชาวซุบซิบที่ลือเรื่องดารานุ่มผู้เป็นลูกค้ารายสำคัญของบริษัท

“เห็นเจ๊จ๋าโทร. เรียกพวกเราประชุมเพราะมีลูกค้าใหม่ไม่ใช่เธอ” กรรณาริ๊งเจ้าของบ้านสาวด้วยชื่อของดารานักบุญผู้โด่งดังแห่งยุค เนื่องจากมีชื่อจริงเหมือนกันและเจ้าตัวเองก็ชอบทำตนเป็นพี่ใหญ่สมกับที่เกิดก่อนเพื่อน

“ว้าว! ลูกคำใหม่ เราจะได้ทำงานกันอีกแล้วหรือ” กรรณียัมกว้าง

“ใช่ และหนนี้เราจะได้ไปเที่ยวกันอีกด้วยละ” สาวโบฮีเมียนกุสีกุจอพลิก  
สมุดโน้ตซึ่งจดยรายละเอียดต่างๆ ไว้

“เราจะไปไหนกันจะคราวนี้” เนตรลิตางค์จ้องพี่ใหญ่ของกลุ่มด้วยความ  
ใคร่รู้

ญาณิณียัมกว้างขึ้น แล้วบอกจุดหมายปลายทางนั้น

ร่างเล็กบางเดินตามหลังเพื่อนทั้งสี่เข้าไปในโค้งประตูแบบโรมันอันเป็น  
จุดหมายปลายทางที่ตื้นตันมา ดวงตากลมสวยหลังแว่นกันแดดเหลือบแลลน  
กว้างที่เรียงรายไปด้วยรูปปั้นเทพธิดากรีกถือคอบเพลิง แสงสยามคำคิ่นซึ่งลอด  
ผ่านแว่นดำหาได้ทำให้หญิงสาวสบายใจไม่

ทุกครั้งที่อยู่นอกเส้นทางอันคุ้นเคย เนตรลิตางค์มักหวาดระแวงว่าจะ  
เจอสารพัดผีที่ไม่ต้องการเห็น บางตนมาตีหญิงสาวก็เบาใจ แต่ส่วนใหญ่มัก  
ปรากฏภายในรูปลักษณะสุดท้ายก่อนสิ้นชีวิตซึ่งล้วนแล้วแต่สะท้อนขวัญและ  
ติดตาจนนอนไม่หลับไปหลายคืน เธอจึงต้องใส่แว่นดำไว้และก้มหน้าเพื่อ  
ไม่ต้องรับรู้อะไรทั้งสิ้น

คราวนี้ก็เช่นกัน เจ้าของร่างน้อยดันแว่นดำทำให้กระชับขึ้น แล้วก้มหน้า  
งุดอย่างครั่นคร้ามเนื่องจากรู้ว่างานที่ได้รับมอบหมายเป็นการกำจัดผี เพราะ  
ฉะนั้นสถานที่แห่งนี้ย่อมมีวิญญาณร้ายสิงสู่อยู่แน่นอน และอาจเป็นผีหัวทัว  
ตัวขาดร่องแรงแบบที่เห็นมาตลอดทางจากกรุงเทพฯ ถึงพัทธาก็เป็นได้...แค่คิด  
เธอก็สยองแล้ว!

เนตรลิตางค์หลับตาปี ก้มหน้าก้มตาก้าวขึ้นบันไดขั้นเตี้ยซึ่งจะนำไปสู่ลาน  
น้ำพุที่มีคนแน่นขนัด อารามไม่ทันดู หญิงสาวจึงสะดุดบันไดจนถลาไปด้านหลัง

“อุ๊ย! ระวังจ๊ะ” กรรณียาคู่หูซึ่งอยู่ใกล้สุดคว้าแขนเรียไว้ได้ทันก่อนจะ  
ล้มคะมำให้ได้อาย

“เจ็บตรงไหนรีบเล่าเนตร” กรรณียาช่วยประคองอีกแรงด้วยสีหน้าห่วงใย

“ไม่จ๊ะ ขอบใจมากนะ” ตีตกกระเบื้องน้อยยิ้มเหี้ย

“เดินระวังหน่อยนะ ที่นี่คนเยอะ” ญาณิณียิ้มเตือน ก่อนแหงนมองไปรอบๆ

อย่างสำรวจ ทำให้เนตรลิตางค์เบนสายตาม

ลานน้ำพุอันหรูหราประดับประดาด้วยเสาไฟซึ่งมีมงกุฎสว่างไสวอยู่ตรงปลายยอดสลักกับรูปปั้นเทวดานางฟ้าสีทองอร่าม ประติมากรรมเทพธิดากรีกโรมันที่ว้าวสวยแล้ว หาได้เพริศแพรวเทียบเท่าบรรดาสาวประเภทสองที่สวมเสื้อผ้าสุดแสนอลังการไม่ หลายคนในที่นั้นงามพริ้งยิ่งกว่าผู้หญิงแท้เสียด้วยซ้ำ จนนักท่องเที่ยวหลากหลายเชื้อชาติต้องขอถ่ายรูปคู่ด้วยความชื่นชม

“แม่เจ้าไว้ย สวยกว่าฉันซะอีก” สุคนธรสเปรยผ่านหน้ากากอนามัยซึ่งเธอใส่ไว้เป็นประจำ

“ແ່ລະ ທີ່ຄາສະໂນດຣາໂຮ໌ເຂົາເຂົ້າເຊື່ອວ່າຄັດນາໂຮ໌ສວຍທີ່ສຸດມານີ້ຈະ ແຄມ ທ່ານຍັງມີດີກີເປັນຕື່ມີສດວິນຍຸນິວິຣ໌ສດ້ວຍນະ ສວຍທີ່ສຸດໃນຈັກກວາລະນະ ເດຍໄດ້ຍິນມ້ຍ໌” ພູມິນິວວຣາວກັບເປັນເຈົ້າຂອງສະຖານທີ່ເສຍເອງ

“เคยสิ เขาตั้งจะตาย ดินะเนี่ยที่พวกหนุ่มๆ ไม่มาด้วย ไม่นั่นติดใจละแยเลย” กรรณหมายถึงแฟนของพวกเขาซึ่งรออยู่ที่บ้านพักตากอากาศของไตรรัตน์ และจะมารับหลังงานเสร็จสิ้น

“จริงด้วย โดยเฉพาะคุณทีนกะนายอุณจิ มัวแต่อยู่เมืองนอกซะนานไม่เคยเห็นเลดี้บอยเมืองไทย เผลอๆ อาจเปลี่ยนใจก็ได้เนะ” สาวหัวแก่งแซวພູມິນິວວຣາກັບກຣຸ້ມກາທີ່ມີແຟນເປັນພູມິນິວວຣາອີມພອຣ໌ຕຈາກຕ່າງປະເທດທັງດູ່

“เขาชื่ออุณจียะไม่ใช่อุณจิ เธอเองก็ระวังคุณไตรให้ดีล่ะ ผู้หญิงสวยออกต้อมต้อมกับยายลิงทโมนจอบเนน เทียบยังงี้ก็ไม่เห็นฝุ่น” กรรณทักกลับทันควัน โดยมีพี่ใหญ่ช่วยต่อปากต่อคำอีกแรงเพราะถูกพาดพิง ก่อนที่คุณหนูไฮโซจะทำท่าเซ็ดหยีงแล้วหันไปคุยกับแม่น้องหนูคู่ซี้ “มีแต่คนสวยๆ ทั้งนั้นเลยนะจะเนตร โดยเฉพาะคนนั้น”

สาวเบรนต์เนมบ้วยปากไปยังร่างเฝ้ายามในชุดแขกอินเดียเปิดหน้าต่างเปลี่ยนเปล้าและอวดเนินอกอวบอ้วนเกินหน้าเกินตาผู้หญิงหลายคน

เนตรลิตางค์แลตาม เริ่มต้นตาดูใจกับความสวยงามตรงหน้า อีกทั้งเสียงซึ่งบีบให้แหลมเล็กที่ตะโกนเชิญชวนนักท่องเที่ยวให้มาถ่ายรูปด้วยก็เต็มไปด้วยชีวิตชีวาจนสาวซึกกลัววางใจ ยอมถอดแว่นตาออก เพื่อชื่นชมความตระการตาของเหล่านางโง้งทั้งหลายชุดๆ

ดวงตากกลมใสเหมือนเด็กจ้องมองเหล่าสาวงามซึ่งยืนอยู่รอบน้ำพุ ก่อนตกตะลึงเมื่อเห็นสตรีในชุดราตรีสีขาวปักดิ้นระยิบระยับยืนเด่นสง่าอยู่บนยกพื้นสูงหน้าน้ำพุ เห็นนางโง้งทุกคนในที่นั้น

“ฉันว่าคนนั้นสวยกว่า ดูไม่ออกเลยว่าเป็นสาวประเภทสอง” น้องหนูสุดท้องหันไปชี้ชวน

“คนไหนเธอ” กรรมภาซึ่งสนใจเรื่องความสวยงามเป็นชีวิตจิตใจเหลียวตาม

“คนที่ใส่ชุดราตรีสีขาวๆ ใจจ๊ะ ที่ยืนอยู่ตรงน้ำพุนะ เด่นจะตาย” เธอเหลียวไปยังจุดซึ่งสาวสวยผู้นั้นยืนอยู่ แต่กลับไม่เห็นร่างนั้นอีกแม้แต่เงา “อ้าว! ไปไหนซะแล้วละ สงสัยมีคนเรียกไปถ่ายรูปรึมั้ง”

“เสียตายจิง เลยไม่เห็นคนสวยของเนตร” คุณหนูไฮโซบ่นอุบ

“เดี๋ยวก็ได้เห็นบนเวทีไง ว่าแต่ว่าฉันไม่เข้าใจเลยว่าคุณไม่ลูกค้าใหม่ของเรากำลังชักชวนให้มาดูโชว์ก่อนไปคุยกับเขา แถมต้องดูรอบดึกซะด้วย เสียเวลาซะมัด” สุคนธรสขมวดคิ้วด้วยความข้องใจไม่ต่างจากทุกคน

“อยากรีบกลับไปรู้จักกับคุณไทรละสิ” กรรมภาแก้งแซว

“เออใช่ เอ๊ย! ไม่ใช่ไฉน แกนี่ ฉันแก่แล้วเราโดนหลอกนะ ยิ่งสวยๆ กันอยู่” แม่หมอยิ้มยิงฟันอย่างขี้เล่น

“ไม่หรอกน่า เมื่อกี้เขายังโธ. มาคอนเฟิร์มกับณินเลยนี่จ๊ะ” เนตรลิตางค์เตือนความจำ

“ยายน้องหนูพูดถูก คุณป้ามันเป็นถึงนักธุรกิจใหญ่ของจังหวัด ไม่หลอกเราหรอกน่า” สาวโบฮีเมียนรับรองขันแข็ง ก่อนก้มหน้าดูเวลาบนนาฬิกาข้อมือ “นี่ก็ใกล้เวลาแสดงโชว์แล้วละ รีบไปรับบัตรที่เลขาฯ คุณป้าหนักกว่า อะไรที่พวกเราสงสัยคงจะได้คำตอบในไม่ช้านี้แหละ”

ร่างเพรียวในกระโปรงผ้าลายฉูดฉาดก้าวฉับนำหน้าไปยังโรงละครซึ่งเป็นอาคารสีขาวทรงยุโรปเล่นลวดลายสลักชด้อยงามวิจิตร และมียอดโดมทองเรือเรียวอยู่ด้านบน เนตรลิตางค์มองเพื่อนที่เดินตามไปที่ละคน รับรู้เวลาที่เธอไม่ได้รอคอยกำลังจะมาถึง

หญิงสาวสุดลมหายใจเข้าออกลึกๆ เรียกความกล้าหาญอันน้อยนิด ก่อน

ใส่แว่นกันแดดกลับไปด้วยความหวาดหวั่นว่าจะเจอสิ่งซึ่งไม่ต้องการพบในโรงละครแห่งนั้น

โรงละครของคาสซานดราโซว์อันโด่งดังไม่ได้แน่นเท่าที่คิด แก้วอีวายังเหลืออีกมากมายจนน่าแปลกใจ ทำสาวซึ่งได้รับความสะดวกจากผู้บริหารใหญ่ได้ที่นั่งตรงกลางของห้องอันเป็นจุดซึ่งเห็นทุกสิ่งชัดเจน

ร่างบอบบางถูกเพื่อนทุกคนนั่งชนาประดุจลูกเกียบน้อยซึ่งมีแม่ไก่ถึงสี่ตัวคอยปกป้อง ด้านขวาติดกับหญิงสาวเป็นกรรมาและกระรอก ส่วนทางซ้ายคือญาติกับสุคนธรสจอมหัว ด้วยเหตุที่เพื่อนพ้องต่างรู้ว่าน้องเล็กผู้เปราะบางมักปอดแตกไปเสียทุกครั้งเมื่อไปยังสถานที่ไม่คุ้นเคย เพราะกลัวเห็นสิ่งไม่พึงปรารถนา

“เห็นอะไรรึยังเนตร” พี่ใหญ่ของกลุ่มกระซิบถาม

“ยังเลยจ๊ะ” เนตรสีตางค์สายศิระปะกฐิเสธ แม้จะไม่สบายใจนักหากสถานที่อลังการและสีหน้าเบิกบานของผู้ชมในห้องช่วยลดทอนความหวั่นวิตกของหญิงสาวไปได้ไม่น้อย

ดวงตาสีน้ำตาลเข้มของคนรักศิลปะกวาดไปรอบห้องอย่างลวกๆ กล้าๆ ขึ้นชมความงดงามของสถาปัตยกรรมแบบบารอก (Baroque) อันหรูหราเทียบเท่าโรงอุปรากรในยุโรปซึ่งเคยเห็นตามหนังสือประวัติศาสตร์ศิลป์สมัยเรียน

เสาหินอ่อนสีชมพูต้นใหญ่สลักลายเถาวัลย์สีทองที่ตั้งเรียงประชิดผนังสองฟากส่งให้ห้องโอ่อ่าและอ่อนหวานด้วยคิ้วบัวที่เล่นลายดอกไม้อ่อนช้อย ตั้งแต่หน้าประตูไปจนถึงเวทีซึ่งยังมีผ้าม่านสีแดงอมม่วงปิดไว้ ขวนให้อยากเห็นว่เบื้องหลังมีความตระการตาใดรออยู่ เพดานยอดโดมกลมวาดภาพเทพธิดากรีกโรมันเรียงระบารอบมงกุฎสีทองเรือเรือง

ไม่นานนักแสงไฟจากเพดานก็หริ่งลง เสียงเพลงอันร่าเริงบรรเลงก้อง พร้อมกับการประกาศให้ปิดเครื่องมือสื่อสารและงดเว้นการถ่ายภาพ อันเป็นสัญญาณว่าการแสดงกำลังจะเริ่ม

เนตรสีตางค์อดถอนแว่นออกไม่ได้ เพราะไม่เคยชมการแสดงเช่นนี้มาก่อน เธอตื่นเต้นเมื่อสปอตไลท์จู่บวบสาดส่องป้ายคาสซานดราโซว์ ก่อน

ผ่าน่านจะเปิดออก เผยให้เห็นฉากอลังการที่ซ่อนไว้อยู่ภายใน นางโชว์หลายสิบ  
ทั้งร้องทั้งเต้นอย่างมีอาชีพ หญิงสาวเริ่มยิ้มออก ปล่อยใจไปกับลีลาอันตื่นตา  
เช่นเดียวกับผู้ชมทั้งหลาย แม้หลายครั้งจะรู้สึกที่สาวงามบางคนมีอาการประหลาด  
อยู่บ้างก็ตาม

จู่ๆ ไฟบนเวทีก็ดับพริบกะทันหัน ก่อนสว่างวาบและมีดลงอีกครั้ง เนตร-  
ลิขิตางค์ก็ลั่นหายใจโดยไม่รู้ตัว มือเย็นเฉียบ สังหรณ์ใจขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก  
ลมเย็นโชยชายมาจนหนาวเยะเยือก หญิงสาวจึงต้องกอดดอกห่อตัวด้วยความ  
หนาว

ทันใดนั้นไฟก็สว่างโร้อีกครั้ง ส่องให้เห็นฉากท้องทะเลสีฟ้าใสซึ่งมีไอ-  
สีขาวลอยต่ำจนดูละม้ายฟองคลื่นในความเป็นจริง นักแสดงแต่งกายคล้าย  
เทพกริกร่ายรำอ่อนช้อยโปรยปรายดอกไม้แดงประทานพร บ้างก็เป็นหงส์ขาว  
ส่งงามเรียงระบำกลางสายน้ำ เนตรลิขิตางค์อดสงสัยไม่ได้ว่าใบหน้าของนักแสดง  
ทั้งหลายเครื่องเครียดกว่าทุกชุดที่ผ่านมา

ผู้แสดงที่ท่าเหมือนรำยมนต์ ก่อนที่เปลือกหอยขนาดใหญ่จะผุดขึ้นจาก  
พื้นเวทีด้วยพลังไฮโดรลิก เธอเบ่งตากว้างเมื่อเห็นว่าตรงกลางหอยมุกนั้นมี  
สาวสวยในชุดราตรีสีขาวระยิบระยับซึ่งพลิ้วไปตามลม เธอสวมวิกผมสีน้ำตาล  
ทองหยิกสลวยจนถึงกลางหลัง นัยน์ตาสีน้ำเงินดุจท้องสมุทรเต็มไปด้วยชีวิตชีวา  
เช่นเดียวกับรอยยิ้มอันงดงาม

ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าการแสดงชุดนี้น่าจะเลียนแบบภาพวาดกำเนิดวีนัส<sup>๒</sup>  
อันเลื่องชื่อ และนางโชว์ผู้โดดเด่นก็แสดงเป็นเทวีวีนัสหรืออะโฟรไดเต  
(Aphrodite) ในภาษากรีก ผู้กำเนิดจากฟองคลื่นในมหาสมุทรและเป็นเทพีแห่ง  
ความงามกับความรักของชาวกรีกนั่นเอง

“ผู้หญิงคนนี้ไฉ่ที่ฉันบอกว่าสวย” ตึกตาสาวเปรยแผ่วเบาด้วยความชื่นชม

<sup>๒</sup> ภาพ กำเนิดวีนัส (The Birth of Venus) เป็นภาพสีฝุ่นบนผ้าใบสมัยเรอเนซองส์  
วาดโดยศิลปินชาวอิตาลีเชื้อ Sandro Botticelli เมื่อประมาณปี ค.ศ. ๑๔๘๔-๑๔๘๖ เป็น  
ภาพของเทวีวีนัสในเปลือกหอย ลอยมายังชายฝั่งทะเล ปัจจุบันภาพนี้ตั้งแสดงอยู่ที่หอศิลป์  
Uffizi เมืองฟลอเรนซ์ ประเทศอิตาลี

ไม่ละสายตาไปจากร่างกลมกลิ้งที่ถูกสลึงยกให้ลอยสูงขึ้น โบกบินไปตามสายลมเหนือทุกคน สมกับที่เธอเล่นเป็นเทพีผู้สูงส่ง ใบหน้าหวานตริงตราและเรื่อร่าง่ายาวนของสาวงามผู้นั้นเหมาะสมกับบทบาทยิ่งกว่าหญิงใดที่เนตรสิดางค์เคยพบพาน

“คนไหน” กรรรมภาเอนตัวเข้ามาใกล้ ส่วนญาณินก็เพ่งมองด้วยความสนใจ

“คนนั้นไงจะที่ออกมาจากเปลือกหอยนะ” เนตรสิดางค์บ่นปาก เธอถูมือทั้งสองที่เย็นจัดจากสายลมซึ่งพัดโบกละม้ายอยู่กลางทะเลจริง ทว่าสองเพื่อนรักกลับขมวดคิ้วมุ่น

“ไม่เห็นมีเลยนี่เนตร” สาวโบฮีเมียนบอก

“คนที่ลอยอยู่กลางเวที้ไง มีอยู่คนเดียวเท่านั้นแหละ” เนตรสิดางค์หันไปพยักพืดยืนย่น หากคนฟังกลับนิ่งงันไป

ทันใดนั้น ห้องทั้งห้องก็มีดมิติอีกครั้ง ตามด้วยเสียงหวีดร้องระงมของคนบนเวที้ชวนให้ขนลุก ร่างน้อยสะดุ้งเฮือก คว่าแขนกรรรมภาซึ่งอยู่ใกล้มือข้างที่ถนัดสุดโดยอัตโนมัติ ก่อนอ้าปากค้างเมื่อแสงสว่างคืนกลับมาพร้อมกับลมที่โกรกแรงขึ้น

ร่างในชุดราตรีขาวลอยปราดเหนือศีรษะไปโดยไม่มีสลึงติงไว้แม้แต่เส้นเดียว!

เสียงอุทานหลุดลอดออกจากลำคอหญิงสาวด้วยความพรั่นพรึง เรือนกายของเธอสั่นเทามากขึ้น เบิกตาก้างเมื่อเจ้าของร่างนั้นหันมาและลอยต่ำลงจนแทบประชิดใบหน้า

...ใกล้จนเห็นลูกตาสีน้ำทะเลที่อาบไปด้วยโลหิตไหลพรากเลยทีเดีย

เนตรสิดางค์ขมลุกชู เธอค้นพบแล้วว่าโรงละครแห่งนี้มีอะไร!

## ๒

“เธอคือไบหม่อน...มนต์ลดา อดีตนางโชว์ดาวเด่นของเราและเคยเป็นมิสควีนยูนิเวิร์สเมื่อสามปีที่แล้วครับ”

ปาณัท เจ้าของคาบาเรต์โชว์อันโด่งดังบอกเสียงขรมหลังจากทำสาวเข้ามานั่งในห้องทำงานของชายหนุ่มก่อนการแสดงจะจบลงเสียอีก ด้วยเหตุที่สาวตาพิพย์เห็นปริศนาในโรงละครชัดแจ้งจนเกินขอบเขตซึ่งเจ้าหล่อนจะรับได้

เนตรลิตางค์หลับตาปี๋ ก้มหน้างูต ไม่ยอมมถอดแวนดำอีกเลย ร่างเล็กบางลั่นเทาด้วยความพรั่นใจ เพราะภุตพรายซึ่งถูกเอ่ยถึงตามเข้ามาประชุมด้วยทั้งที่ไม่มีใครเชิญ

“ฉันจำเธอได้ค่ะ เคยเห็นข่าวของเธอเมื่อปลายปีที่แล้วแต่ไม่ได้ติดตามคลืบคล่ายคลืบคลาว่าเธอเสียชีวิตบนเวทีหรืออะไรสักอย่างใช่ไหมคะ” ญาณินถามแทนทุกคน ในมือมีหนึ่งในบรรดาภาพถ่ายของอดีตนางโชว์ซึ่งผู้บริหารหนุ่มนำมาให้น้องเล็กของกลุ่มသူว่าคนที่เธอเห็นเป็นใคร

“ใช่ครับ เธอ...จากไป...ขณะกำลังแสดงโชว์ชุดที่พวกคุณดูนั้นแหละครับมันเป็นวันเปิดตัวโชว์ชุดใหม่เมื่อปลายปี การแสดงชุดนั้นเป็นไฮไลต์ของงานแต่เพลงยังไม่ทันจบด้วยซ้ำไบหม่อนก็มีอาการแปลกๆ แม้ว่าเธอจะพยายาม

กัณฑ์แสดงต่อ แต่ร่างกายคงรับไม่ไหว...ในที่สุด...เธอก็...” ถ้อยคำที่เหลือถูกกล้ำกลืนลงในลำคอราวกับคนพูดไม่สามารถทำใจเอ่ยมันออกมา หัวทั้งห้องเงิบกริบจนกระทั่งเนตรลิตางค์ไม่สามารถหลับตาต่อไปได้ เริ่มจดจำได้ว่าเคยเห็นข่าวโด่งดังนี้ในโทรทัศน์ แต่เพราะกำลังยุ่งกับงานแรกของญาณินและภรรยามหิงสาวจึงไม่ใส่ใจ

เจ้าของใบหน้าหล่อเหลาราวกับนายแบบเต็มไปด้วยความอาดูรอย่างเห็นได้ชัด เนตรลิตางค์อดคิดไม่ได้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างผู้บริหารกับลูกน้องในปกครองของคณะบาเรต์แห่งนี้คงแน่นแฟ้นไม่น้อย เพราะชายหนุ่มดูเสียใจกับการจากไปของมนต์ลดาประหนึ่งเธอเป็นเพื่อนหรือญาติสนิทเลยทีเดียว

เนตรลิตางค์อดเบนสายตามองผีสาวเคราะห์ร้ายไม่ได้ อดีตนางโชว์ไม่ได้อยู่ในรูปลักษณ์ชวนชนหัวลูกอีกแล้ว วงหน้ารูปไข่กลับมาสวยสะคราญดังที่หิงสาวเคยติดใจ นัยน์ตาสีน้ำเงินปราศจากเลือดเต็มไปด้วยความโสกศลย์ร่างเย้ายวนโน้มนำกายลงไถ่ชายหนุ่ม พยายามแนบหน้าและโอบปากกว้างไว้อย่างปลอบประโลม หากไม่อาจจับต้องเขาได้ ผีสาวจึงเริ่มร้องไห้กระซิกด้วยความซอกซำ

“ฉันเริ่มคุ้นแล้วค่ะว่าในข่าวบอกว่าเธอถูกฆาตกรรม แต่จำรายละเอียดไม่ได้ คุณป้านท์พอทราบมั๊ยคะว่าเป็นเพราะอะไร” ภรรยาซักต่อ สาวตาทิพย์ที่นั่งเงิบฟังถอดแว่นดำออกอย่างลึ้มตัว เธอจ้องมองภาพแสนสลदनด้วยความสะเทือนใจ

“แพทย์นิติเวชระบุว่าคุณวางยาในคอนแทกต์เลนส์ที่คุณใส่สำหรับโชว์ชุดนี้ แต่ยังไม่รู้ว่ามันคือสารพิษชนิดไหน ถึงแม้ว่าจะมีการสอบสวนคนของผมไปมากมาย แต่ก็ยังไม่มีเบาะแสของฆาตกรเลยครับ” ชายหนุ่มเล่าด้วยเสียงคับแค้นใจ

“แล้วเหตุการณ์แปลกๆ ระหว่างการแสดงโชว์ล่ะคะ เกิดขึ้นเมื่อไหร่” คุณหนูไฮโซเอ่ย

“หัววันหลังใบหม่อนจากไปครับ ทันทีที่เกิดเรื่องเราปิดโรงละครเพื่อจัดการเรื่องหน่วยต่างๆ และให้ทางตำรวจมาเก็บหลักฐานที่เกี่ยวกับรูปคดี เมื่อเริ่มแสดงอีกครั้งก็มีเหตุการณ์แปลกประหลาดเกิดขึ้นแบบที่พวกคุณเห็น โดย

เฉพาะทุกชุดที่ไปหม่อนภูวางตัวให้เป็นตัวเอก รวมทั้งชุดอะโพรไดเตที่เราพยายามให้นางโธร์คนอื่นแสดงแทน แต่เหมือนเธอจะไม่ยอม พอจะถอดการแสดงชุดนั้นออกไป เหตุการณ์ก็ยิ่งเลวร้าย โธร์ทุกชุดสะดุด ไฟดับ เพลงขาดหายไป ไม่ว่าจะซ่อมแซมยังไงก็ไม่มีผล บางครั้งมีคนเห็นเงาบุบผาบนเวทีจนทีมงานของผกแล้ว นักท่องเที่ยวก็เริ่มหนีหาย เพราะหลายคนไม่เข้าใจคิดว่าโรงละครของเราไม่พร้อม ผมเคยนิมนต์พระมาทำพิธี ทั้งหาคนทรงมาเชิญวิญญาณเธอไปพูดไปเกิด แต่ทุกอย่างยังเป็นเหมือนเดิม”

“วิญญาณที่ถูกข่มมักเป็นแบบนี้แหละค่ะ เธอคงมีห่วงและยังไม่พร้อมที่จะตาย” สุนทรธรรมาดาตามประสบการณ์

“ครับ ผมก็เชื่อแบบนั้น ถึงได้ติดต่อพวกคุณเพราะเห็นโฆษณาในอินเทอร์เน็ตที่ว่าจะปลดห่วงให้กับวิญญาณ”

“อ้อ...ค่ะ” สาวหัวท้วเราะแหะๆ เนตรลิตางค์ที่กำลังนั่งมองผีสาวด้วยความสงสัยอดยิ้มแหย่ไปด้วยไม่ได้ เมื่อนึกถึงเว็บไซต์ของบริษัทซึ่งคุณหนูกรรมภวำจ้างช่างภาพมืออาชีพมาถ่ายรูปทุกคน และคิดคำโฆษณาเองเสร็จสรรพชนิดที่เพื่อนพ้องหัวเราะท้องคัดท้องแข็งไม่คิดว่าเจ้าหล่อนจะเอาจริง

“เราคงต้องขอทำความเข้าใจในตัวคุณโบหม่อนก่อนนะคะ ถึงจะรู้ว่าจะปลดห่วงเธอยังไง และอะไรที่พ้นธนาการเธอไว้ในสภาพที่อยู่ระหว่างภพแบบนี้” เจ้าของคำโฆษณาอธิบายเสียงเอាកการเองนระคนภูมิใจ “เนตรลองดูสิจ๊ะว่าตอนนี้เธอเห็นอะไร”

เจ้าของชื่อพยักหน้า บรรยายเสียงหม่น “คุณโบหม่อน...เธอกำลังร้องให้อยู่ข้างคุณป้านัท หน้าตาเธอไม่น่ากลัวเหมือนที่เห็นในโรงละครอีกแล้ว แต่เธอกำลังเสียใจ เสียใจมากๆ ด้วย”

ตุ๊กตาคาระเบื้องสาวสะดุ้งเฮือกเมื่อภูตพรายที่ถูกกล่าวถึงหันขวับมาด้วยดวงตาเป็นประกายวาวหลังรับรู้ว่ามีใครเห็นตน เธอลอยปราดมาด้านหน้า พยายามไขว่คว้าร่างน้อย

“ว้าย!” คนตาดีรีบหลบหลังเพื่อน ปิดตาแน่น ตัวสั่นเทาด้วยความหวาดหวั่นผสมกับรู้สึกหนาว ละม้ายมีลมพัดวูบอยู่เบื้องหน้า หญิงสาวสะดุ้งสุดตัวเมื่อมือของใครบางคนแตะลงตรงแขนเรียว

“โอ...ฉันเห็นแล้ว เธอพยายามจะจับตัวเนตร” กรรมาภที่ถือถุงมือสีชมพูหวานแหววออกตั้งแต่เมื่อใดไม่ทราบอุทานและรีบกระตุกมือออก

“ฉันก็ได้ยินเสียงคนร้องไห้สะอึกสะอื้น” กรรมาเสริมเสียงครีเอด

“ฉันเองก็ได้กลิ่น...” ห้องเจียบกริบทำให้หญิงสาวได้ยินเสียงสุคนธรสทำมูกพุดพิดขัดแจ้ว “กลิ่นความตื่นเต้น ดีใจ และเหมือนจะเริ่มฉุนเฉียวโกรธเคือง”

เนตรลิตาต่างคู่ปรือตามองฝ่าไฟใหญ่ที่นิ่งติดกัน เห็นเจ้าตัวหลักตานิ่ง ถ้าเพิ่มเสียงกรนดังครอกคงเชื่อว่าญาติในผ้าพระอินทร์ไปเรียบร้อยแล้ว

“ว่าไงเจ้า” แม่หม่อมจอมท้าวเอื้อมมือไปสะกิดเตือน

“ฉันเห็นคุณโบหม่อมกำลังร้องไห้และพุดอะไรบางอย่าง แต่ได้ยินไม่ถนัด เธอไม่ยอมคุยกับฉันเลย ขอเวลาติดต่อก่อนให้นานกว่านี้ก่อนนะ เพื่อจะรู้อะไรมากขึ้น” สาวโบฮีเขียนตอบทั้งที่ปิดตาทำสมาธิ

“เธอไม่ได้ยินคุณโบหม่อมพุดอะไรนอกจากร้องไห้เลยหรอกรรณ” กรรมาภหันไปถามคนหูทิพย์

“ได้ยินสิ หูจะแตกอยู่แล้ว เธอกำลังตะโกนว่ามองฉัน มองฉัน สลับกับร้องไห้สะอึกสะอื้น” กรรณรายงานด้วยความหวาดหวั่นระคนหงุดหงิดดังเช่นทุกครั้งที่มีเสียงรบกวนเจ้าหล่อนมากเกินไป

“ใครมอง” สุคนธรสเปรยอย่างใช้ความคิด ขณะที่เพื่อนคนอื่นเจียบไปคงขบคิดอยู่เช่นกัน

บุคคลเดียวซึ่งเห็นภาพก่อนหน้ารู้ดีว่าอดีตนางโชว์หมายถึงผู้ใด หญิงสาวรวบรวมความกล้าเอ่ยเสียงตะกุกตะกักและแผ่วเบาจนทุกคนแทบต้องตะแคงหูฟัง

“ฉันคิดว่า...เธอกำลังพุดกับฉัน...ให้ฉันมองเธอ”

“แน่ใจหรอยายน้องหนู” แม่หม่อมสาวถามย้ำ เนตรลิตาคุ้งจิ้งพักหน้าแรงๆ แต่ไม่ยอมลืมหูละพรางเพราะยังทำใจไม่ได้ มืออันสั้นเทาทั้งสองกำแว่นกันแดดแน่นเหมือนเป็นที่พึ่งเพียงสิ่งเดียวที่มี

“เนตรลองดูอีกทีได้มั้ยจ๊ะว่าตอนนี้คุณโบหม่อมทำอะไร” คุณหนูแบรนต์-เนมกุ่มมือน้อยไว้อย่างให้กำลังใจและคงต้องการแสดงออกถึงการยืนหยัดเคียงข้าง

เพื่อนว่าถ้าเห็นก็เห็นด้วยกัน

น้องเล็กของกลุ่มเปิดเปลือกตาขึ้นอย่างกลัวๆ กล้าๆ พลังบีบมือเพื่อนรักแน่น ภาพที่เห็นคือผีสาวคุกเข่าปิดหน้าร้องไห้อยู่กับพื้นชวนให้เวทนา ร่างสูงเพรียวขยับตามแรงสะอื้น ไหล่ซึ่งเคยผึ่งผายสง่างามลู่ลง ดูประประบางราวกับเจ้าตัวหมดสิ้นพลังที่จะยืนหยัดอีกต่อไป

หัวใจของเนตรสีตางค์อ่อนยวบด้วยความสงสาร เธอไม่เคยเห็นใครร้องไห้ ป้มจะขาดใจเท่านั้นมาก่อน อดีตนางโชว์อนาคตไกลที่ควรมีความสุขกับชีวิตกลับต้องมาจบชีวิตลง และกลายเป็นดวงวิญญาณล่องลอยอันทุกข์ทรมาน หากเป็นเธอก็คงทำใจยากเช่นกัน

น้ำตารื้นนอยริมขอบตาของหญิงสาวโดยไม่รู้ตัว กรรมภาคังไม่ต่างกันเพราะเธอดึงมือออกเพื่อหยิบผ้าเช็ดหน้าในกระเป๋าเล็ดวิชาแนลมาซับหัวตา

คนตาพิพย์ถอนหายใจเศร้าสร้อยและเริ่มบรรยายสิ่งที่เห็นอย่างช้าๆ ทำให้มนต์ลดถอยหนักขึ้นเมื่อได้ยิน ดวงตาคู่นั้นโศกสลดจนน้ำใจหาย แต่ก็ฉายแววยินดีที่มีคนเห็นตัวตนของเธออีกครั้ง ประหนึ่งว่าเนตรสีตางค์คือความหวังเดียวของตน

เจ้าของร่างงามระหงขยับกาย ทำท่าเหมือนจะโผล่เข้ามาหา ตักตวงน้ำใจจึงเบิกตาโพล่งด้วยความตกใจระคนหวาดกลัว ความรู้สึกนั้นมลายหายไปเมื่อมนต์ลดหายดิ่ง เชิดคางสูง และลุกขึ้นยืนอย่างทะนง ซ่อนใบหน้ารวดราวไว้ราวกับไม่ต้องการให้ใครมาสมเพช

เป็นครั้งแรกที่เนตรสีตางค์จ้องมองวิญญาณสาวด้วยความรู้สึกที่เธอยังเป็นมนุษย์คนหนึ่งที่มีชีวิตจิตใจ หาใช่ผีเฝ้าโรงละครซึ่งเอาแต่หลอกหลอนให้ทุกคนขวัญผวาไม่ ความเห็นใจท่วมท้นในอกจนหญิงสาวกล้าที่จะพูดออกมา

“ฉันขอโทษค่ะคุณเฒ่าเหมือน ฉันไม่ได้ตั้งใจที่จะทำให้คุณรู้สึกไม่ดี ตอนนี้นั้น...” คนช้ำกลัวสลดมหายใจลิ้ๆ แล้วเอ่ยอย่างกล้าหาญ “ฉันไม่กลัวคุณแล้วค่ะ”

สีหน้าของมนต์ลดดีขึ้นเล็กน้อย เธอใช้หลังมือป้ายน้ำตาซึ่งเปรอะแฉะ หากไม่กล่าวอันใด น้องน้อยของเพื่อนๆ จึงพูดต่อไปโดยไม่สนใจสายตาสีปนทั้งของสามสาว

“พวกฉันมาที่นี่เพื่อช่วยคุณนะคะ มีอะไรก็บอกมาได้เลย เพื่อนฉัน... ญาณิน...รอติดต่อกันอยู่ในฉนวน” คนพูดบ๊วยปากไปยังสาวโบฮีเมียนที่ตอนนั้นนั่งนิ่งดำดิ่งสู่สมาธิขั้นสูงสุดอันไร้เทียมทาน

ผีนางโซว์เบนสายตามตามแล้วจับจ้องใบหน้ารูปหัวใจของญาณิน ไม่มีใครล่วงรู้วาทะกับวิญญาณกำลังคุยอะไรกัน มีเพียงเนตรลิตางค์ซึ่งจับสังเกตสีหน้าของอดีตนางโซว์ตลอดเวลาเท่านั้นที่เห็นว่ามีทั้งความเศร้า คับแค้น เจ็บปวด และโกรธซึ่ง

เนิ่นนานกว่าพีไฟใหญ่ของกลุ่มจะขยับกาย แล้วกวาดมองทุกคนอย่างหนักใจ

“คุณโบห์มอนบอกฉันว่าที่เธอไม่ไปก็เพราะเธอเป็นนางโซว์อันดับหนึ่งของคาลซานดรา เธอไม่ต้องการทิ้งเวทีที่เธอรัก”

เสียงอุทานดังขึ้นจากทุกคนในห้อง ไม่เว้นแม้แต่ปาณท์ที่นั่งมองเหตุการณ์ด้วยสีหน้าเศร้าผสมกับประณินว่าควรเชื่อดีหรือไม่

“แต่ถ้าเธอตายไปนานแล้วนะ” สุคนธรสย้าเตือน ก่อนยื่นจมูกและใบหน้าเวลาเดียวกับที่กรรมาสะดั่งโหยงพร้อมยกมือปิดหู เนตรลิตางค์เองก็ตาโต เพราะเห็นผีสาวอัปการีร้องเหมือนร่ำไม่ได้ แล้วเริ่มร่ำให้กรรมาครองด้วยท่าทางบอบช้ำแสนสาหัส

“ใจเย็นๆ ค่ะคุณโบห์มอน” กรรมาภิรียบลอบขณะกำลังจับแขนคนตาพิพย์ไว้เพื่อให้เห็นภาพเดียวกัน

“ใช่ค่ะ ใจเย็นๆ คุณยังเป็นนางโซว์ที่สวยงามที่สุดตลอดกาลเสมอ นะคะ” ตึกตากระเบื่องสาวรีบเสริมอย่างเอาใจ ท่าทางสิ้นหวังของมนต์ลดาทำให้เธอทวีความสงสาร

“เธอตะโกนว่า...ฉันตายแล้วๆ” กรรมารายงานด้วยสีหน้าเหเยก

“อู๊ย! อย่างกังวลค่าอย่างกังวล ถึงยังไงคุณก็เป็นนางโซว์อมตะนิรันดร์กาลของคาลซานดราที่จะมีคนจดจำและนึกถึงตลอดไปนะคะ ตั้งแต่ฉันดูโซว์มา ยังไม่มีใครสวยเท่าคุณเลยสักคน” แม่หมอซึ่งรู้ตัวว่าพลาดไปรีบแก้ไขโดยมีทุกคนร่วมมือพยักหน้ารับเต็มที่

แล้วปาณท์ก็ทำให้คนกับวิญญาณคาดไม่ถึง เมื่อเขากล่าวด้วยรอยยิ้มเศร้า

“ใช้ครับไบหม่อน ไม่ว่าคุณจะถูกตรงนี้จริงหรือไม่ ผมอยากบอกคุณว่า ไบหม่อนเป็นนางโชว์ที่ดีที่สุดของเราและเป็นผู้หญิงที่สวยงามที่สุดสำหรับผมตลอดกาล”

ผีสาวหันขวับไปทางคนพูด ดวงหน้าตรอมตรมพลันเข้มขึ้นอย่างเห็นได้ชัด เธอลอยปรดไปหาชายหนุ่ม พยายามไขว่คว้าร่างเขาแต่จับต้องได้เพียงสายลมว่างเปล่า เธอจึงรำให้ด้วยความอาดูร เนตรสีตางค์ถ่ายทอดให้ปากทพัง ทำให้มนต์ลดาหันมามึ่มบางๆ ให้อย่างขอบคุณ

“โอ! ไบหม่อน...” ผู้บริหารหนุ่มรำพันด้วยใบหน้าโคกคัลย์ไม่ต่างกัน

ไม่รู้ว่อาพาทานหรือไม่ หญิงสาวสังเกตเห็นหยดน้ำซึ่งร้อนอยู่ริมขอบตาของชายหนุ่ม เธอจึงสูดน้ำมูกพืดพาดด้วยความสะเทือนใจ เริ่มเห็นสายใยที่แน่นแฟ้นยิ่งกว่าลูกจ้ำกับเจ้านายซึ่งโยงคนทั้งสองเข้าด้วยกัน

บางที...เหตุผลที่วิญญาณนางโชว์คนสวยไม่ยอมจากไป อาจไม่ใช่แค่เพราะการเป็นดาวเด่นบนเวทีก็เป็นได้

“คุณไบหม่อนคะ เราจะช่วยอะไรคุณได้บ้าง ให้คุณสบายใจขึ้น” เนตรสีตางค์ถามด้วยความสะเทือนใจ มนต์ลดาผินหน้ามา สบตาหญิงสาวนิ่ง นัยน์ตาลื่นน้ำเงินเรืองโรจน์ขึ้น ก่อนกล่าวถ้อยคำบางอย่างกับเธอโดยตรง

“คุณไบหม่อนพูดอะไรละ” สุคนธรสหันไปถามกรรมาซึ่งพยายามตะแคงหูตั้งใจฟังด้วยใบหน้าขึง

“ฉันได้ยินไม่ถนัดละ เหมือนกับให้หาอะไรมาๆ ลื่นๆ โทะๆ เนี่ยแหละ”

“เธอต้องการให้หาตัวฆาตกรที่ฆ่าเธอจนต้องหมดสิ้นทุกอย่างมาลงโทษอย่างสาสม” ภูณินที่หลับตานิ่งไปนานพูดขึ้น

“ความเคียดแค้นไม่ใช่สิ่งที่ดีนะคะคุณไบหม่อน มีแต่จะทำให้คุณตกอยู่ในวังวนของความทุกข์มากขึ้น” คุณหนูแบรด์เนมเตือนสติ อดีตนางโชว์จึงยังหงุดหงิด เธอจึงตามองกรรมาด้วยความไม่พอใจ ก่อนหันกลับมาหาผู้หญิงคนเดียวซึ่งมองเห็นตนตามเดิม

“เอ่อ...อย่าเพิ่งโกรธนะคะคุณไบหม่อน” เนตรสีตางค์รีบปลอบเพราะกลัวผีสาวจะอาละวาดหนัก

“ใช้คะ อย่าเพิ่งโกรธ” สุคนธรสเสริมทันควัน “เอาอย่างนี้ดีกว่าคะ คุณ

อย่าเพิ่งคิดเรื่องการแก้แค้นเลยนะคะ แต่ละคนมีกรรมของตัวเองที่จะต้องชดใช้ ฆาตกรที่ฆ่าคุณก็ไม่พ้นวงจรกรรมนี้ไปได้หรอกค่ะ เขาต้องได้รับกรรมที่เขาก่อ อย่างสาสมแน่ ถ้าหากว่าคุณนึกถึงแต่การแก้แค้น คุณจะยังไม่มีความสุข”

สาวตาทิพย์สะดุ้งเฮือกเพราะมนต์ลดาพุ่งเข้ามาประชิดใบหน้า พร้อมกริตรี่องสลบกับรำไห้ พยายามกล่าวอะไรบางอย่างกับเธอโดยตรง ร่างน้อยริบ กัมหน้ำงุด หลบหลังเพื่อนด้วยความพรั่นพรึง แต่ทางต่ายยังแลเห็นเงาบุบวาบ แจ่มชัด

“เธอตะโกนคล้ายๆ กับว่าช่วยฉัน ช่วยฉัน” คนหูตึ๋มรีบแปลให้ด้วยเสียง ลั่นๆ

“แกติดต่อกับใครไหม่อนได้มั๊ยนิ” สุคนธรสถามสาวโบฮีเมียนผู้มีญาณ พิเศษ

“ไม่ได้ว่ะ เธอไม่ยอมพูดกับฉันอีกเลย แต่ฉันเห็นเธอพยายามคุยกับเนตร” ญาณินโอบเอวน้องน้อยที่เอาแต่กัมหน้ำงุดหลบดวงวิญญานจนลืมนั่งลง

“คุณโบหม่อนออกไปก่อนดีมั๊ยคะ พูดกันดีๆ ก็ได้ เพื่อนฉันตกใจ” กรรมาภที่เพิ่งกระตุกมือออกจากแขนคู่หูบอกอย่างเกรงใจ ก่อนสะดุ้งเหมือน ไฟช็อตอีกหลายยก เนื่องจากเนตรลิตางค์พยายามคว้ามือเพื่อนไว้ไม่ยอม ปล่อย

“คราวนี้เธอพูดว่าช่วยฉันสลบกับมองฉัน มองฉัน” กรรณาเอ่ยเสียง เคียด

“ทำทางคุณโบหม่อนจะชอบเนตรมากนะ” แม่หมอสาวตั้งข้อสงสัยเกตุอย่าง เครื่องขรีม คนถูกเอ่ยชื่อตรงในลำคอด้วยความหวาดผวา หลับตาปีไม่ยอมก เห็นภาพผีสาวที่กำลังโกรธเกรี้ยว

“นั่นสิ เธอไม่ยอมคุยกับฉันด้วย” ญาณินกระซิบตอบ มือยังลูบหลัง ปลอบน้องเล็กสุดซึ่งตรงฮึดด้วยความกลัว

ความเงียบครอบคลุมไปทั่วทั้งห้อง เนตรลิตางค์ไม่อาจเดาได้ว่าเพื่อน ทั้งสี่กำลังทำอะไร จนกระทั่งพี่ใหญ่ของทุกคนประกาศในที่สุด

“ฉันรู้แล้วว่าใครควรรับเคสนี้ไปจัดการ”

“เธอแน่ใจหรือว่าจะให้ฉันดูแลเคลลี่?”

‘ว่าที่’ เจ้าของเรื่องถามเสียงลั่น เธอสวมแว่นดำก้มหน้าก้มตาเดินตามเพื่อนออกจากโรงละครด้วยความกริ่งเกรง เพราะผีสาวเคลื่อนกายตามมาติดๆ

“แนใจลิ เธอเคยบอกไม่ใช่หรือว่าไม่เคยเป็นเจ้าของเคลลี่สักครั้ง คราวนี้เธอจะได้ล้างแค้นผีมือสุมใจแล้วนะ” ญาติที่โอบโหล่น้องน้อยไว้ให้กำลังใจ

“ก็จริงจ๊ะ ฉันอยากทำอะไรสำเร็จด้วยตัวเองสักครั้งหนึ่งในชีวิต แต่พวกเธอก็รู้แน่จ้ะว่าฉันกลัวผี” คนพูดกลืนน้ำลายเหนียวหนืดลงคอ สะดุดก่อนกรวดบนพื้นเล็กน้อยเนื่องจากหกล้มหกล้มตาเดิน โชคดีที่สาวโบฮีเลียนกับการณาช่วยกันจับทัน ก่อนกรรมภพจะถามขึ้น

“ทีแรกเนตรยังประกาศเสียงดังฟังชัดด้วยซ้ำว่าไม่กลัวคุณโบหม่อน แล้วไหงมากลัวตอนนี้นะจ๊ะ”

“ตอนนั้นคุณโบหม่อนร้องไห้ น่าสงสารนี่ แต่พอเธอโกรธและพยายามมาจับตัวฉัน...ฉันก็...เออ...” หญิงสาวให้เหตุผลด้วยเสียงที่เบาลงเรื่อยๆ ด้วยเกรงว่าวิญญาณซึ่งถูกกล่าวถึงจะได้ยิน

“พวกเราตอรองว่าจะช่วยหาตัวไอ้ฆาตรกรจนคุณโบหม่อนสงบแล้ว เธอก็เห็นกับตานี่นา แล้วจะกลัวอะไรอีกล่ะ” กรรมาเตือนความจำถึงปฏิกิริยาของมนต์ลดาที่เนตรลีตางค์บรรยายให้ทุกคนฟังหลังทำความตกลงกับภุตสาวว่าจะคืนความยุติธรรมให้ รวมทั้งปณัฏ์เองก็สัญญาว่าจะจ่ายไม่อั้นถ้าช่วยอดีตนางโชว์กับโรงละครของเขาได้ วิญญาณสาวจึงมีสีหน้าเบิกบานขึ้น

“ฉันไม่รู้ว่าคุณโบหม่อนจะโกรธขึ้นมาอีกเมื่อไหร่จ้ะ ชินเธอหงุดหงิดแล้วจะมาจับเนื้อจับตัวฉันอีก ฉันจะทำยังไง” ตึกตากระเบือ่งน้อยห่อไหล่ ใช้มือทั้งสองกอดตัวเองแน่นอย่างอกสั่นขวัญแขวน

“อย่าลืมหิวาแกเป็นเพื่อนใคร สุคนธรสหลานพระอาจารย์บุญวัดพุทธา-วนารามเขยวนะไวย์ ฉันเสกของขลังกันผีให้แกได้ แกจะเอาอะไรล่ะ บอกมา” ไม่พูดเปล่า จอมขมังเวทประจำกลุ่มล้วงเข้าไปในยามแขกสี่สดดั่งขลุกลักแล้วหยิบขวดแก้วใบจิ๋วคาตด้วยป้ายดีไซน์แกสีหวานสดใสเหมือนลูกกวาดออกมา

“อะ เอาไปใช้ น้ำหอมกันผีใหม่ล่าสุด กลิ่นวานิลลาผสมทุตตีฟรุตตีเซียว

นะ คุณไทรเขาให้เพื่อนสั่งหัวน้ำหอมมาจากปารีส ฉันเพิ่งปลุกเสกเสร็จหมาดๆ เมื่อคืน รับรองว่ากลิ่นดีได้ทุกชนิด แต่กลิ่นคนโดยเฉพาะหนุ่มๆ ได้รีบล่าเ็นย ต้องลองดูอีกที” เจ้าของสูตรกุสกุสฉีดน้ำหอมให้อย่างใจดี พร้อมกำชับ “หมดเมื่อไหร่ก็บอกนะ ฉันทำไว้เยอะ คุณไทรเขาสั่งมาอีกหลายกลิ่น หัวน้ำหอมเกรดเอทั้งนั้นเลย”

“แหะ ตอนแรกทำเป็นเกลียด อะอะก็โอ้ไต่วาย ตอนนี้คำก็คุณไทร สองคำก็คุณไทร หมั่นไส้!” ญาณินแฉกดัน

“ก็ของเขาดีจริงนี่ะ จะได้อัปเกรดผลิตภัณฑ์ของเราสู่ตลาดไฮโซ ไม่ดีรีง” สุคนธรสได้กลับทำให้คนกลัวผีที่บัดนี้หอมฟุ้งไปทั่วร่างหัวเราะออก และยอมลืมหาแต่โดยดี

มนต์ลดาไม่ได้อยู่ประชิดเช่นเดิมอีกแล้ว ร่างโปร่งแสงลอยห่างออกไป จ้องมองมาด้วยสายตาดัดพ้อราวกับเป็นเพื่อนสาวที่กำลังนอน

“สบายใจขึ้นแล้วใช่ไหมจะเนตร พร้อมรับงานรึยัง ฉันรู้ว่าเธอรอเวลาี่มานานแล้ว นี่เป็นโอกาสของเธอจะ” กรรรมภาถามอย่างรู้ใจ เพราะหญิงสาวมักปรับทุกข์กับคู่ซึ่งเสมอเกี่ยวกับปมของคุณหนูผู้ถูกประคบประหม ซึ่งไม่เคยทำสิ่งใดสำเร็จด้วยตนเอง เธอจึงไฝฝืนที่จะยืนหยัดด้วยสองขาสองมือและรับผิดชอบงานใหญ่สักงานให้สำเร็จเหมือนคนอื่นบ้าง

เพื่อนรักพูดถูก...นี่คือโอกาสที่จะพิสูจน์ให้คนในครอบครัวและเพื่อนได้เห็นว่าคุณเนตรลิตางค์ไม่ใช่เด็กน้อยอีกต่อไป หากภารกิจจุล่งเคลสของมนต์ลดาจะเป็นจุดเริ่มต้นแห่งความสำเร็จของเธอเลยก็ว่าได้

ทันทีที่ตัดสินใจได้ คุณหนูตุ๊กตาทะระเบื่องของทุกคนก็เกิดแรงฮึดขึ้นมา ประหนึ่งเพ็งกีนยาโดปลั่งข้างสารมัลลกลีบแก้ว เธอพยักหน้าแรงๆ จนคอเกือบเคล็ด

“ตกลงจะ ฉันพร้อมแล้ว ฉันจะรับงานนี้”

“ต้องอย่างนี้สิยายน้องหนู” ญาณินหัวเราะดีใจ เช่นเดียวกับอีกสามสาวที่ต่างเข้ามาทอดให้กำลังใจ

“ปัญหาที่เธอต้องเจอก็คือการมาที่พัทธากับเรื่องของคดีฆาตกรรม ฉันกลัวว่าคุณพอกับพี่ณัฐจะไม่ยอมให้เธอมานะสิ ขนาดหนนี้ยังต้องให้คุณไทร

คุณติณห์ นายโจ้แก้มก็ทักกันไปขออนุญาตถึงบ้านเลย” กรรณเตือนความจำเรื่องบิดาและพี่ชายจอมห่วง

“กรรณพูดถูก เรื่องคติฆาตกรรมก็เหมือนกัน เคยก่อนๆ พี่ณัฐยังห่วงเธอแทบตายเนอะ แต่เราต้องมีวิธีสิน่า...” คุณหนูไฮโซซมวดคิ้วครุ่นคิด

“เรื่องมาอยู่ที่นี่ ฉันจะลองพูดกับทั้งสองคนดู ถ้าเป็นเรื่องงานพ่อกับพี่ณัฐคงเข้าใจ ฉันอายุตั้งยี่สิบห้าแล้วนะ ไม่ใช่เด็กๆ ซะหน่อย” เนตรลิตางค์พูดอย่างตื้อตึงบนอดีต ก่อนถอนหายใจ “แต่เรื่องคติฆาตกรรมนี่สิที่ฉันกลัว พ่อกับพี่ณัฐไม่ค่อยอยากให้ฉันแต่งเรื่องแบบนี้สักเท่าไรหรอก แต่ไม่เป็นไรหรอกจ้ะ ฉันจะกลับไปคิดถึงอีกทีว่าจะทำยังไง”

“มีอะไรให้ช่วยคิดก็บอกมาแล้วกัน ส่วนเรื่องคดีนี้ เธอไม่ต้องห่วง พวกฉันจะเป็นแบ็กอัพให้เอง” ญาณินสรุป

เนตรลิตางค์พยักหน้าแข็งขัน ก่อนที่ทุกคนจะเดินออกจากรั้วโรงละครหญิงสาวอดเหลือบดมนต์ลดาไม่ได้ ผีสาวทำท่าเหมือนจะตามมา ทว่าชายวัยกลางคนท่าทางตึงตึงในชุดราชนปะแต่นักกับกางเกงสแล็กส์สีชมพูกลับบักกลับยื้อแขนห้ามไว้ เนตรลิตางค์ยกมือไหว้ เพราะคาดว่าคงเป็นเจ้าที่ เธออธิบายให้เพื่อนซึ่งทำหน้าหงายฟัง ไม่ลืมนึกถึงเพื่อนๆ ให้มนต์ลดาด้วยความรู้สึกทั้งห่วงใยและสงสารคละคล่ำกัน

ความคิดของสาวตัวเล็กสะดุดลงเมื่อได้ยินเสียงอุทานของเพื่อนทั้งหลาย ครั้นเงยหน้า ตู่กตกระเบื้องน้อยจึงยิ้มละไม

“ยังไม่ทันไร. ไปบอกเลยว่าเสร็จแล้ว รีบมาทำไมคะ” สุคนธรสทักแฟนหนุ่มซึ่งบึ่งรถมารับถึงหน้าโรงละครเพราะคงทนคิดถึงไม่ไหว แม่หมอสาวทำเป็นเก๊กต่อหน้าเพื่อนฝูง ทว่านัยน์ตาวิบวับนั้นฟ้องอยู่ทนโท่ว่าเจ้าหล่อนปลื้มเปรมจนแทบกระโดดกอดไต่ราตรีได้อยู่มร่อ

ญาณินกับกรรณเองก็ใช้อยู่ คนรักของเธอทั้งคู่มาเย็นร่อยู่นั่นแหละ ชักชวนให้ทุกคนไปนั่งเล่นในร้านกาแฟซึ่งอยู่ไม่ไกล สามคู่รักจึงเดินคุยกันกระจุ๊งกระจุ๊ง ทั้งให้เนตรลิตางค์กับกรรณมาเดินรั้งท้าย

“คิดถึงจูนจิของฉันจัง” สาวแบรนต์เนมทอดถอนใจถึงคนรักซึ่งติดถ้อยละครกระซิบความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับเกาหลีอยู่ที่กรุงเทพฯ จึงไม่สามารถมา

ด้วยได้ เธอจับจูงคนตัวเล็กให้ข้ามทางม้าลายไปด้วยกันอย่างเงอะงะ เพราะไม่ค่อยได้เดินถนนสักเท่าไร

“พรุ่งนี้ก็ได้กลับไปเจอแล้วไงจ๊ะ ทนอีกหน่อยนะ” คนไว้รักเพียงคนเดียว เย้าด้วยรอยยิ้ม ร่างบอบบางกระโดดขึ้นบนฟุตปาธ แล้วรีบก้มหน้ามองพื้นตามเดิมด้วยเกรงว่าจะเห็นผีตามริมทาง

“เฮ้อ...ก็คงต้องเป็นอย่างนั้น เมื่อไหร่จะเข้าบ้าน จะได้กลับบ้านกันเสียที” กรรมาโอดครวญ ก่อนเบิกตากว้าง รีบเปิดกระเป๋าถือคุ้ยค้นโทรศัพท์มือถือที่กำลังส่งเสียงเพลงของวงเกิร์ลแบนด์เกาหลีชื่อดัง พร้อมกับปรากฏหน้าพระเอกของเรื่องอยู่บนจอภาพ “อู๊ย! จูนจีโอร. มา แป๊บนึงนะจ๊ะเนตร”

เธอกดรับ และคุยเจื้อยแจ้วกับคนที่อยู่ปลายสายด้วยใบหน้าชื่นบาน ทันตาเห็น แค่นั้นเนตรลิตางค์ก็รู้แล้วว่า ‘แป๊บนึง’ ของคุณหนูไฮโซนั้นคงกินเวลาอีกพักใหญ่ทีเดียว

ดวงตาคู่สวยเหลือบมองเพื่อนกับคนรักของพวกเธอทีละคู่...เจ๊ใหญ่ของกลุ่มผู้เป็นแม่แก่ไปเสียทุกเรื่อง ในยามนี้กลับกลายเป็นเพียงสาวบอบบางคนหนึ่ง เมื่ออยู่คู่ผู้ชายตัวสูงใหญ่ของเธอ ดิณฑ์จับจูงมือว่าที่เจ้าสาวอย่างทะนุถนอม เขาผินหน้ามองเธอ แล้วใช้ปลายนิ้วทัดผมที่ระอออกมาเหน็บหู แม่เห็นใบหน้าคนทั้งสองไม่ซัด เนตรลิตางค์ก็รู้ว่าสายตาที่สบประสานกันนั้นคงหวานละมุนจนน้ำผึ้งเดือนห้าซัดซ่ายเลยทีเดียว

กรรณากับพงอินทร์ก็เช่นกัน สาวเท่ผู้รักไพอพอดยิ่งชีพแบ่งหูฟังข้างหนึ่งให้แฟนหนุ่มอย่างเต็มใจ สองหนุ่มสาวฮัมเพลงไปพร้อมกัน มือที่จับกันไว้ขยับตามจังหวะดนตรีซึ่งพวกเขาแต่งท่วงทำนองแห่งรัก บรรเลงว่าหวานอยู่ในหัวใจ บทเพลงของทั้งคู่อาจเริ่มเรียบร้อยตัวโน้ตมาตั้งแต่สมัยเป็นนักเรียนหาลิ้นคอกของจนเกิดเพลงรักซึ่งเพราะพริ้งยิ่งกว่าดนตรีใดมาจนทุกวันนี้

เนตรลิตางค์เหลือบตามองคู่รักอีกคู่ที่ดูเหมือนสิ่งมหัศจรรย์ของโลกซึ่งประกอบด้วยคนสองคนที่แตกต่างกันสุดขีด แต่เมื่ออยู่ด้วยกันแล้ว กลับลงตัวอย่างเหมาะสมไม่แพ้คู่รักใด สุนทรสกับไตรรัตน์นั้นทะเลาะกันตั้งแต่แรกเจอ แต่สุดท้ายก็ลงเอยกันได้จนสาวห้าวกลายเป็นผู้หญิงหวานเมื่ออยู่กับหนุ่มไฮโซอย่างไตรรัตน์

เนตรลิตางค์ข้าเลืองดูคู่หูซึ่งอยู่ข้างกาย กรรรมภากำลังทำเสียงออต้ออันใส่ เทพบุตรในฝันที่เจ้าหล่อนพราเพื่อมาตลอดหลายปี ในที่สุดพระเอกในใจก็กลายเป็นพระเอกในชีวิตจริงของเธอ ดังที่เห็นจากนัยน์ตาแวววาวและแก้มสีระเรื่อของคุณหนูแบรนต์เนมซึ่งบ่งบอกว่าเธอกำลังมีความสุขจนโลกเป็นสีชมพู ไม่แพ้ชุดซาแนลที่สวมใส่

ใครๆ ก็มีความรักกันหมด...ยกเว้นเธอเพียงคนเดียว

ความเปลี่ยนแปลงเข้ามาเกาะกุมจิตใจให้อ้างว้างยิ่ง แม้มีเพื่อนอยู่รอบกาย เนตรลิตางค์กลับรู้สึกเหมือนเดินอยู่เดี่ยวดาย

หน้าร้านกาแฟสีขาวกระจ่าง ร่างบอบบางหยุดยืนอยู่เพียงลำพัง ปล่อยให้คนอื่นขึ้นไปบนระเบียงซึ่งมีโต๊ะเก้าอี้ไม้สีเดียวกับร้านตกแต่งลายดอกไม้น่ารัก ถ้าเป็นเวลากลางคืน คนรักคิลปะคงขึ้นชมการประดับประดาในร้านไม่น้อย แต่ยามนี้ เธอไม่มีแก้มจะยลมัน

ร่างผอมเพรียวถอนหายใจอย่างหม่นเศร้า อดคิดด้วยความน้อยใจในโชคชะตาไม่ได้ว่าใยฟ้าจึงไม่ส่งผู้ชายที่จะยืนเคียงข้างเธอมาให้เสียที หรือตนจะต้องเป็นสาวโสดแบบป้าออตลอดไปจริงๆ

“ยืนทำอะไรอยู่ล่ะเนตร เข้ามาสิ” สุคนธรสตะโกนเรียก

“จ๊ะ” ตึกตากกระเบื้องร่างบางขานรับ เธอสลัดความว้าวุ่นในหัวออกไป เตรียมหมุนตัวก้าวขึ้นบนระเบียงเปิดโล่ง

เสียงมอเตอร์ไซด์ที่ตั้งกลบเพลงจากร้านรวงริมถนนทำให้เธอหันไปมอง ก่อนอ้าปากค้าง

เจ้าของร่างสูงใหญ่บนมอเตอร์ไซด์ชอบเปอร์ฮาร์เลย์เวิดลันส์สีดำตกแต่งลายไฟสีแดงลึ้มที่เล่นปราดเข้ามาใกล้ ไม่ได้ทำให้หญิงสาวตกใจได้เท่ากับ ‘สิ่ง’ ที่ซ้อนท้ายและลอยอยู่รอบกายเขา

ยิ่งชอบเปอร์คันนั้นใกล้เข้ามา ร่างเหวอะหะจนเห็นอวัยวะภายในเส้นทะเลักของชายหญิงกลุ่มหนึ่งก็ยิ่งแจ่มชัด เรือนกายของหญิงสาวลั่นเทามากขึ้น เมื่อมอเตอร์ไซด์จอดลงตรงหน้า เธออยากวิ่งหนี หากก้าวขาไม่ออก ได้แต่เบิ่งตากว้างจ้องภาพอันน่าสะพรึงกลัวด้วยความช็อก

ทันทีที่ผู้ชายตัวสูงสวมหมวกกันน็อกลายไฟก้าวลงจากชอบเปอร์ วิญญาณ

สยองขวัญซึ่งลอยวนรอบกายเขาก็พุ่งความสนใจมายังเธอ

เพียงแค่นั้น เนตรสีตางค์ก็ร้องกรีด หลับตาปี สติดับวูบลง สำนึกสุดท้าย  
คือวงแขนแกร่งของใครบางคนซึ่งมารองรับไว้ไม่ให้ล้มลงไป

# ๓

“เนตรๆ”

ใครนะเรียกเธอ...หญิงสาวพยายามปรือตาขึ้นอย่างยากลำบาก เสียง  
คุ่นหูของใครอีกหลายคนเร่งเร้า กลิ่นหอมฉุนโชยชายตรงปลายจมูก ทั้งยังมี  
เสียงพัดพัดพัดที่มาพร้อมลมเย็น เนตรลิตางคู่ลืมตาขึ้นทีละน้อย ก่อนหยีตาลง  
เมื่อแสงจ้าส่องเข้ามา

“ยายน้องหนูฟื้นแล้ว” เสียงคุ้นเคยดังขึ้นด้วยความดีใจ

หญิงสาวรวบรวมสติเปิดเปลือกตาที่เริ่มชินกับแสงสว่าง แว่นกันแดด  
หายไปตั้งแต่เมื่อใดไม่รู้ แต่ที่สำคัญ...เกิดอะไรขึ้นกับเธอ

เนตรกลมโตกวาดมองทีละใบหน้าซึ่งโน้มลงมาคลุมล้อมเหนือร่างตน  
ญาติเจ้าของตักที่เธอหนุนนอนยิ้มรับอย่างโล่งอก เพื่อนรักคนอื่นกับแฟนหนุ่ม  
ก็เช่นกัน เจ้าของร่างแบบบางลุกขึ้นนั่ง สมองเริ่มทำงาน ทบทวนว่าเกิดสิ่งใดขึ้น  
เธอจึงมานอนไม่รู้เรื่องอยู่บนโซฟายาวตรงระเบียงนอกบ้านกาแฟ

ยังไม่ทันคิดออก วงหน้าคมสันของชายผู้หนึ่งก็ชะโงกมาจากด้านหลัง  
ของคนที่ยื่นล้อมรอบ นัยน์ตาคมกริบเพ่งมองมาอย่างสำรวจตรวจตรา ก่อนตรึง  
สายตาเธอหนึ่งจนหญิงสาวแทบกลั้นหายใจ

คุณหนูตุ๊กตาทะเบื่องพยายามขบคิดว่าเคยเห็นชายหนุ่มสุดเซอร์คนนี้ที่ใดมาก่อน เขาใส่เสื้อแจ็กเกตหนังสือดำกับกางเกงบลูยีนส์สีดำ วงหน้าเรียวาว ซึ่งมีเคราเขียวแม้จะหล่อเหลา หากผมซึ่งซี้ตั้งไม่เป็นระเบียบราวกับหมดเจลไปเป็นกระปุกเพื่อให้ได้ทรงนี้ ทำให้เขาดูดิบเถื่อนเหมือนนักดนตรีเพลงร็อกที่กำลังจะขึ้นเวทีคอนเสิร์ต

เนตรลิตางค์ขมวดคิ้ว นึกเท่าไรก็คิดไม่ออก จนกระทั่งคนตัวสูงขยับมาด้านหน้า หางตาของเธอจึงเห็นอะไรบางอย่างหล่นแหล่แหล่เทบเท้าเขาพอดี

พระเจ้าช่วยกลัวทอด...นั่นมันหัวใจอาบเลือดสดๆ ไม่ใช่หรือ แถมยังเต้นตึกตักเสียด้วย!

รากกับรู้คิว ร่างเหวอะหะโปร่งแสงพุ่งเข้ามาเก็บก้อนเนื้อนั้นยัดใส่อกที่เปิดอ้าจนเห็นอวัยวะภายในขึ้นอีกกับซีโครงซึ่งหักเป็นลิ้ม ตามด้วยวิญญาณอีกหลายดวงที่ลอยปราดมาอวดความสยองให้เห็นชัดๆ ก่อนผีทั้งหลายจะทำหน้าแบ่ บ้างก็อุตจมุม แล้วผิงไปพร้อมกันเมื่อสบตาอันเบ่งคางของหญิงสาว

เนตรลิตางค์ยกมือทั้งสองขึ้นปิดหน้ามิดชิด ตัวสั่นสะท้านด้วยความพร่นใจ จำภาพชวนขวัญกระเจิงก่อนหน้าได้แม่นยำ

“อะไรวะเนตร” กรรम्मการิบถอดถุงมือมาแตะแขนเรียว แล้วสะดุ้งดังถูกไฟช็อต ขณะที่เพื่อนคนอื่นกระวีกระวาดเข้ามาปลอบน้องเล็กอย่างห่วงใย

“ใจเย็นๆ ยายน้องหนู ไม่มีอะไรหรอก ทำใจดีๆ ไว้” ญาติคนทอดคนตาพิพัยด้วยความเข้าใจ โดยมีภรรยาคอยตบหลังปลอบขวัญ มือที่ว่างปรับเสียงในไอพอดให้ดังลั่นจนได้ยินเสียงเบสดังตุ้มตุ้มตามลอดออกมา

“อะ ผี” เนตรลิตางค์ครางแผ่วเบาจนแทบไม่ได้ยิน เธอแอบดูลอดช่องนิ้วและเห็นหนุ่มแปลกหน้าก้าวเข้ามาใกล้ สุนทรสรีรพุ่งเข้าไปห้ามไว้ทัน

“อย่าเพิ่งเข้ามานะคะ ถอยไปก่อน ไปห่างๆ เลยกูน” แม่หมอสาวจัดกระป๋องสเปร์ยฆาตย้อมออกจากย่ามอย่างฉับไว แล้วฉีดพ่นไปรอบบริเวณโดยไม่สนใจใคร โชคดีที่แถวนั้นไม่มีลูกค้าคนอื่นนอกจากพวกเธอ

กลิ่นเผ็ดร้อนของพริกไทยดำทำให้เนตรลิตางค์คันจมูกยิบ แล้วจามออกมาเช่นเดียวกับทุกคนในที่นั้น เธอเผลอลืมตาดู จึงเห็นร็อกเกอร์หนุ่มกำลังปิดปากยึดซิวด้วยสีหน้าขึงใจเกมหงุดหงิด ส่วนวิญญาณทั้งหลายต่างหนีไปกระจุกตัว

รวมกันอยู่ใกล้ลิบ ครั้นพนักงานของร้านเดินมาดู สาวหัวจิ้งโปกไม่โปกมือรำเริง รวากับไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้น

“ไม่มีอะไรหรอกค่ะ แค่ทดลองสเปรย์ปรับอากาศกลิ่นใหม่เท่านั้นเอง” พนักงานสาวค้อมศีรษะและกลับเข้าไปสังเกตการณ์ในห้องปรับอากาศด้านใน

“คุณอยากให้ผมช่วยดูอาการเพื่อนคุณมั๊ยครับ” ผู้ชายในชุดหนังสือสุดเซอร์เอ่ยขึ้น ดวงตาดำสนิทเพ่งตรงมาที่คนตัวเล็กอย่างพินิจพิเคราะห์ราวกับเป็นเครื่องเอ็มอาร์ไอซึ่งกำลังสแกนหาสิ่งผิดปกติในร่างกาย

“อ้อ! ไม่ต้องหรอกค่ะ เพื่อนฉันไม่ได้เป็นไร ไข่มัยยายน้องหนู เธอโอเคแล้วนี่” พี่ใหญ่สุดของกลุ่มรีบปฏิเสธทันทีวัน หากเนตรสีตางค์กลับทำตาปริบๆ ด้วยความมึนงง

“คุณคนนี้ช่วยรับเธอไว้ตอนเป็นลมนะสิจ๊ะ ไม่อย่างนั้นเธอต้องล้มหัวฟาดพื้นแน่ๆ เอ...แปลกจัง ตั้งแต่คบกัน ไม่เคยเห็นเธอเป็นลมสักที” คุณหนูแบรนต์เฒ่เอียงคอมองด้วยความกังวล

แก้มเนียนใสราวกับเด็กแดงชานเมื่อรับรู้ถึงความมีน้ำใจของคนตัวสูงเริ่มคล้อยคล้ายคลิบคลาว่า ก่อนเป็นลมมีวงแขนแข็งแรงของใครบางคนโอบรับไว้ หญิงสาวจึงหันไปเอ่ยกับคนใจดีแต่หน้าโหด

“ขอบคุณมากค่ะ ฉันไม่เป็นอะไรแล้ว” พุดจบ สาวน้อยซื่อๆก็ไม่กล้าสบเนตรทรงพลังที่อยากจะอ่านออกนั้นอีกต่อไป เธอหลุบตาต่ำ ยกมือขึ้นเสยผมด้วยความขัดเขิน แล้วเงยหน้าขึ้นมาอีกครั้งเมื่อได้ยินเสียงทักตอบมาด้วยความเคร่งขรึม

“คุณไม่เป็นอะไรก็ดีแล้วครับ ถ้าอย่างนั้นผมขอตัวเลยแล้วกัน” ร็อกเกอร์หนุ่มผงกศีรษะให้ก่อนหันไปลาคนอื่น แล้วเดินเข้าไปในห้องปรับอากาศของร้านกาแฟโดยมีดวงตากลมโตคู่หนึ่งแลตามหลังไปอย่างเหม่อลอย ร่างเล็กบางสะอื้นโหยงเมื่อวงหน้าเข้มเหลียวกลับมารวกับรู้ว่าถูกรอแอบมอง ตึกตาสาวจึงรีบผินหน้าไปทางอื่นด้วยพวงแก้มแดงปลั่ง

“อย่าแม้แต่คิดจะยายเนตร” สุคนธรสชี้หน้าด้วยท่าทางดุดัน “อีตานกหัวขวานนั่นมีผีตามเป็นโขง ถึงฉันมองไม่เห็นอย่างแก ฉันก็ได้กลิ่นเหม็นหน้าจนจมูกแทบเสื่อม”

“ใช่ ฉันเองก็ได้ยินเสียงร้องไหยหวนของวิญญาณตั้งหลายดวง คนดีๆ ที่ไหนมีผีติดตามเยอะขนาดนี้” สาวหุทิพย์รีบสนับสนุนโดยมีแฟนหนุ่มของเธอโอบบ่ามองคนรักด้วยความเอ็นดู

“ผีแต่ละตนที่ฉันเห็นก็สยองใช้ได้เลยละ ตายโหงทั้งนั้น” คนมีญาณซึ่งขยับไปนั่งใกล้คนรักตอกย้ำหน้าซึ่งขัง

“หรือว่าเขาจะเป็นฆาตกรโรคจิต” คุณหนูไฮโซตาโต

“เป็นไปได้ อีตานั่นต้องเป็นฆาตกรโรคจิตแหงๆ พวกฆาตกรต่อเนื่องฆ่าหั่นศพ อะไรเทือกๆ นั้นนะ” กรรณพักษ์ยกหน้าหงิกๆ

“ว้า! เสียตายจัง หน้าตาก็ลื้อหล่อ หุ่นก็เท่ แถมยังเซอร์ได้ใจขนาดนี้หาได้ง่ายๆ ที่ไหน ฉันเข้าใจแล้วละว่าทำไมเนตรถึงตาลอยตามเขาไปแบบนี้” กรรณภายิ้มให้คู่หูอย่างเห็นใจ

“เปล่านะจ๊ะ ฉันไม่ได้คิดอะไรกับเขาสักหน่อย แค่รู้สึกชอบคุณที่เขาช่วยไม่ให้ฉันล้มหัวกระแทกพื้นเท่านั้นเอง พวกเธอก็รู้นี้จ๊ะว่าฉันชอบผู้ชายเนี้ยๆ สุภาพเรียบร้อย แบบพี่เคนแฟนบาร์บี้ คนสกปรกเย็นๆ แบบนี้ไม่ใช่สเปกฉันสักนิดเดียว” น้องเล็กของเพื่อนแย้งด้วยนัยน์ตาเคลิบเคลิ้ม เป็นที่รู้กันว่าหนุ่มในฝันของแม่ตุ๊กตากะเบื่องต้องเลิศเลอเพอร์เฟกต์เหมือนตุ๊กตาเคนเท่านั้น

“เออ ดีแล้ว อยู่ห่างๆ อีตานกหัวขวานโรคจิตนั่นไว้จะดีกว่า ดีไม่ดีแกจะถูกฆ่าหั่นศพเป็นรายต่อไป” แม่หมอจอมลุ่มหลงเตือนหน้าเคร่ง

“พวกเธอพูดอย่างกับฉันสวยเลือกได้อย่างนั้นแหละ เขามีที่ท่าอยากคบหาฉันเสียเมื่อไหร่ ไม่ต้องห่วงหรอกนะจ๊ะ ฉันกับผู้ชายคนนั้นคงได้เจอกันแค่หนึ่งหนเดียวก่อนแหละ” เนตรสีตางค์เอ่ยติดตลกจนทุกคนหัวเราะครืน

หญิงสาวโคลงศีรษะเบาๆ เธอเองก็ไม่คิดข้องเกี่ยวกับผู้ชายหน้าโหดซึ่งมีภูตผีรายล้อมรอบทิศอยู่แล้ว เธอกลัวผีจนขึ้นสมองขนาดนี้ ไม่หาเรื่องใส่ตัวเด็ดขาด ชายหนุ่มเองก็เชื่อว่าอยากสานสัมพันธ์ ในเมื่อสายตาของเขาประกาศชัดแจ้งว่าเธอเป็นตัวประหลาด ไม่ต่างจากที่คนอื่นมองเธอกับเพื่อนเลย

สิ่งสำคัญที่สุดในยามนี้หาใช่เรื่องราวใดๆ ใดๆๆ ไม่ แต่เป็นแค่แรกในชีวิตต่างหาก เธอต้องทุ่มเวลาทั้งหมดเพื่อสืบหาตัวฆาตกรที่ฆ่ามันต์ลดดาให้ได้ ผีสาวจึงจะสงบสุขและไปสู่ภพภูมิที่ควรอยู่เสียที เธอจะต้องทำให้สำเร็จเพื่ออนาคต

อันสโตลที่จะเติบโตเป็นผู้ใหญ่เหมือนคนอื่นในวัยเดียวกันเสียที

ทันทีที่กลับถึงกรุงเทพฯ ในบ่ายวันรุ่งขึ้น เนตรลิขิตาก็ไม่รอช้าที่จะแผ้วถางขวากหนามให้พ้นหนทางสู่ความสำเร็จ หญิงสาวรอจนพี่ชายกลับถึงบ้านตอนดึก กุลิกุลจะออกไปคอยท่าเหมือนเคย

“เหนื่อยมัยยะคะพี่ณัฐ เช็ดหน้าเช็ดตาเสียหน่อยนะคะจะได้ดีขึ้น” หญิงสาวพูดพลางส่งผ้าเย็นให้ รอให้คนร่างสูงเอนหลังพิงเก้าอี้รับแขก จึงเลื่อนแก้วน้ำผลไม้ที่เตรียมมาไปด้านหน้า

“จะเอาใจพี่ไปถึงไหน แค่นี้ก็เคยตัวจะแยแล้ว นี่ถ้าหาใครดูแลพี่ได้ไม่ดีเท่าเนตร พี่จะไม่มีแฟนจริงๆ ด้วย” ณัฐเดชแกล้งเย้าพลางใช้ผ้าเย็นซับหลังคอด้วยสีหน้าทะเล้น

“อย่ามาอ้างเนตรเลยคะ ทำอย่างกับพี่ณัฐโสดสนิทนั่นแหละ ที่คบอยู่ก็เป็นสิบแล้วมั้งคะ” คนเป็นน้องตัวต้วค้อน

“มากไป เพื่อนกันทั้งนั้น” ตำรวจหนุ่มฉึกยิ้ม เขาวางผ้าลงในถาดที่น้องสาวยื่นมารับอย่างรู้ใจ ครั้นเห็นเจ้าหล่อนยกแก้วทรงสูงมีมะเฟืองผ่านเป็นรูปดาวเสียบ่อยตรงปากแก้ว เขาจึงเอ่ยถามด้วยสีหน้าครั่นคร้ามอันกลบเกลื่อนไม่มิด

“น้ำอะไรจ๊ะ”

เธอยื่นแก้วน้ำสีเหลืองอ๋อยมาตรงหน้า แล้วพูด “น้ำมะฯฯฯ...”

“มะอะไร” พี่ชายเร่งรัดอย่างงุนงง

“ก็มะฯฯฯฯ ไรคะ” เจ้าของสุตรียัมตาหยี ยกนิ้วชี้ข้างที่ไม่ได้ถือภาชนะขึ้นมาเน้นแจจแจ “มะเฟือง มะม่วง มะพร้าว เอามาปั่นรวมกันกับน้ำแข็งคะ มะสุดท้ายคือมาร์ชเมลโลเคลือบช็อกโกเลตคะ ดื่มแล้วให้ความรู้สึกสดชื่นผสมตื่นตันทันจะพบชมพูทรัพย์ มะฯฯฯ มาร์ชเมลโลเมื่อไหร่”

ไต้ยีนไอเดียบรรเจิดประหนึ่งศิลปินที่กำลังบรรยายผลงานศิลปะของตนแล้ว คนฟังก็กลืนน้ำลายอย่างฝืดคอ จ้องหน้าอันพิสดารราวกับกำลังขังใจว่าปลอดภัยพอจะชิมหรือไม่

“อ้อ...พี่คิดว่าเนตรติดอ่าง”

“เนตรยังคิดชื่อไม่ออกนี่คะ แต่จะว่าไปชื่อนี้ก็แจ่วดีเหมือนกันนี่” เธอ

พึมพำกับตนเอง ก่อนคะยั้นคะยอ “ลองหน่อยเถอะค่ะพี่ณัฐ คราวนี้ห้องไม่เสียแน่นอน เนตรรับรอง”

คนเป็นพี่รับมาชิมอย่างกลัวๆ กลั๊ๆ ใบหน้าคมสันหยีตาเล็กน้อยเมื่อดูหน้าจากหลอดเข้าไปจิบแรก

“เป็นไงคะ อร่อยมั๊ย”

“อร่อยจ้ะ” ณัฐเดืรับตอบพลางวางแก้วลงบนโต๊ะ ไม่รอให้ว่าที่แม่ครัวเอกสอบถามความพึงพอใจของผู้บริโภคต่อ เขาก็ฉวยโอกาสเปลี่ยนเรื่องเหมือนเพิ่งนึกอะไรออก “พี่ลืมนึกไปว่าเนตรไปพัทยามาเป็นยังงัยบ้างจ๊ะ”

“ดีค่ะพี่ณัฐ เนตรได้งานใหม่มาด้วย คราวนี้เนตรได้เป็นเจ้าของเคสเชี่ยวชาญนะคะ” น้องนุชสุดท้องยืดอกอย่างภาคภูมิ แล้วเริ่มเล่าเรื่องของมนต์ดาโดยตั้งใจไม่กล่าวถึงคำขอเฉพาะเจาะจงของผีสาวที่ให้ตามหาตัวคนร้ายมารับโทษ เพราะรู้ว่าณัฐเดชกับบิดาต้องไม่เห็นด้วยแน่ที่เธอจะไปข้องเกี่ยวกับคดีฆาตกรรม

“พี่จำได้ เพื่อนพี่เป็นเจ้าของคดี ไอ้โกโง ที่เมื่อก่อนมาบ้านเราบ่อยๆ นะ” คนฟังพยักหน้า ใจชื้นขึ้นอีกโขหลังรู้ว่าเพื่อนสนิทของพี่ชายอาจช่วยตนได้

“จำได้สิคะ เนตรอยากคุยกับพี่โกเรื่องนี่จ้ะ พี่ณัฐช่วยติดต่อให้เนตรได้มั๊ยคะ”

“เนตรจะคุยกับมันไปทำไม เรื่องส่งผีไปผูกไปเกิดไม่เกี่ยวกับคดีฆาตกรรมซะหน่อยนี่” คนเป็นพี่หน้าทูปั่นควั่น

“ทำไมจะไม่เกี่ยวละคะ การรู้ข้อมูลการตายของคุณไปหม่อนจะช่วยให้เนตรเข้าใจเธอมากขึ้น และหาวิธีส่งเธอไปอีกภพภูมิหนึ่งง่ายขึ้นด้วยค่ะ เนตรแค่อยากทราบรายละเอียดการตายของเธอเท่านั้นเอง นะคะพี่ณัฐ ช่วยติดต่อพี่โกให้เนตรเถอะค่ะ นี่เป็นเคสแรกของเนตร เนตรอยากทำให้ดีที่สุดนะคะ” เนตรลิตางค์เข่าแขนพี่ชายอย่างอดอ้ออัน

“เนตรแน่ใจหรือว่าจะได้เป็นเจ้าของเคส อย่าลืมนสิจ๊ะว่าพ่อ แม่ และพี่ยังไม่อนุญาตเลยนะ ยิ่งต้องเที่ยวไปเที่ยวมาระหว่างกรุงเทพฯ-พัทยานะ ใครจะอนุญาตให้ไป มันอันตราย” ณัฐเดชทำเสียงเข้มพลางปลดกระดุมเครื่องแบบแล้วถอดออกจนเหลือเพียงเสื้อยืดตัวใน

“เนตรอายุตั้งยี่สิบห้าแล้วนะคะ ไม่ใช่เด็กเล็กๆ ที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้

ตอนอายุสี่สิบห้าปีฉันก็เป็นที่ตั้งร้อยตรี แต่เนตรสิ...ยังเป็นน้องคนเล็กที่ทำอะไรเองไม่เป็นเหมือนเดิม ไม่เคยทำอะไรสำเร็จเลยสักอย่าง” หญิงสาวเอ่ยด้วยความเศร้าสร้อย ความน้อยเนื้อต่ำใจฉายชัดบนใบหน้าหมองหม่น มือทั้งสองกำแน่นด้วยความคับแค้นใจ

“เนตรไม่เคยทำอะไรสำเร็จได้ยังไง เนตรเอ็นท์ติดคณะจิตรกรรมฯ เขียวเนปีหนึ่งจะมีสักกี่คนที่เข้าเรียนคณะนี้ได้แบบน้องพี่” ร้อยเอกหนุ่มโอบไหล่ของสาวอย่างปลอบโยน ทว่าเธอยังสายหน้า น้ำตาแห่งความอดอันคลอหน่วยตา

“นั่นเป็นแค่เรื่องเดียวที่เนตรทำสำเร็จ และมันก็เก่ามากจนไม่ควรเอมานับแล้วละค่ะ” น้องน้อยใช้หลังมือป้ายน้ำตาที่หยดเฉพาะ ก่อนพรึ่ดพรึ่ดปมในใจทั้งหมดออกมา “ถ้าพี่ฉันอยากพูดเรื่องเก่าก็อาจจะจำได้ว่าเนตรทำอะไรไม่ได้เรื่องเลยสักอย่าง อุตสาหัสที่ได้เป็นตัวแทนห้องไปประกวดมารยาท แต่ก็ถูกรอบแวกอย่างน่าขายหน้า ไปคัดตัวเป็นนางรำก็ถูกไล่ออกก่อนจบเพลงซะอีก คิดอาหารสูตรใหม่ก็ไม่ได้ความ เนตรรู้ว่าพี่ฉันอยู่กับเพื่อนๆ ชมนวอร้อยก็เพราะต้องการถนอมน้ำใจเนตร เนตรทำอะไรทำไมจะไม่รู้ว่ารสชาติมันไม่ได้ความ คิดตุลิตะว่าเนตรมันแย่และลั้มเหลวแค่ไหน”

“เนตรไม่ได้แย่หรือลั้มเหลวอะไรนะจ๊ะ ที่เนตรไม่ชนะการประกวดมารยาทก็เพราะมีผีผูกคอตายแถวตัวไปมาอยู่บนชื้อคอยหลอกหลอน หรือตอนคัดตัวเป็นนางรำ ผีทำนขุนอะไรสักอย่างก็มานั่งถลึงตาตึระนาดอยู่ตรงหน้า ใครจะไปรำต่อได้ ส่วนสูตรอาหารของเนตร...มันก็อร่อยดีนะ เพียงแต่ยังไม่ลงตัวเท่านั้นเอง พยายามปรับอีกนิดหน่อยก็ต้องสำเร็จแน่จ๊ะ” ญี่เดชยิ้มอ่อนโยน

“แต่มันยังไม่พอสำหรับคนอายุสี่สิบห้าคะ” เธอเอ่ยเสียงขรึม น้ำตายังไหลลงมาไม่ขาดสายจนคนเป็นพี่ต้องใช้นิ้วปาดน้ำตาให้เป็นระยะ “พ่อแม่กับพี่ฉันจะเก็บเนตรไว้เป็นเด็กน้อยแบบนี้ตลอดไปไม่ได้หรอกค่ะ วันหนึ่งข้างหน้าพี่ฉันก็ต้องมีครอบครัว พ่อแม่ก็อายุมากขึ้นทุกที ถ้าเนตรยังทำอะไรเองไม่เป็นในอนาคตเนตรจะดูแลพ่อแม่หรือดำเนินชีวิตต่อไปได้อย่างไร พี่ฉันลองนึกย้อนกลับไปสมัยที่พี่ฉันอายุสี่สิบห้าสิคะ ตอนนั้นพี่ฉันก็คงอยากจะเติบโตและยืนหยัดด้วยตัวเองเหมือนกัน”

เนตรลิต่างคู่สบตาพี่ชาย แล้วอ้อนวอนจริงจัง

“เคลสนี้สำคัญกับเนตรมาก เป็นโอกาสที่จะพิสูจน์ให้ทุกคนเห็นว่าเนตรโตพอที่จะรับผิดชอบตัวเองและงานใหญ่ได้ เนตรขอร้องนะคะ ได้โปรดปล่อยให้เนตรได้ทำตามความฝันเถอะคะ เนตรเชื่อว่าพี่ณัฐเข้าใจว่าเนตรรู้สึกยังไงเพราะได้ผ่านจุดนี้มาแล้ว เนตรถึงบอกพี่ณัฐก่อน ถ้าพี่ณัฐเห็นด้วย พ่อกับแม่ต้องเข้าใจแน่ค่ะ”

ณัฐ देखไปนานเสียจนหญิงสาวเชื่อว่าหนทางสู่ความสำเร็จคงจบลงเพียงเท่านี้ เธอถอนหายใจ คอตกด้วยความสิ้นหวัง

“เพื่อนญาติ”

เสียงหัวเราะที่ดังขึ้นจุดประกายความหวังซึ่งมอดดับให้โชติช่วงขึ้นอีกครั้ง หญิงสาวเงยหน้ามองพี่ชายด้วยนิยน์ตาแต่นะริก

“พี่จะให้โอกาสเนตรพิสูจน์ว่าเนตรโตเป็นผู้ใหญ่เพียงพอที่จะดูแลตัวเองได้”

“ขอบคุณค่ะพี่ณัฐ ขอขอบคุณมากๆ เลย” ร่างน้อยโผล่เข้ากอดพี่ชายด้วยความดีใจ

“แต่ก่อนจะรับงานนี้ พี่อยากให้นะตรรับปากพี่อย่างหนึ่ง” เสียงเคร่งขรึมของตำรวจหนุ่มทำให้เธอคลายวงแขนเล็กน้อย จ้องคนพูดอย่างรอฟัง “เนตรจะต้องไม่ยุ่งเกี่ยวกับคดีฆาตกรรมของนางโอรุคนนั้นเด็ดขาด ไม่ไปสืบหาหรือขุดคุ้ยอะไรมากไปกว่าที่ทางตำรวจรู้แบบเคลที่ผ่านมาของเพื่อนเนตร ไม่อย่างนั้นพี่จะไม่ให้นะตรทำงานอีก สัญญากับพี่ได้มั๊ย”

“ค่ะ เนตรสัญญา” เธอกลืนใจตอบไปด้วยความรู้สึกผิดเต็มที

“งั้นก็ดีจ้ะ พี่จะเรียนพ่อแม่เอง” ร้อยเอกหนุ่มพยักหน้า

“ขอบคุณค่ะ เนตรรักพี่ณัฐที่สุดเลย” หญิงสาวกอดพี่ชายด้วยความรักที่ใครทั้งที่ในใจว่าอุ่นเพราะไม่เคยไปดพี่ชายและบุพการีมาก่อน แต่ถ้านะตรบอกความจริงออกไป ความหวังทั้งหมดต้องพังครืนลงอย่างไม่ต้องสงสัย ในเมื่อโอกาสมาเพียงครั้งเดียว การไขว่คว้ามันไฉย่อมถูกต้องแล้ว

คนร่างบางพยายามบดความรู้สึกผิดออกไปด้วยความยากลำบาก ตั้งสติทุ่มความสนใจให้ภารกิจแรกในชีวิต คลายอ้อมกอดก่อนจะยืมประจับพี่ชาย

“พี่ณัฐจะให้เนตรคุยกับพี่โกไฉนบ้างคะ”

“อืม...ไอ้โกนะเธอ มั่นใจหึหึจะตาย พี่ไม่อยากให้นะตรไปยุ่งกับมัน” ณัฐ देख

ทำหน้าที่ครุ่นคิดจนคนที่รอคำตอบเริ่มใจไม่ดี แล้วเธอก็ยิ้มออกเมื่อเขาติดนิ้วดัง เป๊าะ “คิดออกแล้ว พี่มีเพื่อนคนหนึ่งที่จะช่วยเนตรได้”

“ใครคะ เนตรรู้จักมั๊ย” เนตรลิตางค์ถามอย่างกระตือรือร้น

“ไม่รู้จักหรอกค่ะ เพื่อนคนนี้ไม่ได้เรียนตำรวจรุ่นเดียวกับพี่ แต่เป็นหนึ่งในแพทย์นิติเวชแนวหน้าของสถาบันนิติเวชวิทยาเชี่ยวชาญะ พี่จำได้ว่าเขาเป็นคุณชันสูตรศพของนางโจว์คนนี้ เขาคงรู้รายละเอียดที่พอจะบอกเนตรได้”

“ดีจังเลยคะ พี่ณัฐนัดให้เนตรนะคะ เนตรอยากรีบคุยจะได้เริ่มทำงานต่อเร็วๆ”

“ได้จ๊ะน้องรัก พี่จะรีบโทร. ไปเดี๋ยวนี้เลย”

เนตรลิตางค์โหมกดพี่ชายอีกครั้งด้วยความขอบคุณ ดวงตาระยิบระยับอย่างเปี่ยมสุข อนาคตอันสดใสของเธอใกล้มาถึงแล้ว แพทย์นิติเวชคนเก่งผู้นั้นจะต้องช่วยเธอได้แน่นอน

ไม่กี่วันหลังจากนั้น ณัฐเดชก็นัดน้องสาวกับเพื่อนของเธอมาयर้านอาหารเล็กๆ ไม่ไกลจากสถาบันนิติเวชวิทยา โรงพยาบาลตำรวจ ส่วนเขากับแพทย์หนุ่มจะตามมาสวมทบทายหลังเมืองนเสร็จ

เจ้าของร้านเล็กบางซบตัวยุยกียูอยู่บนเก้าอี้ สลับกับเปิดปิดสมุดโน้ตทำมือ รูปเทพบุตรตุ๊กตาเคนที่เธอนั่งประดิษฐ์ประดอยเพื่อการนี้ตามประสาคนหัวศิลป์ หญิงสาวเตรียมแม่กระทั่งเย็บชุดปฏิบัติการใหม่เอี่ยมของตนและทีมงานด้วยผ้าพับเดียวกันด้วยเหตุที่ขอบเย็บปักถักร้อยเป็นชีวิตจิตใจ เสียตายที่อ่อนวอนเท่าไร เพื่อนก็ไม่ยอมใส่ หญิงสาวจึงต้องสวมเสื้อกั๊กกลุ่มมาเพียงลำพัง

“เธอจะเปิดปิดสมุดนั้นไปอีกนานแค่ไหนนะ ฉันเวียนหัวจะตายอยู่แล้วนะ” กรรมการเพลงกตปุเมเปลี่ยนเพลงในไอพอด

“ขอโทษทีจ๊ะ ฉันตื่นเต้นมากไปหน่อย” เนตรลิตางค์ยิ้มเหี้ย ไม่อยากขยายความว่านอนไม่หลับมาหลายคืนนับตั้งแต่พี่ชายรับปากว่าจะช่วย และยังปลื้มเปรมกับก้าวแรกสู่ความสำเร็จหลังบิดามารดาเปิดไฟเขียวให้แม้จะไม่เต็มใจนักก็ตาม

“งานแรกก็แบบนี้แหละจ๊ะ ฉันก็เคยเป็น แต่ของเธอยิ่งน่าตื่นเต้นต้นกว่า

เพราะจะได้เจอหมอนิติเวชด้วย ฉันเคยเห็นแต่ในซีรีส์พวกซีเอสไอ<sup>๓</sup> ของฝรั่งแท้ๆ ไม่เคยเจอตัวจริงสักที” กรรมาภาทาตามเคลิ้มตามประสาสาวช่างฝัน

“ฉันว่าตัวจริงเขาคงจะเวิร์ดมากกว่า แบบพวกหมอๆ ไง หน้าเครียดๆ ใส่แว่นหนาเตอะ หวีผมเรียบแปร์ พูดเป็นแต่ศัพท์เทคนิคที่ฟังไม่รู้เรื่อง” สาวหุทิพย์ออกความเห็นทั้งที่ยังฟังไอพอดอันเป็นหนึ่งในความสามารถพิเศษของเธอ เช่นเดียวกับการเดินอ่านหนังสือได้หน้าตาเฉยโดยไม่เสียจังหวะ

“นั่นสิ ฉันเคยเห็นแต่หมอๆ จริงจังไปหมดทุกเรื่อง โลกนี้มีแต่ข่าวกับด่า แล้วคุณหมอมะอยากคุยกับสาวสวยที่มองโลกเป็นสีชมพูอย่างพวกเราเธอ” กรรมาภารำพันพลางส่งกระຈกและเติมแป้งฟัพไปด้วย

“ฉันถึงบอกไปจะว่าพวกเธอน่าจะใส่เครื่องแบบของบริษัทที่ฉันเพิ่งทำให้คุณหมอมะได้เห็นว่าคุณหมอเราเรียบร้อยและน่าเชื่อถือ เหมาะสมกับการพุดคุยด้วย” เนตรสีตางค์อดตัดพ้อไม่ได้

“แหม...ก็ฉันชินนี่ จะให้ใส่เสื้อกั๊กลายพริ้วแบบนี้ครบทุกคนได้ไง ดีไม่ดีคนจะคิดว่าเป็นวินมอเตอร์ไซด์มาเอง” กรรณพุดตรงๆ ทำให้คนที่ใส่เสื้อกั๊กลายจุดสีลูกกวาดสุดคึกขู่ก้มมองผลงานของตัวเอง

“กรรณไม่ชอบเธอจ๊ะ คราวก่อนที่เย็บเสื้อเชิ้ตกลุ่มให้ เธอก็อวใส่ยากหนนี้ฉันเลยปรับให้ใส่ง่ายขึ้นแล้วนะ แะสวมทับเสื้อตัวเก่งของเธอเท่านั้นเอง จะได้ตัดกับเสื้อสีดำๆ ไง เธอก็เหมือนกันนะจะแก้ม สีที่ฉันเลือกเข้ากับสีชมพูของเธอมาก ฉันก็ชอบให้เป็นพิเศษด้วยสีช็อกกิงฟังก์เชียนะ”

“เอาไว้คราวหน้าเธอจะเนตร วันนี้ฉันต้องออกไปข้างนอกกับจูนจีต่อเลยไม่สะดวก” คุณหนูแบรนต์เนมตอบเลียงๆ อย่างถอนม่น้ำใจ

---

<sup>๓</sup> ซีเอสไอ (CSI) ย่อมาจาก Crime Scene Investigation เป็นซีรีส์ซึ่งออกฉายทางโทรทัศน์ผลิตโดยช่อง CBS ร่วมกับบริษัทกิจการบันเทิง Alliance Atlantis เป็นเรื่องเกี่ยวกับทีมนักนิติเวชวิทยาของกรมตำรวจสหรัฐฯ ซึ่งมีหน้าที่สืบสวนการเสียชีวิตที่เป็นปริศนาเพื่อหาสาเหตุการตายที่แท้จริงและความเป็นมาของผู้เสียชีวิต นำไปสู่การจับกุมผู้ก่อเหตุอาชญากรรมนั้น ซีเอสไอแรกที่ออกอากาศคือ ซีเอสไอ: ลาส เวกัส (เริ่ม ค.ศ. ๒๐๐๐) ตามด้วย ซีเอสไอ: ไมอามี (ค.ศ. ๒๐๐๒) และซีเอสไอ: นิวยอร์ก (ค.ศ. ๒๐๐๔)

“เอาอย่างนั้นก็ได้จ๊ะ” เนตรสีตางค์หน้าม้อยด้วยความน้อยใจ ตลอดแปดปีที่ผ่านมา เธอเพียรตัดชุดให้เพื่อนด้วยความรักมาแล้วหลายหน ทว่าไม่มีใครยอมใส่สักคน

ธรรมเนียมตัดเสื้อให้แทนใจนี้เป็นสิ่งที่มารดาปลูกฝังไว้ คุณดวงดาวเคยเป็นช่างตัดเสื้อสมัยที่รักกับพ่อใจสิงห์ใหม่ๆ หลังแต่งงานบิดาต้องย้ายไปประจำที่สถานีตำรวจจังหวัดต่างๆ เธอจึงเลิกตัดเสื้อและหันไปทำอาหารปิ่นโตส่งตามบ้านแทนเพราะรายได้เป็นกอบเป็นกำมากกว่า จนกระทั่งกลับมาเปิดร้านอาหารหลังสามีย้ายมาประจำแถวที่กรุงเทพฯ

กระนั้นก็ตาม การตัดเย็บเสื้อผ้าก็ยังเป็นงานที่ดวงดาวรัก เธอจึงตัดชุดให้กับคนในครอบครัวด้วยความหวังว่าทุกคนจะได้สวมใส่เสื้อผ้าที่เหมาะสมกับตนเอง และถ่ายทอดความคิดและวิชานี้ให้แก่บุตรสาวเพียงคนเดียว ถึงขนาดว่าเนตรสีตางค์ได้ใช้ความรู้ในการเย็บปักไปประกอบรูปวาดสีอะคริลิกเป็นวิทยานิพนธ์ตอนเรียนจบปริญญาตรี เสียายที่เพื่อนพ้องไม่ยอมรับความหวังดีนี้เสียที

“พี่ณัฐยังไม่มาเลย ฉันออกไปดูก่อนดีกว่า เดี่ยวมานะจ๊ะ” สาวน้อยซึ้งอนลุกขึ้นอย่างซุ่มซ่ามโดยไม่สนใจเสียงเพื่อนเรียก เธอใช้ปลายนิ้วกดแวนด้าให้ชิดหัวตา แล้วเดินไปยังหน้าร้านเพื่อรอพี่ชาย

ทันทีที่ลงบันไดต่างระดับ ประตูบานกระจกก็เปิดออก ความที่ก้มหน้าหญิงสาวจึงเห็นเพียงขาขาวๆ ของผู้ชายในกางเกงหนังมันปลาบสีดำบรอนซ์เท้าหนังสีเดียวกัน

ความคุ้นเคยอย่างประหลาดบังเกิดในความรู้สึก เธอเงยหน้าขึ้นที่ละนิด จนเห็นเสื้อเชิ้ตแขนสั้นสีดำและเนกไทลายหัวกะโหลกสีส้มแดง ก่อนทำตาโตเมื่อเห็นใบหน้าของเจ้าของเครื่องแต่งกายแหวกแนวชัดเจน

ไม่เพียงแค่อารมณ์ความรู้สึกคุ้นเคยเท่านั้น เหตุการณ์ก็เหมือนกันเป๊ะอย่างไม่น่าเชื่อ เบื้องหลังของชายหนุ่มมีวิญญาณวนเวียน ทว่านี่เป็นชิ้นส่วนอวัยวะซึ่งไม่สามารถประกอบเป็นตัวได้ลอยลอยอยู่ในอากาศในสภาพคล้ายถูกหั่นด้วยมีดที่อ้อๆ จนรุ่งริ่งไม่เป็นชิ้นดี ชวนให้สะอิดสะเอียนจนอยากอาเจียนออกมา

ทันใดนั้นศีรษะซึ่งมีเลือดหยดติ๋งๆ ก็โผล่ขึ้นมาหลังบ่ากว้าง นัยน์ตาของ

ซากศพเบิกโพลงซ้ายยังมีลื่นจุกออกมาจากปากสีแดงเถือก ส่วนลำคอเต็มไปด้วยเส้นเลือดร่องแร้งกับเศษเนื้อน่าขยะแขยง

เนตรลิตางค์หลับตาปี ธิบถอยหนี แต่ลืมนึกว่าด้านหลังเป็นชั้นบันได เธอจึงสะดุดหางยหลังทันที

อีกครั้งที่วงแขนแกร่งเอื้อมมาคว้าไว้อย่างฉับไว แม้ไม่มองเธอก็พอจะได้ว่าเจ้าของอ้อมกอดนั้นคือผู้ใด เขาประคองร่างน้อยให้ลุกขึ้นด้วยความระมัดระวัง ก่อนเอามือออกเมื่อเธอทรงตัวได้เอง เนตรลิตางค์จึงหรีต่าขึ้นเพียงข้างเดียวด้วยความหวั่นใจจนเห็นว่านัยน์ตากมกริบสปรบมองมาอย่างเคร่งขรึม คล้ายว่ากำลังรำคาญหรือหงุดหงิดเสียด้วยซ้ำ

“เจอกันที่ไร ถ้าคุณไม่เป็นลมก็ต้องล้มอยู่ในแขนผมทุกที” ร็อกเกอร์หนุ่มพูดหน้าหนึ่งจนหญิงสาวไม่อาจเดาได้ว่าเขามีเจตนาหยอกเย้าหรือแสดงความไม่ชอบใจกันแน่

“เอ่อ...ขอบคุณค่ะ” สาวตัวเล็กละล้าละลักบอกด้วยใบหน้าแดงจัดอย่างอับอายที่ต้องขายหน้าถึงสองครา ผสมกับกลัวเกรงผู้ชายหน้าโหดซึ่งมีเค้าว่าอาจเป็นฆาตกรโรคจิต

“เป็นอะไรี่เปล่านะเนตร” เสียงกรรรมภาตะโกนถามทำให้คนทั้งสองหันไปมอง สาวแบรนต์เนมปรี่เข้ามาจับตัวเพื่อนหนุ่มไปมาอย่างสำรวจสภาพความเสียหาย ส่วนคนหูทิพย์ทำหน้าที่แบ้พร้อมทั้งยกมือปิดหู ตึกตาสาวจึงนึกได้ เธอกราบมองทั่วกายชายหนุ่มอย่างรวดเร็วจนเห็นว่าชิ้นส่วนมนุษย์ตนนั้นล่องลอยอยู่ห่างๆ จนทั้งเลือดผสมน้ำเหลืองให้หยดเป็นทาง อาจเป็นเพราะน้ำหอมกันผีของแม่หมอสุนทรธรรพ์ทำให้มันไม่กล้าเข้าใกล้

“ขอบคุณมากนะคะที่ช่วยเพื่อนฉัน” กรรณรีบดึงมือค่อยกลับไปอยู่ที่โต๊ะราวกับร็อกเกอร์หนุ่มเป็นฆาตกรโรคจิตซึ่งกำลังจะฆ่าและร่างเพื่อนเธออย่างไรอย่างนั้น เนตรลิตางค์ไม่กล้ามองหน้าคนตัวโตเช่นกัน เธอเองก็เริ่มเชื่อข้อสันนิษฐานของเพื่อน ได้แต่ภาวนาให้พี่ชายมาถึงเสียที

ในที่สุดฟ้าก็มาโปรดเมื่อประตูกระจกเปิดออกอีกครั้ง ตามด้วยเสียงท้าวอันคุ้นหู

“อ้าว! มานานรียังเนตร กรรณ น้องแก้ว หมอ”

หมองั้นหรือ? เนตรสีตางค์นี้วหน้า เธอกราบตาทา ‘หมอ’ คนที่ว่า แต่ไม่เห็นผู้ใดนอกจากมาตกรโรคจิตคนนั้น หญิงสาวแหงนมองพี่ชายด้วยความงุนงง ดวงตาเต็มไปด้วยคำถาม

ณัฐเดชซึ่งเดินมาโอบไหล่น้องน้อยอย่างรักใคร่ยิ้มตอบ แล้วพายมือไปทางร็อกเกอร์หนุ่มที่จ้องมาด้วยความประหลาดใจไม่แพ้กัน

“นี่ไงจะเนตร หมอวรวรรธ แพทย์นิติเวชที่ผ่านชั้นสูตรนางโชว์คนนั้น”

## ๔

ใครจะเชื่อว่าเด็กสาวที่นั่งก้มหน้าดูอยู่ตรงข้ามจะอยู่ในวัยเบญจเพสแล้ว ทำให้นักเรียนมัธยมเช่นที่เขาเคยคิดไม่

วรวรรธจำได้แม่นยำว่าเพื่อนของเจ้าหล่อนเรียกเธอว่า ‘ยายน้องหนู’... ผู้ใหญ่เต็มวัยที่ไหนจะมีสมญานามแบบนี้ มีหน้าซำยังใส่เสื้อกั๊กสีหวานแหวว ราวกับเด็ก ถ้าไม่ใช่เพราะเป็นน้องสาวแท้ๆ ของนายตำรวจซึ่งเขานับถือในความ สามารถ ชายหนุ่มเชื่อว่าเธอต้องโก่งอายุแหงๆ

น้องน้อยของณัฐเดชไม่ใช่คนสวยจัดตั้งเช่นเพื่อนสาวผู้ประโคนเครื่องสำอางราคาแพงกับเสื้อแบรนด์เนมทั้งชุด และไม่ได้เก้ไก่เปี่ยมความมั่นใจเหมือนสหายรักอีกคนซึ่งนั่งฟังโอพอดไม่เลิก ละม้ายว่ามันคือสิ่งจำเป็นในชีวิตไม่ต่างจากการหายใจ

ยายน้องหนูนั่นปากนิตจมุขน้อย ตัวเล็กจ้อยฉับกระเป๋ วรหน้ารูปไข่ มีแก้มป่องสองข้างราวกับเด็ก ผิวขาวเนียนละเอียดแดงปลั่งอย่างเห็นได้ชัด ดังเช่นครั้งแรกที่เขาพบ ความเชี่ยวชาญในสรีระของมนุษย์ทำให้แพทย์หนุ่มรู้ดีว่ามันไม่ได้มาจากเครื่องสำอาง แต่จะเป็นเพราะเธอประหม่าหรือเหตุผลใดนั้น ก็สุดจะรู้ หญิงสาวก้มหน้าไม่มองเขาลักนิต ซ้ำยังสวมแว่นกันแดดทั้งที่ฟ้ากำลัง

จะมืดในอีกไม่ช้า หากกระนั้นชายหนุ่มก็จำดวงตาสีน้ำตาลสุกใสกึ่งกล้วยกึ่งเขินอายได้แม่นยำ

ดูอย่างไรแม่ตัวน้อยคนนี้ก็ประหลาดประหนึ่งว่าอาจแตกสลายได้ทุกเมื่อ ถ้าไม่ดูแลให้ดี จนเขาดนึ๊งถึงตุ้กตากระเบี่ยงเคลือบราคาแพงจากยุโรปที่มารดาสะสมไม่ได้

สิ่งเดียวในตัวเธอที่เขาชอบก็คือกลิ่นวานิลลาผสมผลไม้หวานหอมที่ชวนให้นึกถึงขนมอร่อยเท่านั้น นอกเหนือไปจากนั้นแล้ว เขาเชื่อว่าแม่น้องหนูต้องมีความผิดปกติทางจิตอะไรสักอย่าง ถึงได้ตกใจง่าย และมีท่าทางเหมือนหวาดหวั่นตลอดเวลา...หรือไม่ก็เป็นเพราะคนรอบข้างเอาแต่ประจบประหม่อมเจ้าหล่อน ยิ่งกว่าทารกแรกเกิด เธอจึงไม่กล้าเผชิญหน้ากับโลกภายนอกและคนไม่คุ้นเคย เห็นแล้วช่างขัดตาเขย่งนัก!

“เห็นผู้กองบอกว่าพวกคุณทำบริษัทกำจัดผีเหรอครับ” วรวรรธเริ่มเปิดประเด็นที่ข้องใจ ตาจ้องนิ่งอยู่ที่เจ้าของวงหน้าสีระเรื่อในแว่นกันแดด

“ใช่ค่ะ บริษัทของเราซื้อบริษัทซิกซ์เซนส์ รับกำจัดผีทั่วราชอาณาจักรคะ นี่เป็นเคล็ดลับแล้ว ลูกค้าของเรามีหลากหลาย แม้แต่คุณปาร์คจนจิกก็ยังเป็นลูกค้าของเราเลยนะคะ” ผู้หญิงหน้าเก๋ที่ชื่อกรรณตอบแทนด้วยท่าทางภูมิใจ

“ใครครับ คุณปาร์คจนจิก” เขาทำหน้างง เกือบเรียกผิดเป็น ‘คุณปาร์คอุณจิ’ แต่ยั้งปากไว้ทัน

“คุณจนจิตราเกาหลีสื่อดังที่มาถ่ายละครเรื่องมายาร้อยใจ ละครกระชับความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับเกาหลีนะคะ” สาวแบรนต์เนมขยายความด้วยแวตากล่าวหาราวกับเป็นความผิดพลาดอันยิ่งใหญ่ที่เขาไม่รู้จักนายอุณจินนี้

“ขอโทษด้วยครับ ผมไม่ได้ดูหนังเกาหลิหรือละครไทยมานานแล้ว” ชายหนุ่มบอกไปตรงๆ ตายังจ้องยายแก้มยู่ซึ่งเยยหน้าขึ้นมาเล็กน้อย ก่อนหลุดเข้าไปอีกครั้งจนวรวรรธเริ่มเชื่อกันว่าเธอกำลังกลัวเขา

“ผมก็ไม่เคยดูเหมือนกัน แต่จำเป็นต้องรู้จัก เพราะน้องแก้มพูดถึงคุณจนจินนี่สามเวลาก่อนและหลังอาหาร ไข่ม้อยจ๊ะ” ญัฐเดชที่นั่งติดน้องสาวหันไปเฝ้าเจ้าของชื่ออย่างคุ้นเคย และหัวเราะชอบใจเมื่อเห็นกรรมภตว์ตัวคั่นใส่

“ผมเห็นบริษัทกำจัดผีแต่ในหนัง พวกคุณทำยังไงเหรอครับ ต้องมีเครื่อง

มือแปลกๆ เหมือนในหนังรีเปล่า หรือเป็นคนทรงติดต่อวิญญาณแบบพวกหมอผี” วรวรรชวกเข้าใจเรื่องเดิมซึ่งยังคาใจ ถึงไม่เคยเจอผี เขาก็ไม่คิดลบหลู่ เพราะได้ฟังเพื่อนร่วมอาชีพเล่าอยู่เสมอ ทว่าคนเราจะกำจัดวิญญาณไปจากที่ซึ่งพวกเขาสิงสู่ได้จริงหรือ โดยเฉพาะผู้หญิงยุคใหม่หน้าตาสะสวยกลุ่มนี้ ถ้าชายหนุ่มไม่เคยได้ยีนวีรกรรมที่สาวๆ ช่วยไขคดีซึ่งเพื่อนเขาดูเลมมาก่อน อย่างน่าอัศจรรย์ เขาคงคิดว่าพวกเธอเป็นแก๊งตัมตุนแน่

“เราใช้หลายวิธีค่ะ แต่เราต้องทำความเข้าใจพื้นฐานของดวงวิญญาณแต่ละดวงก่อน แล้วค่อยตัดสินใจว่าจะใช้วิธีไหน” กรรรมภาอธิบาย

“ในกรณีของผู้ตาย...คุณมนตรีลดาละครับ พวกคุณจะใช้วิธีไหน” คนถามนิวหน้าเพราะยังไม่เข้าใจอยู่นั่นเอง

“เรื่องนี้ยังอยู่ในระหว่างการรวบรวมข้อมูลค่ะ หลังจากได้รายละเอียดทั้งหมดมาแล้ว เราจะประชุมกันอีกครั้งว่าจะจัดการอย่างไร ซึ่งเพื่อนฉัน...เนตรเป็นคนดูแลเคสนี้ค่ะ” สาวไอพอดพยักพยิดไปทางแม่น้องหนูซึ่งสะดุ้งเล็กน้อย ก่อนปรับสีหน้าเป็นการเป็นงานขึ้นราวกับเพิ่งนึกได้ว่าเป็นเจ้าของเรื่อง

“เอ่อ...ค่ะ เนตร...ฉันเป็นเจ้าของเคสเอง” หญิงสาวรับเสียงอ่อน เธอเปิดสมุดโน้ตที่หน้าปกมีรูปวาดของผู้ชายที่เธอเห็นหน้าไม่ชัดด้วยท่าทางประหลาด “ฉันกำลังรวบรวมรายละเอียดอยู่ค่ะ เลยอยากขอข้อมูลจากคุณหมอเกี่ยวกับการเสียชีวิตของคุณโบห์มอน เอ่อ...ฉันหมายถึงคุณมนตรีลดาละค่ะ”

“คุณคิดว่าข้อมูลการเสียชีวิตของเธอจะช่วยงานของคุณได้หรือครับ” แพทย์หนุ่มยิ้มนิ่งคำถาม

“ช่วยได้สิคะ มันจะเป็นพื้นฐานให้เรา รู้จักคุณโบห์มอนมากขึ้นและทราบว่าคุณหมอที่เรากำลังช่วยอยู่นี้พบเจออะไรมาในช่วงสุดท้ายของชีวิต นำไปสู่การหาทางปลดปล่อยเธอไปยังภพภูมิซึ่งควรอยู่” คนร่างเล็กชี้แจงด้วยประโยคยาวที่สุดตั้งแต่เขาพบยายน้องหนูมา วรวรรชแทบได้ยินเสียงถอนหายใจไล่จากเจ้าหล่อนหลังกล่าวจบเลยทีเดียวนะ และนี่ทำให้เขาหงุดหงิด ไม่เข้าใจว่าเธอจะกลัวอะไรนักหนา จึงอดแหวะด้วยรอยยิ้มกวนประสาทไม่ได้

“คุณพูดเหมือนกับมีอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ปลดปล่อยวิญญาณได้เลยนะครับ”

“เราไม่มีอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์อะไรหรอกค่ะ เพียงแต่เรารู้วิธีที่จะช่วยพวกเขาเท่านั้น ซึ่งนั่นเป็นความลับของบริษัทที่ไม่สามารถเปิดเผยได้” กรรณากัณฑ์เพื่อน ตาวาวดูอย่างไม่พอใจในคำถาม

“เอาละจะ พี่ว้าเรามาคุยเรื่องการตายของนางโชรค์คนนั้นกันดีกว่า” ฌัฐเดช รีบห้ามทัพ ก่อนหันไปโยนลูกให้น้องสาว “เนตรอยากรู้อะไรบ้างละ ถามหมดสิ แต่จำไว้นะว่าเรื่องนี้เป็นความลับสุดยอดเพราะยังไม่ปิดคดี ถ้าเรื่องนี้รั่วไหลไปก็อันจะเสียรูปคดีได้”

“ค่ะ เนตรสัญญาว่าจะเก็บเป็นความลับสุดยอด ไม่แจ้งบอกใครแม้แต่คนเดียวแน่นอน” เนตรสืตางค์ยกมือขึ้นทำปฏิญาณด้วยรอยยิ้มหวานใส่พี่ชาย

แพทย์หนุ่มชักอยากเอื้อมมือไปถอดแวนดำเกะกะนั้นออก จะได้เห็นดวงตากลมโตยามยิ้มนำมองสักแค่นั้น...เขาขมวดคิ้ว สบถในใจ ก่นดาตนเองว่าบ้าไปแล้วแน่ๆ ที่คิดอะไรแบบนี้กับยายน้องหนู ต้องเป็นเพราะการไขปริศนาเหยื่อฆ่าที่เนศพมาทั้งวันแน่ ถึงได้เห็นบ่อยจนเลอะเลือนเช่นนี้

ความคิดของชายหนุ่มสะดุดลงเมื่อเสียงเล็กหวานถามขึ้น

“คุณหมอพอจะเล่ารายละเอียดการตายของคุณโบหม่อนให้ฟังได้มั๊ยคะ”

“ครับ พวกคุณคงทราบแล้วว่าผู้ตายเสียชีวิตในที่เกิดเหตุ ก่อนที่ร่างของเธอจะถูกส่งมาที่กรุงเทพฯ วันนั้นผมอยู่เวรตรวจศพพอดี ผลการชันสูตรพบว่าผู้ตายเสียชีวิตอย่างเฉียบพลันจากการถูกพิษ ซึ่งมีผลทำให้ระบบการหายใจและการไหลเวียนหัวใจล้มเหลว”

“แปลว่าถูกวางยาพิษ เลยก้าวใจวายตายเหวอะ” ยายน้องหนูขมวดคิ้วจนหน้ายู่

“ครับ” แพทย์หนุ่มพยักหน้า “ผู้ตายมีใบหน้าและริมฝีปากเขียวคล้ำจากการถูกพิษ ทำให้หยุดหายใจ รูม่านตาขยายกว้าง กล้ามเนื้อเกร็งและเสียชีวิตทันทีในที่เกิดเหตุ เมื่อผ่าศพทางนิติเวชศาสตร์จึงเห็นว่ามีเลือดออกในทางเดินอาหาร แต่ไม่พบบาดแผลหรือร่องรอยการถูกทำร้าย นอกจากพบว่าบริเวณตาขาวมีลักษณะขอบซีดโดยรอบและบวมแดงซ้ำ ทำให้สงสัยว่าต้นเหตุของพิษน่าจะมาจากบริเวณนี้”

“คุณป้าหน่อบอกพวกเราว่า คุณหมอดังข้อสันนิษฐานว่า พิษน่าจะมาจาก

คอนแท็กต์เลนส์ใช้ใหม่คะ” สาวสวยเจ้าของชนตาปลอมไซซ์เอกซ์เอกซ์แอล จ้องมาอย่างใคร่รู้ มือซึ่งสวมถุงมือพิมพ์ลายละเอียดการสัณฐานลงในเครื่อง แบล็กเบอร์รี่ของเธอไปด้วย

“คาดว่าเป็นอย่างนั้นครับ เพราะบริเวณตาขาวของผู้ตายมีลักษณะผิดปกติ คือขอบซีดโดยรอบและบวมแดงข้างอย่างที่บอก และจากประวัติ ผู้ตายไม่ได้มีการบาดเจ็บหรืออักเสบบริเวณนี้มาก่อน จึงสงสัยว่าบริเวณที่ได้รับพิษน่าจะเริ่มจากจุดนี้ เนื่องจากดวงตานั้นมีเส้นเลือดมาเลี้ยงจำนวนมาก หากพิษถูกฉาบอยู่บนคอนแท็กต์เลนส์ย่อมจะทำให้พิษกระจายเข้าสู่ร่างกายได้ง่าย ทำให้เสียชีวิตในเวลาอันรวดเร็ว” เขาอธิบายอย่างคล่องแคล่ว

“คุณหมอทราบรึยังคะว่าเป็นพิษประเภทไหน” กรรมการถามต่อ

“นี่แหละครับคือส่วนที่แปลก...เราได้นำตัวอย่างสารพิษที่พบในคอนแท็กต์เลนส์ รวมทั้งในเลือด น้ำเหลือง และเศษอาหารที่ตกค้างในกระเพาะอาหารไปตรวจทางห้องปฏิบัติการเพื่อหาสารเคมีและสารพิษแล้ว แต่ยังไม่สามารถระบุได้ว่าพิษนั้นเป็นตัวใด แต่ตั้งข้อสันนิษฐานไว้ว่าเป็นพิษที่ออกฤทธิ์ต่อระบบประสาท การหายใจ และการหมุนเวียนโลหิตครับ” แพทย์หนุ่มทำหน้าที่หนักใจเพราะนี่เป็นอีกคดีที่ยังปิดไม่ลง คนผิดยังลอยนวลและผู้ตายยังไม่ได้รับความยุติธรรมเสียที

“แล้วจะทำยังไงต่อละคะ” ผู้หญิงแก้มป่องซอตามองอย่างครุ่นคิด

“คงต้องใช้เวลาก็กักพิกัดครับ ทางตำรวจกับทีมงานของผมเองก็อยากรู้เหมือนกัน เราจะได้มีเบาะแสเพิ่มขึ้นในการหาตัวฆาตกรรมครับ”

“ในขณะนี้ตำรวจสงสัยใครบ้างคะ” ดวงตาแวววาวจ้องมาอย่างรอคำตอบ

“เรื่องนั้นผมไม่ทราบหรอกครับ คุณคงต้องถามตำรวจเจ้าของคดี แต่มันเกี่ยวกับการปลดปล่อยวิญญาณของคุณด้วยหรือครับ” วรวรรธย้อนถาม

“นั่นสิเนตร พี่ว่าข้อมูลแค่นี้ก็น่าจะพอแล้วนะ เนตรจะรู้ไปทำไมว่าใครเป็นผู้ต้องสงสัย นั้นมันเป็นเรื่องของตำรวจ ไม่เกี่ยวกับประชาชนอย่างน้องนะจ๊ะ” คนเป็นพี่รีบเตือน

“เนตรแค่อยากรู้เฉยๆ เป็นข้อมูลเท่านั้นค่ะพี่ณัฐ แต่ถ้าคุณหมอไม่ทราบก็ไม่ใช่ไร” หญิงสาวรีบแก้ตัว

“ผมขอโทษด้วยที่ช่วยคุณได้แค่นี้ หลังจากนั้นคุณจะทำอะไรต่อครับ”  
ชายหนุ่มอดถามไม่ได้ด้วยความอยากรู้ว่าบริษัทกำลังดำเนินงานกันอย่างไร

“ฉันจะไปพื้ยาเพื่อรวบรวมข้อมูลต่อ แล้วค่อยกลับมาประชุมหาวิธีการจัดการต่อไปค่ะ คงต้องไปอยู่ที่นั่นสักพัก...อู๊ย!” ยังไม่ทันกล่าวจบณัฐเดชก็ขีดขึ้น มาเสียงแข็ง จนเจ้าของร่างน้อยสะดุ้งโหยง

“เนตรว่าอะไรนะ ใครอนุญาตให้ห้องไปอยู่พื้ยา”

“เนตรต้องทำงานนี่คะพี่ณัฐ ถ้าไม่ไปอยู่ที่นั่นเนตรจะรู้จักตัวตนของคุณ ไบหม่อนได้ยังไง” แม่ตัวเล็กอธิบายด้วยท่าทางหวาดเกรง มือเรียวยาวขยับยุกยิก อยู่บนโต๊ะอย่างไม่สบายใจ

“จริงค่ะพี่ณัฐ ทุกครั้งที่เราทำเคส คนที่รับผิดชอบมีหน้าที่ไปหาข้อมูล และประสานงานกับคนอื่นค่ะ แต่ไม่ต้องห่วงนะคะ พวกเราจะตามไปช่วยเนตรด้วย ไม่ได้ปล่อยให้เธออยู่คนเดียวไปตลอดแน่” กรรณาริပ်ช่วยเพื่อน

“ไม่อยู่คนเดียวตลอดก็แสดงว่ามีบางช่วงที่เนตรต้องอยู่คนเดียวนะสิ” พี่ชายจอมโหดคาดคั้นสาวแบรนต์เนมราวกับเธอเป็นผู้ต้องหาที่ไม่ป่าน

“อาจต้องมีบ้างค่ะเพราะเรายังมีเคสอื่นที่ต้องรับผิดชอบ แต่ไม่กี่วันเท่านั้นเองนะคะ พี่ณัฐอย่ากังวลเลย” กรรณาช่วยพูดอีกแรงหนึ่ง

“ไม่กังวลได้ยังไงกรรณ ผู้หญิงตัวเล็กๆ ไปอยู่พื้ยาคนเดียวมันอันตราย ขนาดไหน เนตรแทบไม่เคยไปไหนมาไหนเองคนเดียวด้วยซ้ำ จะไปใช้ชีวิตอยู่ ไกลบ้านได้ยังไง ถ้าเกิดอะไรขึ้นใครจะดูแล” ตำรวจหนุ่มแย้งด้วยท่าทางฮึดฮัด จนวรวัชรเริ่มเข้าใจทีละน้อยว่าเหตุใดน้องสาวคนเดียวของณัฐเดชจึงผิดแผก จากหญิงไทยยุคใหม่เช่นนี้ คำพูดต่อมาของเจ้าหล่อนก็ตอกย้ำข้อสันนิษฐาน ของเขา

“เนตรอายุยี่สิบห้าแล้วนะคะ ดูแลตัวเองได้แน่ค่ะ พี่ณัฐสัญญาแล้วว่านี่คะ จะปล่อยให้เนตรโตเป็นผู้ใหญ่เสียที คุณป้านัทตกลงให้เนตรอยู่หอพักของ พนักงานที่คาบาเรต์ ลงบันไดก็ถึงโรงละครเลย ไม่ต้องออกไปไหนด้วยซ้ำ พี่ณัฐ ไม่ต้องห่วงเนตรหรอกค่ะ” น้องน้อยผู้เฝื่อนจะเติบโตอย่างเร็ววอน

“ห่วงสิ เนตรเป็นน้องสาวคนเดียวของพี่ จะปล่อยให้ห้องไปอยู่กับใคร ก็ไม่รู้ได้ยังไง พี่รู้ว่าเนตรอยากทำเคสนี้และพี่ก็ตั้งใจจะสนับสนุน แต่พี่ห่วงความ

ปลอดภัยของน้อง ถ้ามีญาติผู้ใหญ่หรือใครที่ไว้ใจได้ให้ฝากฝังสีก้อยว่าไปอย่าง  
แต่เราไม่มีญาติอยู่พักยลัคนคน ไม่เอาละ พี่ไม่ให้เนตรไปค้าง ไปเข้าเียนกลับก็พอ  
เนตรจะไปวันไหนบอกมา พี่จะได้จัดตารางให้เข้ากับเวรของพี่” ญัฐเดชทำเสียง  
เข้มงวด ขณะคนเป็นน้องหันม้อยลงทุกที

“ไปเข้าเียนกลับแค่วันงานของเนตรก็ไม่เสร็จพอดี ถ้าพี่ญัฐห่วย  
ก็ฝากเนตรไว้กับพี่โกสิละ ยังไงเขาก็ทำงานอยู่ที่นั่นอยู่แล้ว”

“พี่บอกแล้วว่าไอ้โกมันขี้หี พี่ไม่ให้เนตรไปยุ่งกับมันเด็ดขาด” คนหวนน้อง  
แย่งทันควัน

“อะไรๆ ก็ไม่ได้สักอย่าง พี่ญัฐสัญญาแล้วนะว่าจะให้เนตรได้ทำงาน  
แต่เนี่ย...” เสียงตัดพ้อสั้นครือหายไป ในลำคอพร้อมกับที่เจ้าตัวประสานมือกัน  
บนตัก ก้มหน้าต่ำเหมือนเคย ทว่าร่างบอบบางกลับสั่นเล็กน้อยราวกับเธอกำลัง  
สะอื้น

วรวรรธกะพริบตาด้วยความไม่สบายใจเมื่อเห็นหยาดน้ำไหลกลิ้งลงมา  
จากขอบแว่นดำ ผ่านนวลแก้มสีแดงจัดนั้น แล้วหยดเผลาะลง

“อย่าร้องไห้สิ เข้าใจพี่หน่อยว่าเพราะเป็นห่วงถึงไม่อยากให้เนตรต้อง  
เสี่ยงอันตราย” ญัฐเดชปลอบด้วยเสียงอ่อนลง เขาโอบร่างน้อยเข้ามาใกล้อย่าง  
อ่อนโยน

ตุ๊กตาระเบียงสาวถอดแว่นตาออกหลังจากรับกระดาดะชิซซุจากกรรมภา  
มาซับน้ำตาบ่อยๆ ดวงหน้าจิ้มลิ้มแดงกำขุ่นให้คนที่มองอยู่รู้สึกหงุดหงิดและ  
สงสารขึ้นมาตึงๆ จนเริ่มทนไม่ได้

“ถ้ามีผู้ใหญ่ที่ไว้ใจได้ ผู้กองก็จะปล่อยให้คุณเนตรไปทำงานที่พืฯฯได้  
ใช้มั้ยครับ” แพทย์หนุ่มได้ยินเสียงตัวเองพูดออกไปพร้อมกับที่พี่ชายและ  
น้องสาวจ้องมองเขาด้วยสายตาจณ

“ครับ ถ้ามีผู้ใหญ่ที่ไว้ใจได้ ผมกับพ่อแม่ก็คงเบาใจไปบ้าง”

“ผมมีคุณป้าแท้ๆ เป็นครูอยู่ที่นั่น บ้านของท่านอยู่ไม่ไกลจากศาลาขาน-  
ตราไธว์ ถ้าผู้กองไว้ใจในการรับรองของผม ผมจะเรียนท่านขอให้คุณเนตรไปอยู่  
ด้วยสักพักจนกว่าเธอจะทำงานเสร็จ” คนพูดตัวตลึงตาไปทางแม่ น้องหนูซึ่งจ้อง  
เขาตาโตด้วยความประหลาดใจจนปิดไม่มิด

“ผมไวใจหมอมอยู่แล้ว และถ้าคุณป้าของหมอไม่รังเกียจผมก็ยินดีฝากน้องสาวให้ท่านดูแล แต่เรื่องนี้ผมต้องลองถามพ่อแม่ก่อนว่าพวกท่านจะอนุญาตหรือไม่ หมอคงเข้าใจนะครับ” ตำรวจหนุ่มตอบเป็นกลาง

“ผมเข้าใจ” วรวรรธพยักหน้า ประสานสายตากับเนตรลิตางค์โดยตรง “อีกเรื่องที่อาจช่วยคุณเนตรได้ ผมต้องไปเยี่ยมคุณป้าอาทิตย์ละหลายวัน คงได้เจอคุณเนตรบ้าง ผู้กองไม่ต้องห่วงว่าเธอจะไม่มีใครดูหรอกครับ”

ข้อเสนอของแพทย์หนุ่มทำให้นัยน์ตาคู่สวยเบิกกว้างขึ้นอีกเท่าตัวจนน่าขัน แฉมพวงแก้มป่องนั้นก็สุกปลั่งยิ่งกว่าเคย วรวรรธไม่รู้ว่าเขาตัดสินใจถูกหรือผิดที่รับปากช่วย แต่ที่แน่ๆ ชายหนุ่มชักติดใจสีหน้าแตกตื่นของยายน้องหนูเข้าทุกทีจนอยากแกล้งให้เธอตกใจอยู่เรื่อยไป

นั่นปะไร เขาต้องทำงานหนักไปจริงๆ หรือไม่ก็เป็นเพราะไ้กลิ่นขนมบ้าๆ นั้น ถึงได้เพี้ยนๆ ไม่กลับอย่างที่เห็น

ด้วยความช่วยเหลือของคุณหมอหรือเกอร์ เนตรลิตางค์จึงได้เริ่มงานแรก ณ พัทธยา ดังที่ฝัน

มารดากับพี่ชายมาส่งเธอที่บ้านไม้หลังย่อมของครูสุดใจตั้งแต่ต้นบ้ายที่แรกดวงดาวตั้งใจจะค้างคืนกับลูกสาวเสียด้วยซ้ำ ครั้นคุยกับเจ้าของบ้านผู้เป็นครูประจำโรงเรียนชื่อดังในพัทยายู่นานและฝึกลูกให้หญิงสาวขึ้นรถสองแถวไปกลับระหว่างบ้านกับโรงละครจนมั่นใจ คนเป็นแม่กับพี่ชายจึงคลายความห่วงและยอมปล่อยน้องหนูสุดท้องไว้โดยมีญาติกับสคุณธรรสอยู่เป็นเพื่อนจนถึงเย็น เพราะสาวหัวคนหลังต้องรีบกลับเนื่องจากแอบหนีแฟนหนุ่มชั่วเหวมาโดยไม่บอก

สามสาวคุยกันในรถตู้ซึ่งบิดาของเนตรลิตางค์ให้ยืมมาพร้อมคนขับเพื่อรับส่งเพื่อนลูกสาว สาวโย่งที่นั่งหน้าบด้านหนึ่งของน้องน้อยเอ่ยให้กำลังใจผ่านหน้ากากอนามัยรูปปากยิ้มยิ่ยงฟันที่เธอวาดเอง

“ไม่ต้องกลัวนะยายน้องหนู ฉันล้อมสายสิญจน์กับติดผ้ายันต์ไว้ทั่วบ้านครูระเบียบแล้ว ไม่มีผีกล้าเข้าไปแน่ๆ”

“ใครอะครูระเบียบ คุณป้าของหมอวรรรธซื้อครูสุดใจต่างหาก” ญาติิน

ซึ่งนั่งอีกข้างของเนตรสิตางค์แย้ง

“ดูสุดใจนะสิเกอ ฉันว่าชื่อครูระเบียบเหมาะที่สุดแล้ว” สาวหัวทิกทักตาม ที่คิด และบ่นอูบแบบแข็งๆ “ป้าครูคนนี้ทำให้ฉันรู้สึกเหมือนกลับไปเป็นเด็กนักเรียนที่ถูกครูฝ่ายปกครองทำโทษไม่มีผิด แค่ครึ่งเช้าครูระเบียบก็อบรมฉันว่า ด้วยการพูดจาสุภาพไพเราะสมเป็นกุลสตรี ใครจะเชื่อว่าป้าครูแก่นั่งนับด้วยซ้ำว่าฉันสบถไปกี่ครั้ง และพูดอะไรที่หน”

เห็นคนเล่าทำหน้าละเหี่ยใจ เนตรสิตางค์จึงอดหัวเราะไม่ได้ เธอได้ยินเสียงดังคึกคักแว่วมาจากกุमारทองในชุดฮิปปอสต์จ๊อบซึ่งขอตามมาด้วย และนั่งหน้าเป็นอยู่ข้างคนขับ

“ขออะไรยะเจ้าโกลเดน” สุคนธรรสแว้ดไล่กุมารน้อย

“หนูชื่อโกลเดนเบบี โกลเดนสั้นๆ ฟังดูเหมือนเพื่อนไ้ด้ก็ข้างบ้านเลย หนูไม่ชอบ” เด็กชายหันมาได้

“ชอบหรือไม่ชอบก็เรื่องของนาย ฉันจะเรียก ใครจะทำไม” แม่หมอสาวเซ็ดหน้าไล่ รูปปากยิ้มยั้งฟันบนหน้ากากอนามัยทำให้ใบหน้าของเจ้าหล่อนดูละเอียดพิกล

“ม่ายอว หนูชื่อโกลเดนเบบี โกลเดนเบบี โกลเดนเฉยๆ หนูไม่ชอบไ้ด้ยินแล้วว้ยรุ่นเซ้ง” กุมารน้อยเริ่มอแงเพราะชอบชื่อใหม่สุดแสนอินเตอร์ที่ดิฉันตั้งให้

“ร้องให้ตายฉันก็ไม่สนยะ คราวก่อนที่แกล้งป้าอจนครวัฟง ฉันยังไม่ได้ลงโทษเลยนะยะ” แม่หมอแลบลิ้นไล่ หากคนที่สนใจอย่างยิ่งกลับเป็นคนขบถ ซึ่งเริ่มหันชี้ตีมือสั่นจนบังคับรถเป๋ไปตั้งแต่เห็นและได้ยินเสียงกุมารทองเต็มสองตาสองหู

“อย่าทะเลาะกันเลยนะ” น้องเล็กของกลุ่มพยายามประนีประนอม แล้วรีบวกเข้าเรื่องก่อนหน้า “คุณป้าสุดใจท่านอาจจะเข้มงวดไปหน่อย แต่ก็เพราะท่านเป็นครูภาษาไทยนี่จ๊ะ แถมยังเป็นครูดีเด่นของคุรุสภาและของสถาบันอื่นอีกตั้งมากมาย รสไม่เห็นโล่รางวัลที่เรียงเป็นตับในตู้เธอไง”

“ก็เพราะเป็นครูสอนภาษาไทยนี่แหละ ถึงได้แก่คำผิตตอนที่ฉันเอาโบรชัวร์ใหม่เอี่ยมของบริษัทไปให้ดูจนลืมหืมตาว่าจะพูดอะไร ต่อไปนี้ฉันจะจำจนวันตาย

ว่าไอ้โบรชัวร์ เอ๊ย! แผ่นพับเนี่ย เอาไว้ ‘โคต-สะ-นา’ ไม่ใช่ ‘โค-สะ-นา’ เหมือนที่หลายคนมักพูดผิด” สาวโบฮีเมียนลากเสียงยาวตรงคำอ่านทั้งสองเป็นการเน้นย้ำ หลังจากถูกเทศนายาวเหยียดประหนึ่งอยู่ในชั่วโมงภาษาไทยก็ไม่ปาน แถมยังได้หนังสือ ‘อ่านอย่างไร และ เขียนอย่างไร’ ฉบับราชบัณฑิตยสถานมาคนละเล่มอีกด้วย

“ฉันยังกลัวอยู่เลยว่าเราอาจต้องพิมพ์โบร...เอ๊ย! แผ่นพับใหม่ เพราะครูระเบียบบอกว่าเราจะเอาไปตรวจการใช้ภาษาไทยของเราว่าถูกต้องเหมาะสมหรือไม่อะไรขนาดนั้นวะแก” แม่หมอจอมลุยยังขឹងใจ

“ฉันไม่อยากจะเชื่อเลยว่าครูตูดสุดใจคนนี้จะป้าแท้ๆ ของคุณหมอวรวรรค คนหนึ่งก็เจ้าระเบียบเป๊ะ อีกคนก็เซอร์แบบหลุดโลก ไม่น่าอยู่ด้วยกันกันได้เลยนะ” ญาณินยิ้มอย่างขบขัน

“ฉันอยากเห็นตอนสองคนนี้อยู่ด้วยกันจริงๆ ถ้าเจ๊จ๋าถูกเอ็ดเรื่องไว้เล็บยาว และฉันถูกว่าเรื่องไม่เอาชายเลื้อยเซ็ดไว้ในกางเกง ตาหมอนั้นไม่โดนยิ่งกว่าเราละ หรือเขาจะแอบทำผมเรียบแปล้ถูกระเบียบก่อนเข้าบ้านวะ” สุนทรสบอกเสียงกลั้วหัวเราะ

เนตรลิตางค์อดขำไม่ได้เมื่อจินตนาการตามเพื่อน คนหน้าโหดที่เอาแต่ทำตาคูจะกลัวป้าครูสุดเขี้ยบหรือเปล่าไม่รู้ แต่ที่แน่ๆ ใครจะเชื่อว่าสุดท้ายเขาจะกลายเป็นพระเอกขี่ม้าขาวช่วยให้เธอได้ทำตามความฝัน

“พูดถึงคุณหมอแล้ว เขาเป็นคนดีกว่าที่เราคิดตั้งเยอะแยะ ทีแรกไอ้เราก็อ้างใจผิดนึกว่าเป็นฆาตกรโรคจิต ที่แท้ผีตายโหงรอบตัวก็มาจากการที่เขาผ่าศพทุกวันนี่เอง” พี่ใหญ่เอ่ยพลางยกมือขึ้นกอดดอกเปลี่ยนหานั่ง

“อ้าวเวร! ฉันลืมนี่ไปเลย” แม่หมอสาวตบหน้าผากเหมือนเพิ่งนึกอะไรออก ก่อนก้มหน้าก้มตาคู้ย่ำมสืลสต่ออย่างเอาเป็นเอาตาย

“หาอะไรหะอจ๊ะ” น้องน้อยผินมองเพื่อนด้วยความสงสัย

“เห้ยญหลวงปู่อินนะสิ ว่าจะเอาให้หมอหน้อย จะได้ไม่มีผีตามมาอีก เอาไงดีว้า...” จอมขมขั้วเวทประจำกลุ่มแทบจะย่นศีรษะเข้าไปในย่ามอยู่รอมร่อ สุดท้ายเธอก็หยิบผ้ายันต์ลายเฮลโลลิติตีสีหวานแหววออกมาผืนหนึ่ง แล้วยื่นให้เนตรลิตางค์ “เอานี้ไปใช้แก้ขัดก่อนแล้วกัน ให้หมอนกหัวขวานพกติดตัว

อย่างน้อยก็พอช่วยกันผีได้บ้าง ไว้เจอกันอีกทีฉันจะฝากพระมาให้”

“ผ้ายันต์คิดดี...คุณหมอมะยอมใช้หรือจ๊ะ” คนรับเปรยด้วยความเกรง  
แค่คุณธรรมดา เธอก็กลัวจะแยแล้ว อย่าว่าแต่เอาผ้ายันต์ลายคิกขุแบบนี้ให้เลย

“แกก็ทำให้เขายอมสิ หาทางใส่ไว้ในกระป๋องกระป๋องอะไรก็ได้ ไม่งั้นแก  
ต้องทนเห็นผีไปพร้อมกับเขาไปตลอดชาติเลยนะ” พี่แม่หมอล้วนเนตรลิขิต  
ก็คอยน ไม่รู้ว่าระหว่างผีกับคุณหมอขาร็อก เธอกลัวใครมากกว่ากัน สุดท้ายจึง  
ตอบไปอย่างไม่มีใจสักเท่าไร

“ฉันจะลองดูจ๊ะ”

“ของที่เบิกมาจากบริษัทก็น่าจะช่วยให้เนยายน้องหนู พวกสายสัญญาณ  
ข่าวสารเสก นามนต์ แล้วก็สเปรย์ไล่ผีที่ทั้งไว้ในห้องนอนเธอนะ มีตั้งเยอะเยอะ  
แต่อย่าเอาไปกันผีของคุณหมอหมดละ เดี่ยวจะไม่มีใช้สำหรับเคสคุณใบหมอน  
อันนั้นสำคัญกว่า แถมยังเก็บเงินจากคุณป้าได้ด้วยเพราะเป็นส่วนหนึ่งของ  
งาน” พี่ใหญ่สุดกำชับ

เนตรลิขิตพยักหน้ารับ เธอมองออกไปนอกประตูซึ่งลึกลงเข้าไปในลาน  
จอดของศาลาสนามราชมังคลาภิเษก หญิงสาวตัวลั่นเล็กน้อยเมื่อเห็นวิญญาณ  
อดีตนางโชว์ออกมารับราวกับรู้ว่าเธอจะมา ข้างกายของมนต์ลดาไม้เจ้าที่หนุ่มวัย  
กลางคนท่าทางตั้งตึงยืนประจบ

หญิงสาวร่างบางราวตุ๊กตากระเบื้องตัวเล็กยกมือทำความเคารพเจ้าที่  
ส่วนเพื่อนๆ ก็ช่วยกันลำเลียงของมาทำพิธี ปาณทัชซึ่งได้รับโทรศัพท์นัดหมายเดิน  
ออกมาต้อนรับแล้วพาทั้งหมดไปที่ศาลพระภูมิเพื่อทำพิธีเบิกฟ้าและไหว้เจ้าที่  
อย่างเป็นทางการตามฤกษ์มงคลซึ่งหลวงลุงของสุคนธ์ลีให้มา การทำงานจะได้  
สะดวกราบรื่น รวมทั้งขออนุญาตเจ้าที่ให้กุมารทองเข้ามาช่วยเหลือหญิงสาว  
ได้ทุกเมื่อยามเธอต้องการ ส่วนปฏิบัติการหาตัวคนร้ายของเนตรลิขิตนั้นจะ  
เริ่มในวันรุ่งขึ้น เนื่องจากต้องส่งเพื่อนทั้งสองกลับกรุงเทพฯ ก่อนฟ้ามืด

ระหว่างการทำพิธี มนต์ลดาพยายามเข้ามาพูดคุยกับสาวตาดูดีที่วิญญาณ  
สาวชื่นชอบ หากคนตาพิพซึ่งไม่เคยทำให้ชินกับผีได้สักที ได้แต่ซ่อนหน้า  
ไม่กล้ามอง

หลังทำพิธีใหญ่เสร็จ ปาณทัชพาทั้งหมดมาเข้าในห้องทำงานของเขาซึ่งมี

ความเป็นส่วนตัวมากพอที่จะคุยคุ้ยเรื่อง เนื่องจากสามสาวมีข้อข้องใจซึ่งต้องถามทั้งผีและคน

“ฉันทำพิธีเบิกฟ้าตามฤกษ์ของหลวงลุงแล้ว พรุ่งนี้แก็เริ่มงานสะดวงโยธินแน่ ไม่ต้องห่วง” แม่หมอสาวหมายถึงหลวงลุงสุวิทย์ซึ่งเป็นลูกศิษย์ของหลวงปู่อิน ท่านมารับหน้าที่เจ้าอาวาสวัดพุทธาวนารามต่อและมีวิชาอาคมกับโหราศาสตร์แก่กล้า

“ผมเองก็บอกลูกน้องไว้แล้วว่าคุณเนตรเป็นนักศึกษาฝึกงานซึ่งจะมาอยู่กับเราระยะหนึ่งเหมือนกับพวกคุณขอไว้ รับรองว่าไม่มีใครกระแคะกระคายแน่ครับว่าคุณเนตรมาสืบคดีฆาตกรรม” เจ้าของสถานที่รับรอง

“ขอบคุณค่ะ” สาวซึ่กั้วซึ่งเอาแต่ก้มหน้าไม่กล้ามองผีเอ๋ยแผ่วเบา ความทรงจำที่มันตลิดตาพยายามมาdingที่ร่างตนคราวก่อนยังหลอกหลอน

“อย่ากลัวไปเลยเนตร ฉันคุยกับคุณโบหม่อนแล้วละ ขอร้องว่าอย่าทำให้เธอกลัว เพราะเธอจะมาช่วย คุณโบหม่อนรับปากฉันแล้ว เธอเองก็ควรทำให้สบายนะ” ญาติินที่เข้ามาจนทำสมาธิอยู่นานบอก เจ้าของร่างเล็กบางจึงเงยหน้าขึ้นอย่างกลัวๆ กล้าๆ และพบว่ามันตลิดตาพยักหน้ารับรอง โบหน้าแม่จะเศร้าหมองหากนัยน์ตาของผีสาวดูสุดไส่

“ท่านเจ้าที่ที่รับปากว่าจะช่วยดูแลอีกแรง ไม่ต้องห่วงหรอกจ้ะ พรุ่งนี้เธอเริ่มงานได้สะดวกราบรื่นแน่” สาวโบฮีเมียนเสริมต่อ

“ถามท่านรีเปเล่าว่าเห็นเหตุการณ์ตอนที่คุณโบหม่อนเสียชีวิตมั๊ย” สุคนธรสกระซิบถามให้ได้ยินแค่สามคนเพราะเกรงว่ามันตลิดตาจะของขึ้นอีกเมื่อถูกเตือนความจำว่าได้ตายไปแล้ว

“ถามแล้ว แต่ท่านเล่าว่าวันนั้นไปอบรมเรื่องการลดภาวะสววรรค์ร้อนและซ่อมภัยพิบัติสววรรค์ไหว...เอ่อ...คงคล้ายๆ โลกร้อนกับแผ่นดินไหวนะฉันว่า แล้วต่อด้วยสังสรรค์ชมรมเจ้าที่พญาเหนือประจำเดือน เลยไม่ได้อยู่ตอนเกิดเหตุนะสิ”

“คุณโบหม่อนล่ะจ๊ะ เธอรู้รีเปเล่าว่าใครเอาคอนเท็กต์เลนส์คู่นั้นให้เธอใส่” เนตรลิตางค์ถามคำถามที่สงสัยมานาน พร้อมเปิดสมุดโน้ตทำมือปกพีเคนของบาร์บี้เตรียมจด

“ฉันจะลองถามดู” พี่ใหญ่สุดหลับตาทำสมาธิ ไม่นานนักคนตาพิพ์จึงเห็นมนต์ลดาละสายตาจากตนไปหาญาณิน หญิงสาวจึงรู้ว่าเพื่อนของเธอติดต่อยุญญาณได้สำเร็จ

ครู่หนึ่ง คนมีญาณจึงเปิดเปลือกตาและรายงานด้วยสีหน้าเคร่ง

“คุณไบหม่อนเองก็ไม่วู้ เพราะตอนเริ่มเปลี่ยนชุด คอนแท็กต์เลนส์กล่องนั้นก็วางอยู่บนโต๊ะเครื่องแป้งประจำตัวแล้ว น่าจะเป็นเวลาประมาณทุ่มครึ่งไปแล้วเห็นจะได้ ตอนที่ใส่เธอรู้สึกแสบๆ แต่ไม่คิดอะไรเนื่องจากถึงเวลาขึ้นเวทีพอดี รู้อีกทีเธอก็เจ็บตาจนลืมไม่ขึ้น หายใจไม่ออก แ่นหน้าอก จนกระทั่งเป็นอย่างที่พวกเรารู้ นั่นแหละ”

“ตามปกติใครเป็นคนเตรียมอุปกรณ์พวกนี้ให้คะคุณป้านท์” สุคนธรสหันไปถามผู้ซึ่งน่าจะรู้ดีที่สุด

“ฝ่ายคอสตูมครับ ไบหม่อนแสดงสองชุดก่อนหน้านี้ซึ่งไม่มีคอนแท็กต์เลนส์สี เมื่อถึงชุดอะโพรโตเตเธอจึงต้องรีบแต่งตัวออกไป”

“คุณไบหม่อนเคยใส่คอนแท็กต์เลนส์คู่นี้มาก่อนรีเปล่าคะ” เนตรลิตางค์ขมวดคิ้วถามพี่สาว ญาณินรีบหลับตาอย่างรู้งาน ลักพักหนึ่งจึงรายงาน

“เธอบอกว่าเคยลองใส่มาก่อนแล้วสองสามครั้ง ตอนบ่ายก็ยังลองพร้อมกับชุดแสดงอื่นอยู่เลย เธอทำความสะอาดมันกับมือด้วยซ้หลังถอด แล้วก็วางไว้บนโต๊ะแต่งตัวเหมือนกับอุปกรณ์อื่นเพื่อจะได้หยิบมาใช้ได้ทันทีถึงเวลา”

“เอ...ระหว่างนั้นจะมีใครหยิบมันไปรีเปล่าคะ” เจ้าของเคสเปรยอย่างใช้ความคิด เธอเห็นพี่สาวนี้วุ่นหน้าด้วยความลึบสนแถมคับแค้นใจ ขณะที่สาวหัวเริ่มอดจุมูก

“เป็นไปได้อย่างไร ช่วงเวลาที่คอนแท็กต์เลนส์ถูกทิ้งไว้โดยไม่มีใครดูนั้นนานมาก ตั้งแต่สี่โมงเย็นถึงทุ่มครึ่ง ระหว่างนั้นอาจมีใครเข้าไปทำอะไรกับมันก็ได้ ในห้องนั้นนอกจากพวกคอสตูมแล้ว ยังมีนักแสดงและทีมงานอื่นๆ ซึ่งเข้าออกนอกในได้โดยสะดวก” ปาณห์ตอบ

“ไม่มีใครน่าสงสัยเป็นพิเศษหรอกคะ” ญาณินกอดอกด้วยความเคร่งขรึม ชายหนุ่มนิ่งคิดเล็กน้อย แววดาไหววบเพียงชั่วแวบของเขาบ่งบอกว่ามี ทว่าเจ้าตัวกลับส่ายหน้าปฏิเสธ เนตรลิตางค์ขมวดคิ้ว ไม่ได้ซักต่อ หากเขียนเครื่องหมาย

คำถามตัวโตลงในสมุดแทน

“คนนอกเข้าไปในห้องแต่งตัวได้รีเปล่าคะ” สุคนธรสหรีตามองชายหนุ่มอย่างครุ่นคิดไม่แพ้กัน

“มีโอกาสน้อยมากครับ เราถือความเป็นส่วนตัวของนักแสดงเป็นสำคัญ ถ้าจะมีก็ต้องเป็นคนที่คุ้นเคยกับทีมงานมากพอสมควร เพราะเราจะรู้ทันทีเมื่อมีคนแปลกหน้าเข้าไป”

“ถ้าอย่างนั้นผู้ต้องสงสัยก็น่าจะเป็นคนในเป็นหลัก และอาจมีคนนอกบ้าง ซึ่งต้องเป็นคนที่คุ้นเคยกับทีมงาน” เนตรสิตางค์กล่าวทวนพร้อมกับจดลงในสมุด

“ฉันจะลองถามคุณใบหม่อนดูว่าเธอเคยมีปัญหากับใครบ้างรีเปล่า” สาวโบฮีเลียนเอ่ย ทว่าไกลเดนเบบี่ซึ่งออกไปเที่ยวรอบโรงละครโพล์เข้ามาในห้องตามด้วยเสียงเคาะประตูดังชัดขึ้น ก่อนร่างเฝ้ายวนของสาวประเภทสองคนหนึ่งจะเข้ามายืนจิกเท้าโพล์ท่าอย่างมีจริต

“อู๊ย! น้องออนซ์เข้ามาขัดจังหวะรีเปล่าคะ ไม่ทราบว่ามีแขกอยู่ ต้องขอโทษด้วยนะคะ”

คนกล่าวไม่ได้มีที่ท่าเสียใจเหมือนคำพูดและน้ำเสียงสกนิต ตรงกันข้ามเธอนวดเข้ามาราวกับเป็นเจ้าของห้องเสียเอง และจิกตาข้างซึ่งปาดันท์ไม่เห็นใส่สาวแปลกหน้าทั้งสาม

ตอนนั้นเองที่วิญญาณสาวปาดันท์เข้าไปหาผู้มาใหม่อย่างฉุนเฉียว อ้าปากกรีดร้องด้วยท่าทางเกรี้ยวกราดจนสาวตาทิพย์ตกใจอ้าปากค้าง ส่วนสุคนธรสซึ่งถอดหน้ากากอนามัยไปนานแล้วก็รีบอุดจมูก ก่อนรีบคว้าหน้ากากมาสวมใหม่

“ผมกำลังมีแขก คุณออกไปก่อนเถอะ” ผู้บริหารหนุ่มกล่าวด้วยความไม่พอใจจนนางโชว์ที่เนตรสิตางค์เริ่มคุ้นว่าเคยเห็นมาก่อน กะบึ่งกะบอนออกไปอย่างเร่งด่วน โดยมีมนต์ลดาปาดันท์ตามไปด้วยความโกรธเกรี้ยว ชายหนุ่มหันมากล่าวขอโทษและกลบเกลื่อนด้วยการพาทุกคนชมโรงละคร พร้อมกับแนะนำทีมงานด้วยตนเอง แล้วปล่อยให้สาวๆ ได้ทำความคุ้นเคยกับสถานที่ตามลำพัง

“ฉันว่าอีตาคุณปาดันท์เองก็แปลกๆ นะแก มิน่าคุณใบหม่อนถึงได้หึงจนเหม็นตลบไปแบบนี้” สุคนธรสวิจารณ์หลังจากได้ฟังสาวตาทิพย์เล่าเหตุการณ์

“ผู้หญิงคนนั้นก็แปลกเหมือนกัน ทำทางคุณไบหม่อนจะเกลียดยายนี้ เอาการเลยละ เห็นที่วันนี้จะรอกถามคุณไบหม่อนไม่ได้แล้ว เธอดูอารมณ์เสีย เกินกว่าจะคุย” ญาณินเสริม

“นี่อาจจะเป็นหนึ่งในคำตอบที่เธอสงสัยก็ได้นะจะว่าคุณไบหม่อนเคย มีปัญหากับใครบ้าง” เนตรลิตางค์เอียงคอมองเพื่อนอย่างครุ่นคิด โดยมีเกิลเดน เบบีพียักหน้าหงิกๆ เป็นลูกคู่

“เธอต้องสืบให้ได้ว่ายายนี้เป็นใคร ความรักใคร่หึงหวงอาจนำไปสู่การ ฆาตกรรมก็ได้นะ” พี่ใหญ่ทำหน้าที่เครื่องพอกัน

“จะ ฉันจะสังเกตผู้หญิงคนนี้กับคุณป้าทและสืบหาตัวฆาตกรให้ได้ ให้สมศักดิ์ศรีลูกตำรวจกับน้องตำรวจ ไม่ต้องห่วงนะจ๊ะ” น้องเล็กสุดรับคำ

“เยี่ยมมากยายน้องหนู ว่าแต่แกแน่ใจหรือว่าจะปิดคุณพ่อกับพี่ณัฐเรื่อง ที่แกกำลังจะสืบคดีฆาตกรรมไปได้ตลอด ทั้งสองคนหูตาเป็นสับประตจะตาย ดีไม่ได้อาจล้งลูกน้องมาสะกดรอยตามแกอยู่ก็ได้” สุคนธรสถามอย่างไม่สบายใจ นึก

“ไม่หอรอกนา พ่อกับพี่ฉันไม่เอากำลังตำรวจมาใช้ในเรื่องส่วนตัวแบบนี้ หอรอก อย่างดีก็อาจให้เพื่อนหรือลูกน้องที่รู้จักมาเยี่ยมฉันเป็นครั้งคราวเท่านั้นแหละ” ไซในหินของครอบครัวตอบแบบคนมองโลกในแง่ดี แม้ในใจจะกังวล กลัวความลับแตกอยู่เช่นกัน เพราะตั้งแต่เกิดมา เธอไม่เคยโกหกครอบครัวเลยสักครั้ง

“เท่าที่เธอเล่า พี่ณัฐหวงเธอจะตาย คงไม่อยากให้เพื่อนตำรวจท้องที่ชี้หีล อะไรนั้นมายุ่งกับเธอหอรอก ฉันว่าคนที่ เป็นสายสืบตัวอื้อให้เขาน่าจะเป็นป้าครูหรือ ไม่ก็คุณหมอซะมากกว่า ระวังพวกเขาไว้ให้ดีก็แล้วกัน” ญาณินเตือนอย่างห่วงใย

“จะ ฉันจะระวังไม่ให้ใครจับได้ จะปิดปากสนิทไม่พูดเรื่องคดีความหรือ คนร้ายเลยแม้แต่คนเดียว” เนตรลิตางค์ทำมือคล้ายกำลังรูดซิปปาก ตั้งใจมั่น... แม้ว่าจะมีภูเขาลูกมหึมาหรือขากหนามแหลมคมขวางทางอยู่ก็ตาม

คนฮึกเหิมเมื่อครู่เริ่มห่อเหี่ยวทีละน้อยยามเดินทางกลับ เพราะทันทีที่ถึงบ้านของสุดใจหญิงสาวก็ต้องลาเพื่อนรักทั้งสองซึ่งจะเข้ากรุงเทพฯ ก่อนค่า

ใบหน้าหวานเล็กน้อยจนผิวนัยมแทบไม่ออกอีกต่อไป

“อย่าทำหน้าแบบนั้นสิแก พวกฉันแค่กลับกรุงเทพฯ ไม่ได้ไปรบที่ไหนซะหน่อย” สุคนธรสเอ็ดเสียงเข้ม หากมือซึ่งตะบาร่างน้อยแสดงออกได้ดีว่าเจ้าตัวเองก็เป็นห่วง

“ฉันไม่เคยต้องอยู่คนเดียวนี่จ๊ะ” เนตรสิตางค์พูดอย่างใจหาย

“คนเดียวที่ไหนเล่า โกลเดนก็จะอยู่กับเธอ ถึงเขาจะไป ใดๆ เพื่อช่วยดูแลยายแก้มด้วย เธอก็เรียกเขาได้ แค่จัดรูปแล้วอธิษฐานเท่านั้นเอง ง่ายจะตาย” พี่ใหญ่บีบมือเล็กๆ ให้กำลังใจ

“หนูซื้อโกลเดนเบบี้” กุมารทองแย่ง ในมือมีเกมดีเอส<sup>๔</sup> ที่ติดรหัสให้ซึ่งเจ้าตัวโปรดปรานถึงขนาดพกพาไปแทบทุกที่

“ซื้ออะไรก็ช่างเหอะน่า คอยดูแลเนตรให้ดีๆ แล้วกัน เข้าใจมั๊ย” จอมขมังเวทสาวสั่งเสียงเข้มงวด

“ไม่ต้องห่วง หนูจะดูแลพี่เนตรเอง” เด็กชายพยักหน้าชนแข็งรับรอง

“ดีมาก แกไม่ต้องกลัวแล้วเนตร บ้านนี้ก็เหมือนกัน มีครูดูแลอยู่ทั้งคนทำทางป่าครูจะชอบเกมมากกว่าพวกเรานะ เพราะแกแต่งตัวถูกระเบียบที่สุดในกลุ่ม ฉันเองก็อยากค้างกับแกสักคืนสองคืนแหละนะ แต่อิตาคุณไต้หวันี่สิ ไทโร. ตามยิกๆ ฉันไม่ได้บอกเขาหรือคะว่ามาพักฯ ไม่งั้นต้องบึ่งรถตามมาแหง”

พูดไม่ทันขาดคำ เสียงเพลง I Miss Somebody Love ของบี เดอะสตาร์ก็ดังขึ้น สาวหัวรีบทำนิ้วจุกปากให้เงียบแล้วกดปุ่มรับ

“ฮัลโล ไทโร. มาทำไมคุณ...ฉันอยู่ไหนอะอะ...อยู่...อยู่แถวทำพระจันทร์กำลังดูพระเครื่อง ทำไม้ธัญญาธมนี่ขนาดๆ นะเธอ ฉันสองพระอยู่เลยเอาหูหนีบโทรศัพท์ไ้ อ๊วย! ต้องไปดูพระต่อแล้วละ หลวงปู่ทวดเหยียบน้ำทะเลจืดรุ่นแรกเลยนะ เสร็จแล้วจะโทร. กลับไป...หา...ว่าจะไรนะ...อีกชั่วโมงนี่ถึงบ้านแล้ว แค่นี้ละ”

“คุณไต่รสงสัยอะไรไปละจ๊ะ” เนตรสิตางค์ถามเพื่อนด้วยความเป็นห่วง

“ไม่มั้ง ฉันหวังว่านะ” สาวหัวบอกอย่างลั้งเล ก่อนยกไหล่ “สงสัยก็ช่าง

<sup>๔</sup> เกมดีเอส (Nintendo DS) เป็นเครื่องเล่นเกมขนาดพกพา ผลิตโดยบริษัทนินเทนโด

เหอะ เขาไม่ใช่พ่อฉันนี่ จะหวงอะไรกันหนา”

“ผู้ชายที่เคยเจ้าชู้ก็อย่างนี้แหละ พอมีแฟนเลยหวงยิ่งกว่าอะไรดี โชคดีจริงจังที่คุณติดหนี้ของฉันไม่เป็นเอามาถึงขนาดนี้ ไม่งั้นฉันต้องแย่งแน่” ญาณินส่ายหน้า

“พวกเธอโชคดีจังนะจะมีแฟนดีๆ กันทั้งนั้น ฉันสิ...ทำทางคงต้องอยู่เป็นโสดกับป้าออกไปตลอดชีวิตละมัง เทพบุตรในฝันแบบพี่เคนคงไม่มีในโลกแน่ๆ ฟ่าถึงไม่ส่งผู้ชายดีๆ มาให้ฉันสักที” สาวไร้รักถอนหายใจด้วยความหม่นเศร้า

“เทพบุตรในฝันแบบพี่เคนมีรีเปล่า ฉันไม่รู้ แต่ที่แน่ๆ ผู้ชายดีๆ อาจมีอยู่แถวนี้คนหนึ่ง” แม่หอมสาวยักคิ้วให้

“ใครเธอจ๊ะ” เนตรสีตางค์มุ่นหัวคิ้วด้วยความงุนงง เธอมองตามสายตาเพื่อนรักไปยังเบื้องหน้ารถ เห็นกุมารทองไฟไปเกาะกระจกลอยๆ ขึ้นต้น

นัยน์ตากลมใสพุ่งออกไปนอกหน้าต่าง มอเตอร์ไซด์ซอปปเปอร์ลายไฟคันคันตากอดนั่งอยู่ริมรั้วบ้านซึ่งมีต้นอัญชันเลื้อยจนเต็มแน่น ผู้ชายร่างสูงยืนกอดดอกพิงเบาะหนังสือตำราไว้บรอกอยใครสักคน

ทันทีที่รถตู้จอดลงตรงหน้าเขาและหนึ่งในเพื่อนรักเปิดประตู ดวงเนตรคมกริบของคนหน้าเข้มที่จ้องตรงมาก็ทำให้หญิงสาวรู้ว่าเขากำลังรอใคร

# ๕

ดวงตาหลังกรอบแว่นดำของหญิงสาวถูกเนตรคมเข้มตรึงไว้ ราวกับมันมีพลังมหาศาสตร์สามารถเจาะผ่านกระจกแว่นกันแดดจนเธอไม่อาจถอนสายตาออกจากเขาได้ ร่างบอบบางก้าวลงจากรถตามหลังสุคนธรสที่กระโดดผลุงลงไป แนะนำตัวเสียงแจ้ว ความประหม่าทำให้เนตรสีตางค์สะดุดตาตัวเอง หากมีอุปถัมภ์ของชายหนุ่มรีบมารั้งร่างเล็กบางไว้ได้อีกครั้ง

“คราวหลังคุณต้องเดินให้ระวังแล้วละ” เจ้าของเสียงหัวเราะ ปล่ายมือออกเมื่อหญิงสาวตั้งหลักได้ เธอขมุกขมัวบิปากขอบคุณด้วยความอับอายที่ชายหน้าเป็นหนที่สาม

คนตาพิย่นหัวคิ้วเมื่อนึกเรื่องสำคัญออก เธอกวาดสายตาไปรอบๆ อย่างหวาดระแวง แม้เตรียมใจไว้แล้ว แต่ก็ยังสะดุ้งตันที่เห็นวิญญาณแปลกหน้าถึงหกดวงวนเวียนอยู่เบื้องหลังแพทย์นิติเวชหนุ่ม หนึ่งในนั้นตาเหลือกลิ้นจุกปาก ส่วนที่เหลือถูกแทงเสียพรุนจนเลือดหยดติ๋งๆ อีกสองดวงเป็นเด็กซึ่งถูกปาดคอจนหัวเกือบขาดร้องแร้งชวนสยองไม่แพ้กัน หญิงสาวรีบก้มหน้าต่ำไม่ปรารถนาจะรับรู้ถึงการปรากฏกายของภูตพรายตนใดทั้งสิ้น

สุคนธรสซึ่งยืนติดกันท่ามกฟุดฟิด เธอคว่ำสปรายในยามขึ้นมัจฉิตังฟู

จนชายหนุ่มผงะอย่างตกใจ พร้อมกับที่วิญญาณทั้งหลายพากันอุจจกแล้วแตกฮือไปไกลโพ้น

“ฉันลองสเปรย์นะคะ คราวนี้ไม่ฉุนเหมือนพริกไทยดำ เพราะเป็นกลิ่นน้ำพริกหนุ่ม ดมแล้วอร่อยมั๊ยคะ” สาวโย่งหัวเราะกลบเกลื่อน

“ผมตัวเหม็นเหรอกครับ วันนี้เพิ่งเข้าเวรชั้นสูตรเหยื่อมายกครัวมา ยังไม่มีเวลากลับบ้านไปอาบน้ำเลย เพราะรีบวิ่งรถมาจากกรุงเทพฯ นี่แหละ” วรวรรธทำหน้าเกือ ก้มลงดมตัวเองอย่างงงเง้น ขณะที่คนฟังทั้งหลายทำหน้าพะอืดพะอม

“อ๊ย! ไม่ใช่เหรอกคะ คุณหมอไม่เหม็นเลย” แม่หมอปฏิเสธพลันอย่างใจกล้า แล้วฉีกยิ้ม พร้อมชูกระป๋องสเปรย์ขึ้นมาด้วยท่าทางเก๋ไกรวกับนางแบบโฆษณา “ฉันแค่ทดลองผลิตภัณฑ์ใหม่ล่าสุดของบริษัท สเปรย์ไล่ผีกลิ่นน้ำพริกหนุ่ม ใช้แล้วผีกลัวแต่คนอร่อย คุณหมอทำงานแบบนี้น่าจะมีติดกระเป๋ไว้สักกระป๋องนะคะ ไม่งั้นจะมีวิญญาณติดตามไปทุกที่ ไม่ดีกับตัวเองคะ”

“มันใช้ได้จริงเหรอกครับ” เขารับมาถือไว้แบบงงๆ อันที่จริงจะเรียกว่ารับคงไม่ได้เพราะเจ้าของผลิตภัณฑ์ยึดเยียดใสมืออย่างใจป้ำ

“ใช้ได้สิคะ จริงๆ แล้วเราวางขายที่สวนลุม ไนท์บาซาร์ แต่วันนี้เราสมนาคุณให้ฟรีเพื่อตอบแทนที่คุณหมอช่วยพูดกับพี่ณัฐจนนายเนตรมาทำงานที่นี่ได้คะ อ้อ! ฉันลืมแนะนำตัวเองไป ฉันชื่ออรสะคะ แล้วนี่ณิน”

“สวัสดีครับ” วรวรรธรับไหว้หญิงสาวทั้งสองอย่างทึ่งๆ ระคนขบขัน

“ขอบคุณมากนะคะที่คุณหมอยอมช่วย” พี่ใหญ่กล่าวเสียงเป็นการเป็นงาน

“ไม่เป็นไรเหรอกครับ ถือว่าช่วยกัน” ชายหนุ่มยิ้มตอบอย่างขัดเขินจนเนตรลิตางค์ซึ่งลอบมองอยู่กะพริบตาปริบๆ ด้วยความไม่เชื่อ เพราะนี่เป็นครั้งแรกที่ว่าได้ที่เห็นคนหน้าโหดยิ้ม ครั้นเขาทำท่าจะคืนของสมนาคุณชิ้นนั้นแก่สุคนธรสสาวหัวจิ้งโปกมือหำม

“รับไปเถอะคะคุณหมอ นี่เป็นสเปรย์กันผีที่ดีที่สุดของเรา ผสมน้ำมันต์จากวัดพุทธาวนาราม จังหวัดอยุธยา และลงคาถาอาคมโดยผู้เชี่ยวชาญทางด้านไสยขาว ถ้าคุณหมอไม่รับ ฉันและผู้เชี่ยวชาญคนนั้นจะเสียใจมาก” ‘ผู้เชี่ยวชาญ’ ซึ่งไม่ประสงค์ออกนามทำหน้าที่สลด

“ขอบคุณมากครับ” ชายหนุ่มยิ้ม จ้องกระป๋องในมืออย่างไม่เชื่อถือสักเท่าไร

“ฉันฝากเพื่อนด้วยนะคะ เนตรไม่เคยไปไหนไกลบ้านหรือไกลพวกเรา มาก่อน เธอเป็นเหมือนน้องคนเล็กของทุกคนในกลุ่ม และไหนๆ เนตรก็เป็นน้องสาวแท้ๆ ของพี่ณัฐเพื่อนคุณหมอ ฉันขอให้คุณหมอเมตตาเธอเหมือนน้องสาวเช่นกันนะคะ” สุคนธรสเน้นย้ำคำว่า ‘น้องสาว’ คล้ายจะประกาศว่าห้ามคิดเป็นอื่น

“ครับ ผมจะดูแลเธออย่างดี พวกคุณอย่าห่วงเลย” เขาปรายตามาทางคนในความดูแลหมาดๆ ด้วยแววตาที่ทำให้คนถูกมองร้อนๆ หนาวๆ ซอบกล

สองสาวสั่งเสียและร่ำลือน้องน้อยอีกครู่ใหญ่ราวกับพ่อแม่ที่กำลังส่งลูกสาวคนเล็กเข้าโรงเรียนประจำที่ไม่ปาน เนตรลืตางค์รู้สึกใจหายยิ่งกว่าเคย เธอทอดเพื่อนทั้งสองแน่นอย่างอาวรณ์ เพราะเป็นครั้งแรกที่ต้องเผชิญโลกเพียงลำพังโดยปราศจากครอบครัวหรือเพื่อนสนิท วงหน้าจิ้มลิ้มจึงหม่นลงอีกกว่าเท่าตัว

“ห้ามร้องไห้ะยายน้องหนู อีกไม่กี่วันเราก็เจอกันแล้ว วันศุกร์เธอต้องเข้ากรุงเทพฯ ไม่ใช่เธอ” พี่ใหญ่ดักคอ

“ฉันไม่ได้ร้องไห้สักหน่อย” คนที่น้ำตาเริ่มคลอแฉะไม่เต็มเสียงนัก เธอบีบมือสาวโบฮีเมียนแน่นอย่างยึดเป็นที่พึ่ง เริ่มรู้สึกวุ่นวายกับชีวิตที่ทั้งบ้าน ทั้งครอบครัว และเพื่อนเพื่มาอยู่ในสถานที่ซึ่งไม่คุ้นเคยกับคนแปลกหน้า ถึงจะไม่กี่วันก็เถอะ แต่ชีวิตของเธอในระหว่างนี้จะเป็นเช่นไร สาวน้อยซึ่งไม่เคยตัดสินใจสิ่งใดด้วยตนเองมาก่อนยังตอบไม่ได้ รู้แต่ว่ากำลังกลัวโลกภายนอก ซึ่งครั้งหนึ่งเคยปรารถนาจะเผชิญ

“ไม่ร้องอะไรวะ น้ำตาไหลอย่างกับก๊อกแตก เอ้า! เช็ดซะ” สาวหัวส่งกระดาศิซุซุที่เพิ่งหยิบมาจากย่ำแซกให้คนตัวเล็กซับน้ำตา หันไปยิ้มเผยให้แพทย์หนุ่มซึ่งยืนนิ่งมองเหตุการณ์ “ขอโทษนะคะคุณหมอ เพื่อนฉันก็เป็นแบบนี้แหละค่ะ บ่อน้ำตาตื่น ไม่เอาแล้ว เลิกร้องไห้ซะทีสิเกะ อายุคุณหมอบ้าง”

เนตรลืตางค์เหลือบมองชายหนุ่มอย่างนึกขึ้นได้ว่าไม่ได้อยู่ตามลำพังในหมู่คนสนิท พวกแก้มจึงแดงระเรื่อด้วยความอับอาย วรวรรธดูจะไม่ชอบเธอ

อยู่แล้ว เขาคงยังไม่พอใจมากขึ้นแน่

คิดได้ดังนั้น ตุ๊กตาสาวจึงรีบใช้ทิชชูซับน้ำตา สูดน้ำมูก และยืดกายขึ้นอย่างพยายามเข้มแข็ง

“ดีแล้วจะยายน้องหนู เข้มแข็งเข้าไว้ พวกฉันจะคอยฟังข่าวนะ ไทร. มารายงานทุกวันก็แล้วกัน หรือถ้าคิดถึงจนทนไม่ไหวก็วิดีโอคอนเฟอเรนซ์กันก็ได้ เธอเอาคอมฯ มานี่” ญาติผู้ใหญ่หลังเพื่อนรักอย่างปลอบประโลม

“จ๊ะ ฉันจะไทร. ไปทุกวัน” เนตรสีตางค์พยักหน้า

“กลางค่ำกลางคืนระวังตัวให้ดีละ ถึงโรงละครจะปิดตึกแค่นั้น แกก็ไม่ต้องรอ รีบกลับมาก่อน ขึ้นรถสองแถวคนเดียวตอนกลางคืน ฉันเป็นห่วง” สาวหัวลั่น ส่วนพี่ใหญ่ก็รีบเสริม

“ถึงบ้านเมื่อไหร่โทร. บอกด้วยนะจ๊ะ ฉันเปิดโทรศัพท์รอตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง ถ้าไม่โทร. ฉันจะแฉ่ความว่าเธอหายไประหว่างทาง”

น้องน้อยหัวเราะกับความเจ้ากี้เจ้าการของแม่แก่ ก่อนที่สุคนธรสจะโอบกอดเธอแน่น กระซิบแผ่วเบาให้ได้ยินแค่สามคน

“ฉันยอมขาดทุนด้วยการให้สเปรย์ไล่ผีกับคุณหมอไปฟรีๆ เพื่อช่วยแกแล้วนะเว้ย แต่มันกันผีได้แบบเดียว ทางที่ดีแถมควรรีบให้ผ้ายันต์คุณหมอไปซะจะได้ไม่ต้องทนเห็นผีพวงมากับเขาอีก”

“ให้วันนี้เลยยังดี อย่าลืมนะ” พี่ใหญ่สุดกำชับ

ตุ๊กตาของเพื่อนๆ พยักหน้า แม่แก่ของกลุ่มตั้งท่าจะสั่งเสียอีกยี่ดยาวแต่เสียงริงโชนของบี เดอะสตาร์กลับดังขึ้นเสียก่อน

“ฉิบหายแล้ว! คุณไทรไทร. มาตาม ฉันต้องรีบไปแล้วละ เร็วแก เดี่ยวอีตาคุณไต่ขายรู้ว่าเราไม่ได้อยู่กรุงเทพฯ” แม่หมอสาวจุดเทียนริ้วของญาติผู้ใหญ่ในลักษณะกึ่งกระซิบ

การร่ำลาเป็นไปอย่างรวบรัดขึ้น เนตรสีตางค์โบกมือลาสองสาวที่ลูกลิล-ลูกลกกลับ ทั้งให้เธอยืนมองรถตู้ซึ่งแล่นห่างออกไปทุกทีจนลับสายตา

“พวกเธอไปไกลแล้วละคุณ” เสียงหัววดังสติของสาวตัวเล็กออกจากภวังค์อันอึ้งว้าง ครั้นหันไปมอง จึงเห็นคนหน้าดอกดอกจ้องมาอย่างไม่สบอารมณ์นัก ด้านหลังเขามีวิญญาณซึ่งกลับมารวมตัวกันอีกครั้งหลังกลิ่นน้ำพริกหนุ่ม

จางหาย

“ฉันขอโทษค่ะ” หญิงสาวเอ่ยเสียงอ่อยแกมหม่นเศร้า รู้สึกเดียวดายเหมือนอยู่เพียงลำพังในโลกกว้างใหญ่ที่เธอไม่เคยต้องเผชิญ นี่แค่ไม่กี่นาทีที่จางเพื่อนเท่านั้น เธอก็คิดถึงทุกคนจนอยากจะร้องไห้ออกมาอีกรอบ

“ไม่เห็นจำเป็นต้องขอโทษเลย คุณทำอะไรผิดนั้นหรือ” วรวรรธย้อนถามด้วยเสียงอ่อนลงเล็กน้อย แต่ยังไม่วายขมวดคิ้วเหมือนกำลังรำคาญ “คุณจะทำอะไรต่อล่ะครับ”

“ฉันยังไม่ทราบเลยคะ อาจจะทำกับข้าวให้คุณป้าสุดใจมั่งคะ หรือไม่ก็วางแผนเรื่องงานที่จะทำพรุ่งนี้” เนตรสิตางค์บอกร้อยลั้งเล เธอเองก็แว้งคว้าคิดถึงบ้านจนจับต้นชนปลายไม่ถูกด้วยซ้ำว่าจะทำสิ่งใดก่อนหลังดี ที่แน่ๆ หญิงสาวไม่ต้องการทนมองญาติผู้ใหญ่ให้ชนพองสยองเกล้าอีกต่อไป อยากเข้าไปอยู่ในบ้านซึ่งสุคนธรสโยงสายสิญจน์กันวิญญูณไว้จะปลอดภัยกว่า

“คุณป้าไม่อยู่หรอก ตอนผมมาก็เห็นประตูบ้านล็อกไว้แล้ว” มือใหญ่เขย่าสายยู่ที่คล้องประตูไว้ให้เห็นชัดๆ

“ฉันมีกุญแจค่ะ” เนตรสิตางค์ควานหาของในย่ามใหม่พรมซึ่งเธอถักเองกับมือ ก่อนหยิบกุญแจดอกหนึ่งขึ้นมา พยายามไขประตูด้วยมือสั่นเทาเนื่องจากทางตาเห็นร่างโปร่งแสงมาอออยู่ข้างชายหนุ่ม

“ผมไขเองดีกว่า” เจ้าของเสียงดุแกมรำคาญเอื้อมมือคว้ากุญแจดอกนั้นมาไขเสียเอง แล้วดันประตูไม่ออก เขายืนรอให้คนตัวบางก้าวนำเข้าไปในรั้วบ้านคว้าแขนเรียวไว้ทันเมื่อเห็นหญิงสาวสะดุด “ผมว่าคุณมีปัญหากับการเดินแล้วละ คราวหน้ามองทางหน่อยนะครับ จะได้ไม่สะดุดอีก”

เสียงดุเข้มทำให้คนฟังอดน้อยใจไม่ได้ ก่อนหน้านั้นวรวรรธยังอารมณ์ดียามคุยกับคนอื่น แต่เมื่อมาอยู่กันสองคน ไยเขาจึงเอาแต่ดุด่ากับโกรธเธอข้ามปีข้ามชาติ นี่หรือคนใจดีที่ช่วยพุดจนเธอสามารถมาอยู่ที่นี่ได้

เนตรสิตางค์เดินตามหลังคนตัวโตต้อยๆ โลงอกขึ้นเล็กน้อยเมื่อวิญญูณทั้งหลายไม่สามารถลงล้าเข้ามา นอกจากท่านเจ้าที่ใจดีซึ่งเธอเคยพบมาแล้ว ตึกตากระเบืองสาวรอจนแพทย์หนุ่มเปิดประตูสู่ตัวบ้าน เธอจึงตามเข้าไปอย่างเชื่องซึม

บ้านของสุดใจเป็นเรือนไม้สมัยเก่าหลังย่อมสมกับอยู่เพียงคนเดียว ห้องนั่งเล่นที่ทั้งสองยืนอยู่นั้นจัดว่าเล็กจนเดินไม่กี่ก้าวก็สุดอีกมุมห้อง เครื่องใช้ไม้สอยโบราณสมกับเจ้าของ บางชิ้นสมควรอยู่ในพิพิธภัณฑ์เสียด้วยซ้ำ แถมทุกสิ่งจัดวางเรียงกันเป็นระเบียบชนิดที่ถ้ามีสิ่งใดกระดิกออกนอกกลุ่มนอกทางก็สังเกตได้ทันควัน

ไม่มีอะไรในที่นี้ให้ความรู้สึกเหมือน ‘บ้าน’ ของเธอเลยสักนิด แม้เรือนไม้จะเล็กกว่าบ้านของหญิงสาวหลายเท่า แต่มันกลับดูกว้างใหญ่จนตรึงตาตรึงใจ รู้สึกเดียวดายไม่ต่างจากยืนอยู่กลางทะเลทรายเว้งว่าง

น้ำตาทำท่าจะรินขึ้นมาอีกครั้ง น້องนุชสุดท้องของทุกคนกำลังคิดถึงบ้านจับใจ หากยังอยู่กับครอบครัว ปานนี้เธอคงช่วยมารดาทำกับข้าว รอพี่ชายกลับมาต้อนรับประทาน หรือไม่ว่านั่งประดิษฐ์ผลงานศิลปะอยู่ข้างบิดาที่นั่นเช็ดปิ่นเป็นกิจวัตร

ในยามนี้...เนตรลิตางค์ไม่มีใครเลยสักคน แม้จะเห็นเงาวิบแว็บของโกลเด้นแบปที่ตามเข้ามาด้วย แตกุ่มารทองก็ไม่เหมือนคนในครอบครัว

“เป็นอะไรไป” วรวรรธซึ่งยืนหน้าบั๊งมองอยู่ถามขึ้น ท่าทางรำคาญของชายหนุ่มทำให้น้องนุชของทุกคนพยายามกลืนน้ำตาที่เริ่มเอ่อท้นไว้สุดความสามารถ

“ไม่มีอะไรหรอกค่ะ ฉันจะทำกับข้าว เพื่อคุณป้าท่านกลับมาจะได้ทานเลย” ว่าที่แม่ครัวเอกตัดสินใจเลือกกิจกรรมที่ชอบที่สุดมาคลายความเศร้า เธอวางสัมภาระลงบนโต๊ะกลมริมหน้าต่าง แล้วก้าวเข้าไปในครัวซึ่งมารดากับพี่ชายได้ซื้อวัตถุดิบทำอาหารมาเตรียมไว้มากมาย เพื่อให้น้องเล็กทำอาหารและปรนนิบัติเจ้าของบ้านเป็นการตอบแทนที่ให้ที่พักพิง เพราะคุณครูสูงวัยไม่ยอมรับสินน้ำใจ

“ท่านไม่กลับมากินหรือ” วรวรรธยื่นกระดาษแผ่นบางซึ่งภายในมีข้อความคัดอาลักษณ์เป็นระเบียบ “ดูสิ ท่านเขียนโน้ตไว้ว่าจะไปประชุมคณะกรรมการสถานศึกษา แล้วรับประทานอาหารที่โรงเรียนเลย เพราะฉะนั้นก็เหลือแค่คุณกับผมสองคนเท่านั้น”

หญิงสาวตกใจเล็กน้อยกับความจริงข้อนี้ ตั้งแต่เกิดมาเธอไม่เคยอยู่กับผู้ชายตามลำพังสองต่อสองมาก่อน ยกเว้นพ่อและพี่ชายเท่านั้น เธอก็มั่นใจ ไม่ใช่

เพราะเห็นผี หากแต่ประหลาดผสมหัวนักรบที่คนตาตุ่มแต่ฆราวาสคิ้วนี้หน้า ใคร  
เล่าจะไม่กลัว เห็นทีเธอต้องรีบหาอะไรทำสักอย่าง จะได้ไม่ต้องอยู่ใกล้เขา

เนตรลิตางค์ขยับกายอย่างลุกลี้ลุลน เทรียมจำอ้าวเข้าไปในครัว “ฉันจะ  
ไปทำอาหารเย็น คุณนั่งรอตรงนี้แล้วกินนะคะ”

“ผมไปด้วย” ร็อกเกอร์หนุ่มถอดเสื้อแจ็กเก็ตหนึ่งกลับสีน้ำตาลออก  
หญิงสาวตาโตทใจ รับถามเสียงสั่นอย่างตื่นกลัว

“คุณจะทำอะไรคะ”

“ไปช่วยคุณนะสิ” น้าแปลกที่เนตรลิตางค์สังเกตเห็นแววขบขันในดวงตา  
คุณั้น เขาพาดเสื้อแจ็กเก็ตตัวนอกไว้บนเก้าอี้รับแขก เหลือเพียงเสื้อยืดดอกกลม  
สีขาวสกปรกโลโก้ฮาร์เลย์เดวิดสันกับกางเกงทรงทหารสุดเซอร์ “ผมทำอาหารไม่เก่ง  
หรอก แต่ก็พอจะเป็นลูกมือของคุณได้ รีบไปเถอะคุณ ผมทิว”

คนพูดเอามือลูบท้องเป็นการย้ำ สาวน้อยตึกตากระเบื่องจึงจำใจเดินไป  
ยังห้องครัวอย่างกริ่งเกรง และเริ่มทำอาหารโดยมีแพทย์หนุ่มช่วย ครั้นเริ่มลงมือ  
ความคิดถึงบ้านก็รบกวนใจอีกครั้ง

มือน้อยขยำหมูปั่นก้อนอย่างใจลอย เธอนึกถึงพี่ชายซึ่งโปรดปรานอาหาร  
จานนี้ถึงขั้นรับประทานติดกันทั้งเดือนได้โดยไม่บริภาษบ่น ไม่รู้ว่าบ้านนี้พี่ณัฐ  
ของเธอจะทำอะไรอยู่... นั่นก็เหมือนกัน ผักสดที่ลูกมือหั่นไว้ให้ เทรียมจะทำ  
แกงส้มสูตรเด็ดของแม่ซึ่งบิดาชอบนักชอบหนา... ทุกสิ่งรอบตัวชวนให้คิดถึงบ้าน  
จับใจจนน้ำตาของหญิงสาวไหลซึมลงมาอีกครั้ง

เวอร์แล้วไง ยายน้องหนูป้อน้ำตาแตกอีกจนได้!

วรวรรณแทบอยากเอามือกุมขมับ เกิดมาไม่เคยเห็นใครมีน้ำตามากมาย  
ขนาดนี้มาก่อน หากลองน้ำตาเจ้าหล่อนมาแพ็กขวดขายได้ เขาคงรวยละ

จากการสังเกตตั้งแต่พบเจอกัน ชายหนุ่มอยากจะทำอะไรรอบรั้วกับ  
เพื่อนของยายเด็กไม่รู้จักโตที่คอยปกป้องและโอ้อวดราวกับเด็กวัยเตาะแตะซึ่ง  
ทำอะไรเองไม่เป็น แค่มายู่วัยที่ห่างจากกรุงเทพฯ เพียงชั่วโมงกว่า เจ้าหล่อน  
ก็เอาแต่ร้องให้น้ำตาเป็นผาเฒ่า มันจะอะไรกันนักหนา

ท่าทางหวาดผวานั้นก็อีก ยายเด็กบ้าต้องถูกเลี้ยงในหอคอยางช้างเสริม

ลูกกรงเพชร เหมือนพวกผักปลอดสารพิษที่มีมุ้งครอบกันแมลงตลอดยี่สิบสี่ ชั่วโมงแน่ เธอถึงตกใจกลัวทุกสิ่งรอบตัวขนาดนี้

หากเป็นน้องเป็นน้อง ชายหนุ่มคงจับตักันแล้วโยนเข้าไปในโลกกว้าง ให้หัดใช้ชีวิตเอง ทว่าเขาไม่มีน้อง มีแต่พี่ชายซึ่งสนับสนุนและผลักดันให้เขาใช้ชีวิตอย่างคุ้มค่า

แพทย์หนุ่มขมวดคิ้วมองสาวตัวเล็กที่เริ่มก้มหน้ารำให้กับหมูลับหมัก น้ำตาของเธอ ร่วงเประบางราวกับตุ๊กตาราคาแพงสั่นระริกตามแรงสะอื้น และมีเค้าว่าจะหนักหน่วงขึ้นทุกที

เขาทนไม่ไหวแล้ว!

วรวรรธกำหมัดแน่นอย่างขมอารมณ์ น้ำตาของผู้หญิงเป็นสิ่งที่หนุ่มร็อกเกลียดที่สุด เพราะไม่รู้ว่าจะจัดการกับมันอย่างไร ถ้าต้องเห็นยายน้องหนูร้องไห้ ซึมูกโป่งทุกวัน เขาต้องคลุ้มคลั่งแน่

เธอจะทุกข์อะไรนักหนา จากการที่เขาเห็นคนตายทุกวัน ทำให้รู้สัจธรรมว่าชีวิตคนนั้นแสนสั้น โยจึงไม่ไ้หมั่นให้คุ้มค่าและดำเนินชีวิตอย่างมีความสุขเล่า

ไม่ได้การแล้ว...เขาจะต้องชี้ให้ยายเด็กชี้แยะเห็นความจริงข้อนี้ เจ้าหล่อนจะได้หยุดทรมานเขาด้วยการร้องไห้เสียที ที่สำคัญในเมื่อพี่ชายและเพื่อนฝากฝังให้ดูแลเธอเสมือนน้องสาวแท้ๆ ชายหนุ่มก็จะใช้ชีวิตเดียวกับที่พี่ชายเคยทำกับตน จนกล้าแกร่งเช่นทุกวันนี้

นับจากนี้ต่อไป ยายน้องหนูจะอ่อนแอแบบนี้ไม่ได้ เขานี้แหละที่จะเปลี่ยนเจ้าหล่อนให้เป็นผู้หญิงแกร่ง ยืนด้วยลำแข้งของตนเองได้สมกับสาวยุคใหม่วัยเดียวกัน

และเพื่อให้แม่ตุ๊กตาเข้มแข็งพร้อมสู้โลกภายนอกได้ในเวลาอันสั้น เขาจะต้องใช้ชีวิตหักดิบ ดับเครื่องชน ถึงแม้จะโหดร้ายไปบ้าง แต่วันหนึ่งข้างหน้า เธอจะต้องขอบขอบคุณเขา

วรวรรธชูมือขวาขึ้นมาด้วยท่าทางของชาวร็อกตัวจริง แล้วทุบโต๊ะดังปังด้วยความฮึกเหิมจนเนตรลิตางค์สะดุ้งสุดตัว ดวงตากลมโตจ้องตอบมาด้วยความพริ้งใจอย่างปิดไม่มิด

ถึงเวลาแล้วที่เขาจะเริ่มทำตามปณิธานอันยิ่งใหญ่ หนุ่มร็อกเกอร์ประกาศ

กร้าว

“หยุดซีไยได้แล้วคุณน้องหนู คุณควรมีความสุขกับชีวิต ไม่ใช่มาเสียเวลาร้องไห้แบบนี้ เก็บอาหารพวกนี้ไว้ก่อน ผมจะพาคุณไปเห็นแสงสีและโลกภายนอก จะได้เลิกร้องไห้ซะที!”

และแล้ว...แม่สาวตุ๊กตากระเบื้องผู้เปราะบางก็ได้สัมผัสถึงความเปลี่ยนแปลงอันยิ่งใหญ่ในชีวิตนับจากนั้น...

ความเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ของคุณหนูตัวน้อยเริ่มต้นขึ้นบนรถมอเตอร์ไซด์ของคุณหมอหัวใจร็อก หญิงสาวสวมหมวกกันน็อกลายไฟอันหลวมโพรกที่เจ้าของสละให้ หลับตาไปด้วยความหวาดเสียว ไม่เข้าใจว่าเหตุใดจึงต้องมานั่งซ้อนท้ายอยู่บนยานพาหนะสุดท้ายในโลกที่เธอคิดจะใช้

ที่แรกเนตรลิตางค์พยายามบ่ายเบี่ยงเพราะกลัวมอเตอร์ไซด์พอๆ กับกลัวผี เนื่องจากเคยเห็นวิญญาณเด็กแว้นสมองและซึ่งตายจากการแข่งความเร็วหน้าปากซอยบ้าน และมักมาเสนอหน้าพร้อมสมองเหลวเหลกให้เห็นทุกวัน แต่สุดท้ายคนหน้าโหดก็บังคับเธอมาจนได้

“จับเอาผมตีๆ สิคุณ เตี้ยวก็กลิ้งตกไปหรอก” เจ้าของมอเตอร์ไซด์ตะโกนบอกแข่งกับสายลมที่พัดสวนเข้ามา มือข้างหนึ่งเอื้อมมาจับท่าทางของหญิงสาว “กอดแบบนี้แหละ ชัวร์ดี จับแค่นี้มันจะได้อะไร ดีไม่ดีแฉีกเกตผมขาดหมดหรือคุณชอบ อยากให้ป๊อ?”

เนตรลิตางค์ตัวตื้ออ้อนทั้งที่รู้ว่าคนพูดไม่มีทางเห็น ไม่เข้าใจสักนิดว่าเกิดอะไรขึ้นกับแพทย์หนุ่มหน้าดุซึ่งมีท่าทางสุภาพและท่าเงื้อมาตลอด จู่ๆ เขาก็เปลี่ยนเป็นคนละคน ทั้งข่มขู่บังคับ ปากร้าย หยาบคาย และกวนประสาท

หรือที่ผ่านมายาข่มขู่สร้างภาพให้ดูดีต่อหน้าครอบครัวและเพื่อนของเธอ แต่นี่คือตัวจริงของเขา

คนซ้อนท้ายมอเตอร์ไซด์ขมวดคิ้วขบคิดด้วยความสับสน พยายามชินตัวออกห่าง แต่ความกลัวว่าจะตกลงไปทำให้เธอไม่กล้าปล่อยมือออก หญิงสาวกัดฟันแน่นอย่างหงุดหงิดทุกครั้งที่มีมอเตอร์ไซด์เบรกเพราะส่วนบนของร่างกายเป็นต้องชนแผ่นหลังกว้างอันอบอุ่นนั้นทุกที

“ผมรู้ว่าคุณกลัวมอเตอร์ไซด์ ครั้งแรกก็อย่างนี้แหละ ต่อไปก็ชิน ลองมองดูวิวดวงข้างสิ วันนี้คุณเห็นทะเลแล้วรึยัง”

เจ้าของเสียงหัวเราะขบขัน ถ้อยคำนั้นเตือนให้เนตรลิตางค์นึกได้ว่าตั้งแต่มาถึงพัทยา เธอมีวาทะถกเถียงเรื่องงานและคิดถึงบ้านจนลืมใส่ใจว่าเมืองใหญ่อันโด่งดังแห่งนี้อยู่ติดชายทะเลงดงามซึ่งนักท่องเที่ยวหลายเชื้อชาติยังต้องมาเยี่ยมเยือน

หญิงสาววางความข้องใจทั้งหมดลง ทันทีที่เห็นว่าชอบเปอร์คันใหญ่ โหลดเล่นไปตามถนนเลียบชายหาด แสงอาทิตย์อัสดงส่องผืนน้ำให้เป็นประกายระยิบระยับสีส้มแดง รับกับดวงตะวันซึ่งคล้อยต่ำลงจดผิวน้ำ พร้อมจะลับหายไปใต้ทุกเมื่อ

วรวรรณจอดมอเตอร์ไซด์ตรงจุดชมวิวดังมีนักท่องเที่ยวอยู่บางตา เขาก้าวลงโดยไม่ลืมประคองคนขาขึ้นที่ไม่สามารถลงมาเองได้ แถมยังช่วยถอดหมวกกันน็อกออกอีกเมื่อเห็นมีน้อยแะเงะ คนตาพิพม์หยิบแวนกันแดดออกจากยามใหม่พรหม เตรียมใส่ตามความเคยชิน

“ไปล่อคอมาหรือไงถึงต้องใส่แว่นตลอดเวลา เอามานี้ดีกว่า” เจ้าของมือใหญ่แย่งมันไปถือเสียเอง

เนตรลิตางค์เฝ้าปาก เวรกรรมอะไรนะ เธอจึงต้องพบเจอผู้ชายปากเสียแบบนี้ เขาไม่ได้เห็นผีเกือบตลอดเวลาเหมือนเธอเนี่ย ความหัวอ่อนไม่เคยต่อปากต่อคำกับใครทำให้หญิงสาวเลือกที่จะซ่อนหน้า ประท้วงเสียงค่อยๆ

“เอาคืนมาเถอะคะ จันแพ้แสง”

“มันจะมีตอยู่แล้ว ไม่มีแสงอะไรหรอกน่า จะได้ดูพระอาทิตย์ตกชัดๆ ใจคุณ อ้าว! ก้มหน้าทำไม ถนนยางมะตอยมันมีทุกที่แหละ อย่าไปเสียเวลามองเลย” มือหนาเจ้ากี้เจ้าการจับคางมนให้เชิดขึ้น เนตรลิตางค์สะบัดหน้าหนีด้วยความหวงตัว ทว่าเมื่อเหลียวไปเห็นทิวทัศน์เบื้องหน้า เธอจึงได้แต่ตะลึงมองมันด้วยความชื่นชม

“คุณดูสิว่าที่นี่สวยแค่ไหน คุณควรจะได้ใจนะที่ได้มา มีคนตั้งหลายคนอยากมาเที่ยวพัทยากัน แต่ไม่สามารถจะมาได้ เพราะฉะนั้นคุณควรคิดว่าโชคดี” เขาทอดมองหญิงสาวซึ่งผินหน้ามาช้าๆ ก่อนก้มหน้าจุดไปเช่นเดิมเนื่องจาก

เห็นวิญญาณลอยคว้างอยู่ไม่ไกล

“ฉันทราบค่ะ เพียงแต่ฉัน...เอ่อ...”

“เพียงแต่คุณคิดถึงบ้านใช่ไหม” วรวรรธต์ขอให้ หญิงสาวจึงพยักหน้าอย่าง เศร้าสร้อย “บ้านมันไม่หายไปไหนหรอกครับ ครอบครัวยังอยู่กับเพื่อนคุณอีกด้วย คนเรา ทุกคนต้องมีครั้งแรกทั้งนั้นแหละ อย่างวันนี้คุณก็ได้นั่งมอเตอร์ไซด์เป็นครั้งแรก และจะได้ใช้ชีวิตไกลบ้านเป็นครั้งแรก มันเป็นประสบการณ์ที่ดีจะตาย อย่าเอา ความคิดถึงบ้านมาเป็นอุปสรรคทำให้คุณหมดสนุกในการใช้ชีวิตเลย ชีวิตคนเรานั้นสั้นมากนะ คุณควรใช้มันให้คุ้มค่าถึงจะถูก”

ครั้นเห็นคนฟังนิ่งไปโดยไม่เอ่ยอะไร คนตัวสูงจึงกล่าวต่อไป “ก่อนมาที่นี่ คุณร้องไห้แทบเป็นแทบตายไม่ใช่เหรอเพื่อให้ครอบครัวของคุณอนุญาต ตอนนี้อยู่ คุณก็มาอยู่ในที่ซึ่งคุณต้องการและได้ทำงานของคุณแล้ว คุณควรจะมีความสุข ใช้เวลาให้คุ้มค่า เพราะในชีวิตของเราทุกคน โอกาสดีๆ มันไม่ได้ผ่านมามากมายหรอก”

ใช่...โอกาสดีๆ ไม่ผ่านมามาก...เนตรลิตางค์เงยหน้า สบตาชายหนุ่มอย่าง ระลึกได้ กว่าที่จะมาถึงวันนี้ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยที่เธอจะทำให้ครอบครัวยอมมอบ โอกาสพิสูจน์ตนเองให้ บัดนี้โอกาสนั้นมาถึงมือแล้ว เธอยังจะปล่อยให้ ความอ่อนแอครอบงำให้เสียเรื่องได้อย่างไร

“เมื่อไหร่ก็ตามที่คุณคิดถึงบ้านจนทนไม่ไหว ขอให้คุณนึกถึงวันที่เราคุย กันในร้านอาหาร จำความรู้สึกนั้นไว้ว่าคุณต้องการมาที่นี่มากแค่ไหน แล้วคุณจะมีกำลังใจขึ้น” แพทย์หนุ่มสั่งสอน ไปหน้าดุนอ่อนโยนลงจนน่ามอง

ความเข้มแข็งกลับคืนสู่หญิงสาวอีกครั้ง เธอกระพุ่มมือไหว้ คล้าย้มด้วยความซาบซึ้งใจจนหยั่งตาเป็นประกายระยิบ

“ขอบคุณค่ะคุณหมอ”

ร็อกเกอร์หนุ่มเอียงไปครู่หนึ่ง ก่อนกระเฒดั่งๆ แล้วบอก “เรียกผมว่าวรรธ เถอะ”

“แต่คุณเป็นคุณหมอนี่คะ” เนตรลิตางค์เอียงคอมองอย่างงุน

“คือ...บางทีผมก็ไม่อยากเป็นหมอตลอดเวลานะ อยากให้มีคนเรียกชื่อจริงบ้าง” วงหน้าหล่อเหลาเกือเขินกว่าทุกครั้ง

“ค่ะ คุณวรธร” เนตรลิตางค์ยิ้มประจบเหมือนที่มักทำกับคนในครอบครัว และเพื่อนสนิท รู้สึกสนิทใจกับแพทย์หนุ่มมากยิ่งขึ้นจนลืมความขัดเคืองกับปากคอเราะร้ายของเขาไปจนหมด สิ่งเดียวที่กลัวในยามนี้คือผีร้ายซึ่งติดตามมาเท่านั้น

“เราไปหาอะไรกินดีกว่า ผมหิว” วรธรรดดับเพลิงหัวน ใบหน้าอ่อนโยนเมื่อครู่พลันดูดุนอย่างน่าแปลก ร่างสูงใหญ่ก้าวขึ้นไปนั่งบนมอเตอร์ไซค์โดยไม่ช่วยหญิงสาวที่จ้องมองด้วยความประหลาดใจ ก่อนตะเบ็งเสียงสั่ง “ขึ้นมาสิ คุณน้องหนู รออะไรอยู่ล่ะ”

“ฉันซื้อเนตรนะค่ะ ไม่ใช่น้องหนู” เธอประท้วง แต่ด้วยความเป็นคนหัวอ่อนจึงยอมป็นขึ้นขอบเปอร์คันโทอย่างทุลักทุเล

“เพื่อนคุณเรียกแบบนี้ ผมจะเรียกบ้างไม่ได้ไง” เขาเหลียวหลังมำโต้กลับก่อนสวมหมวกกันน็อกให้เธอเป็นการยุติบทสนทนาไปโดยปริยาย

เนตรลิตางค์ย่นจมูกใส่แผ่นหลังกว้าง ไม่เข้าใจสักนิดว่าเกิดอะไรขึ้นกับผู้ชายอารมณ์แปรปรวนคนนี้ ทางที่ดีที่สุดเธอจะสงบปากสงบคำไม่พูดอะไร คนซี้หูดหงิดจะได้ไม่หาเรื่องอีก

แม่ของเธอคงไม่รู้ว่าวรธรไม่ได้โกรธเธอ แต่กำลังโกรธตัวเองอยู่ต่างหาก เธอไม่เข้าใจสักนิดว่าทำไมเธอคิดว่ายายเด็กไม่รู้จักโตคนนี้ยมสวายเป็นบ้า หรือมันเป็นเพราะไ้กลิ่นขนมหอมๆ ในตัวเธอกันแน่ที่ทำให้เขาหัวจนสมองเลอะเลือน

ชายหนุ่มนั่งอยู่ตรงโต๊ะพลาสติกของร้านข้าวต้มกุ๊ยริมถนนพร้อมอาหารนานาชาติ ตรงข้ามมีผู้หญิงเจ้าปัญหานั่งตัวลีบอยู่ด้วยท่าทางกริ่งเกรง ดีที่เขารีบแวนดามาแล้ว ไม่เช่นนั้นเจ้าหล่อนคงเอามาปิดตาไว้ให้เกะกะเช่นเคย

“ทานน้อยสิคุณ ข้าวต้มเจ้านี้ขึ้นชื่อมากนะ ผมอยู่กรุงเทพฯ ยังเคยไ้ด่ยินเลย” คุณหมอขารื้อกคะยั้นคะยอเสียงเข้ม หงุดหงิดอีกเท่าตัวเมื่อหญิงสาวเอาแต่พยักหน้าแล้วคืบผัดผักนึ่งเข้าปากอย่างเสียไม่ได้ เธอกลัวอะไรเขานักหนา ไม่เข้าใจสักนิด

“ผมถามจริงๆ เอะ คุณกลัวผมทำไม” วรธรช้กอย่างอดไม่ได้ หรือ

เขาหักดิบเธอแรงไปหน่อย

“เปล่านี้คะ ฉันไม่ได้กลัวคุณ” เนตรสีตางค์สิ้นศีรษะ ตาตื่นกลัวที่ตัวตมองผ่านศีรษะชายหนุ่มเพียงชั่วครู่บ่งบอกว่าเจ้าหล่อนโกหก

“แล้วทำไมคุณต้องทำท่าสะอึกตกใจทุกครั้งที่เจอผมด้วย” มือใหญ่วางตะเกียบลงบนถ้วยข้าวต้มด้วยความหงุดหงิด

“ฉันทำอย่างนั้นหรือคะ” ยายแก้มยู่ถามกลับ หน้าเจื่อนลงอย่างลำนึกผิด “ขอโทษค่ะ”

“ขอโทษ แต่ไม่บอกเหตุผล แปลว่าคุณยอมรับใช้มัยว่กลัวผม” เสียงเข้มงวดที่คาดคั้นทำให้หญิงสาวรีบปฏิเสธเสียงอ่อย เธอหลบหน้าต่ำซ่อนพวงแก้มแดงช้ำไว้วรากับผัดกุกย้วยหมูกรอบในจานนำมอูงกว่าเขา

“ฉันไม่ค่อยชินกับเสียงของคุณมากกว่าคะ เลยตกใจนิดหน่อย แต่ไม่ได้กลัว”

“ไม่กลัวแล้วทำไมไม่มอูงหน้าผมล่ะ ไม่เคยมีคณบอกคุณรีว่เวลาพูดกับใครให้สบตา ไม่นั่นมันจะดูเหมือนคุณไม่มีความจริงใจ” แพทย์หนุ่มว่ตว่ตรงๆ คนตัวน้อยจึงซ่อนตามองด้วยความตกใจที่ถูกตำหนิ

“ฉันขอโทษค่ะ”

“ขอโทษอีกแล้ว ผมขอซื้อได้มัย คำขอโทษของคุณเนี่ย” เจ้าของร่างสูงใหญ่ส่ายหน้าอย่างเหน้อยหน่าย ยิ่งเห็นวงหน้าจ้อยสนิท น้ำตาคลอลหน่วย เขาก็ยังไม่ชอบใจ

“เอาละ ไหนๆ ผมเองก็ต้องมาหาคุณบ้างบ่อยๆ ส่วนคุณ...พี่ชายก็ฝากไว้ในความดูแลของผม เราสองคณคงต้องเจอหน้ากันอีกนาน ผมเลยอยากให้เราทำข้อตกลงในการอยู่ร่วมกัน” วรวรธเริ่มปฏิบัติการด้วยเสียงเข้มงวด พยายามใจแข็งแม้จะรู้สึกไม่สบายใจที่เห็นน้ำตาของแม่น้องหนู “ข้อแรก คุณต้องไม่ให้แว่นตากับันแตกเมื่ออยู่กับผม”

กฎเหล็กข้อนั้นทำให้คณฟังเบิกตาโพลง เตรียมอ้าปากปฏิเสธ ทว่เจ้าของกฎไม่เปิดโอกาส

“ข้อสอง คุณต้องสบตาผมทุกครั้งที่คุณกิน”

“แต่...” แม่ตึกตาทำหน้าเหยเกเหมือนจะร้องไห้ เขาก็ถลึงตาใส่ พร้อม

ยกมือห้าม

“อย่าเพิ่งขัดสิ ผมยังไม่ได้บอกกฎข้อสามเลย ข้อสาม คุณต้องไม่ร้องให้ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น ผมไม่ชอบผู้หญิงขี้แยะ แล้วคุณก็ไม่ใช่นักเตะๆ ที่จะต้องใช้น้ำตาแก้ปัญหา”

“ฉันไม่ได้ใช้น้ำตาแก้ปัญหา” เนตรลิขิตงัดปากยื่นอย่างแฉ่งอนแบบน้องคนเล็กที่ทุกคนคอยเอาใจ

“คุณน้องหนูครับ ผมเจอคุณมาสัปดาห์แล้ว สองในสามคุณร้องไห้จนน้ำตาแทบท่วมประเทศไทย หรือคุณจะเถียงว่าเป็นเพราะผมเข้าตาแบบพวกนางเอกในนิยายน้ำเน่า”

วรวรรธเตือนความจำอย่างอดทน เขาเห็นแม่ตุ๊กตากระเบื้องกัมพูชาหนึ่งไปนาน ชายหนุ่มเตรียมพร้อมเพื่อเธอปล่อยโฮออกมา หากหญิงสาวยังเจ็บกริบตัวสั่นระริกเหมือนพยายามกลั้นสะอื้น

“หลับเหอ”

ดวงหน้าจิ้มลิ้มเงยขึ้นทันควัน นัยน์ตาคู๋สวยเต็มไปด้วยความดัดพ้อจนแพทย์หรือครูสีกัดขึ้นมานิดๆ ที่แก้มเธอ

เขาเบนสายตาดูตามมือน้อยซึ่งล้วงหยิบอะไรร่างอย่างจากยามไทม์พรมมากำไว้แน่น ก่อนหญิงสาวจะเอ่ยเสียงสั้นอย่างกลัวๆ กล้าๆ

“ถ้าคุณวางกฎให้ฉัน ฉันก็มีกฎข้อหนึ่งที่จะขอร้องคุณเหมือนกันค่ะ”

“อะไรครับ” นัยน์ตาคมเพ่งดูสิ่งของในมือหญิงสาวด้วยความสงสัยว่ามันเกี่ยวกับกฎที่เธอกำลังจะขอหรือไม่

“คุณช่วยพกผ้ายันต์นี้ติดตัวทุกครั้งที่มาเจอฉันจะได้มั้ยคะ” มือใหญ่รับผ้าซึ่งพับทบกันเป็นสี่เหลี่ยมขนาดเล็กมาอย่างของใจ เมื่อคลี่มันออกจนเห็นลายการ์ตูนคิตตี้สีชมพูหวานแหวว เขาก็ยังไม่เข้าใจความคิดของเจ้าหล่อนมากขึ้น

“ทำไม”

“ไม่มีอะไรเป็นพิเศษหรอกค่ะ ก็แค่...มันสำคัญกับฉันมาก ฉันขอร้องนะค่ะ ฉันจะทำตามที่คุณต้องการทั้งสามข้อ ขอเพียงให้คุณพกผ้ายันต์ผืนนี้ติดตัวไว้เท่านั้น ง่ายมากๆ คุณแทบไม่ได้ต้องทำอะไรด้วยซ้ำ”

ท่าทางอ่อนน้อมจริงจังของเนตรลิขิตงัดปากบอกว่าผ้าเฮลโหลคิตตี้สำคัญ

กว่าที่เธอให้เหตุผลมากนัก แพทย์หนุ่มไม่ยอมเชื่อถือเลยว่าผ้าลายการ์ตูนแสน  
คึกขุฉินี้จะเป็นผ้ายันต์ไปได้อย่างไร แกมจะให้ลูกผู้ชายตัวจริงแบบเขาพาก  
ผ้าการ์ตูนสีชมพูหวานแบบนี้เนี่ยนะ

...ฝันไปเถอะยายน้องหนู!

วรวรรธเตรียมปฏิเสธ หากนัยน์ตาแว่วอนอย่างน่าสงสารที่จ้องตรงมา  
ทำให้หัวใจของชายหนุ่มอ่อนยวบเป็นวุ้นเหลวและอยู่แทบเท้าเธอ

“ก็ได้ ผมจะพกไว้” นั้นปะไร ปากไวจนน่าตะลึงตอบไปเสียแล้ว

“ขอบคุณค่ะ” เนตรสีตางค์ยิ้มกว้างจนคนซึ่งจ้องอยู่ถึงกับตาพร่า เธอ  
กวาดมองไปรอบบริเวณด้วยท่าทางโล่งอก ก่อนสบตาเธออย่างชัดเจน

วรวรรธผงะ รู้สึกเหมือนถูกหมัดของนักมวยชดเปรี้ยงเข้าตรงปลายคาง  
ก่อนที่ชายหนุ่มจะแพ้น็อกหมดสภาพอยู่กลางเวที

ที่น่ากลัวยิ่งกว่านั้น นักมวยคนที่ว่าหน้าตาเหมือนยายน้องหนูไม่มีผิดเสีย  
ด้วย!